

Glasilo OŠ Matije Čopa Kranj

PUH

MIA MUNIH LAKOTIČ, 7. A

2018/2019

(posebna izdaja ob 30-letnici šole)

UVODNIK

Kaj je res minilo že 30 let, odkar so se kranjski veljaki odločili, da bo na Planini zrasla še ena osnovna šola?

In ali je res že 30 let, odkar je prvič izšlo naše šolsko glasilo PUH?

Ja, tako naša šola kot časopis sta danes že odrasla dama in mož, ki jima ob njuni obletnici poklanjamo šopek pesmic, zgodbic, risbic in vsega ostalega, kar so tekom leta ustvarili naši učenci in učenke.

V tridesetih letih se v vsaki šoli spremeni marsikaj. Delček teh sprememb in menjav boste lahko zasledili tudi v tokratnem glasilu, v katerem se bo preteklost prepletla s sedanjostjo.

Kot boste lahko prebrali, se je marsikaj res spremenilo, marsikaj pa ostaja enako. Navdih smo iskali tudi pri pesniku Valentinu Vodniku in pisatelju Ivanu Cankarju, ki sta v letošnjem šolskem letu praznovala vsak svojo okroglo obletnico.

V časopisu pa ne manjka niti intervju, pri čemer smo se po sogovornika odpravili kar v Hollywood!

Pa ne z letalom, da ne bo pomote! Naš bivši učenec Mitja Okorn, svetovno uveljavljeni filmski režiser in scenarist, nas je na zadnji šolski dan v živo obiskal na šoli in prijazno odgovarjal na naša vprašanja, ki smo jih nato zapisali, samo za vas, da boste videli, kaj vse pride iz Čopove šole, kajti iz majhnega zraste veliko!

Zahvaljujemo se vsem, ki ste prispevali svoje prispevke, ter vam in vsem ostalim želimo prijetno branje, naši šoli pa tudi z naše strani iskrene čestitke ob obletnici!

Uredniški odbor časopisa PUH

VOŠČILA ŠOLI ZA NJENO OBLETNICO

Draga naša šola!

Za tvoj 30. rojstni dan:

- *BI TE LEPO OKRASILI* (MILOŠ)
- *BI TI POVEDALI PRAVLJICO IN NARISALI LEPO RISBICO* (VALENTINA)
- *BI TI PRIŽGALI 30 SVEČK* (DINA)
- *BI TI ZAPELI PESMICO O ŠOLI* (VANJA)

Želimo ti,

- *DA BI SE TI IZPOLNILA VSAKA ŽELJA* (HENA)
- *DA BI TE IMELI OTROCI RADI* (MAJA)
- *DA BI TE OBISKOVALI UČENCI, KI SE DOBRO UČIJO* (ALINA)
- *DA BI BILI OTROCI UBOGLJIVI* (ROK)
- *DA BI POJEDLI VSE, KAR SE V ŠOLI PRIPRAVI* (SARA)
- *DA BI VSI UČENCI DELALI DOMAČE NALOGE* (EVA)
- *DA BI VSI RADI HODILI V ŠOLO* (DIN)
- *DA BI SE PRI JEDI LEPO OBNAŠALI* (MAŠA)
- *DA BI VEDNO PAZILI NA ŠOLSKE STVARI* (IVAN)
- *DA SE NE BI TEPLI* (EMA)
- *DA BI SE KULTURNO OBNAŠALI* (NAJA)
- *DA BI IGRAČE NOSILI V ŠOLO SAMO OB PETKIH* (LUKA)
- *DA BI SE NA TVOJ ROJSTNI DAN VSI IMELI LEPO IN DA BI SE NAS ŠE SPOMINJALA, KO TE BOMO ZAPUSTILI* (MARKO, ANJA, TOM, TINKARA)

UČENCI 1. A

Vse najboljše, draga šola! Želim ti, da bi učenci pazili nate in te ne bi uničevali. (Oton)

Upam, da se bodo poredni učenci poboljšali. (Tian)

Želim ti mnogo lepih igrač, da se bodo učenci radi igrali. (Ronja)

Želim ti veliko lepih rož. (Katjuša)

Želim ti lepo igrišče. (Milan)

Želimo ti veliko sreče, veselja in pridnih učencev. (Siara, Gaja, Julijan in Leon)

Želim, da bi se imeli še nadaljnja leta v šoli lepo in da bi se veliko novega naučili. (Lovro)

Želim, da se imamo v šoli še naprej tako radi. (Matej)

Za rojstni dan si dobila novo fasado in nova okna. Zdaj si lepa in okrašena. (Sven, Hana in Neža)

Upam, da boš še naprej tako lepa in da boš imela veliko novih stvari, da se bomo lahko naučili veliko novega. (Tara)

Želim, da bi bila šola še naprej lepo okrašena za praznike. (Žana)

Želim ti, da se bodo učenci še naprej tako dobro učili. (Tijana)

Želim, da bi se še naprej tako lepo igrali v šoli. (Blerta)

Želim, da bi bilo v šoli vedno veselo in da bi v njej poučevali tako dobri učitelji kot sedaj. (Kristian)

UČENCI 1. B

NIKOLAJ: Vse najboljše, šola. Želim ti, da boš še dolgo ostala cela in zdrava.

ELA: Vse najboljše, draga šola. Želim ti, da bi učenci dobro skrbeli zate in bi bila vedno čista.

NIA: Dragi šola, želim ti veliko pridnih učencev.

TARA: Vse najboljše ti želim, da bi še dolgo stala tu na tem mestu.

JULIA: Vse najboljše, šola. Da živelas še vsaj 100 let.

UČENCI 1. C

Draga šola!

Želim ti veliko uspeha v tem letu, da bodo vsi veseli. Da ti ptički pojo in rožice cveto.

NATALIJA GRUJIĆ, 2. A

Danes so k meni prileteli ptički. Povedali so mi, da ima nekdo rojstni dan ☺.

Ob tem dnevu ti želim sreče, uspeha in veliko pametnih in razigranih otrok.

Tvoja učenka GLORIA BARIĆ, 2. A

Ko sem se sprehajala, sem videla znak, na katerem je pisalo, da ima šola 30. rojstni dan.

Naj bo zdrava in vesela!

IVA VARAGIĆ, 2. A

Želim ti vse najboljše ob praznovanju. V nadaljnjem delovanju ti želim odlične učitelje in pridne učence. Še naprej ti želim, da boš tako modro lepa.

To ti želi tvoj učenec GABRIJEL DONOŠA, 2. A

ADRIAN TUNUKOVIČ, 5. C

HELENA RADULJICA, 5. C

Želim ti vse najboljše za tvoj rojstni dan. Pred 30 leti si v svoje prostore privabila prve šolarje. V vseh letih so se po tvojih učilnicah učili mnogi učenci. Veliko teh učencev je tudi svoje otroke pospremilo v prvi razred OŠ Matije Čopa Kranj. Vse svoje znanje sedaj prenašajo na druge generacije. Želim ti čim manj porisanih sten in zdrave učence. Želim ti uspešno prenovo. Kmalu boš postala moderna in varčna šola. Veselim se, da bom še nadaljnjih sedem let obiskovala tvoje prostore. Želim ti veliko učencev in učenk.

TANAJA GOGALA, 2. A

AŽBE POLŠAK, 7. A

ROK BEVK, 5. A

Draga šola, vse najboljše za tvoj 30. rojstni dan!

Želim ti,

- da bi imela veliko dobrih učencev, veliko
novih računalnikov in dobrih učiteljev.

ANA PIHLAR DEŽMAN

- da bi te obiskovalo čim več pridnih in
prijaznih učencev.

LINA GRBIČ

- da bi bila uspešna in da bi bile učiteljice in
učitelji zmeraj taki, kot so zdaj.

TOMAŽ CENTA

- da bi bili vsi razredi vedno pospravljeni, da
boš imela veliko učencev in dobrih učiteljev.
Želim ti, da te nikoli ne bi porušili in da bi bila
vedno tako lepo okrašena, kot si zdaj.

ZALA PERČIČ

UČENCI 2. B

Draga šola!

K šopku let dodala si svoj 30. cvet.
Najlepše voščilo naj ti velja res iz srca.

NIKOLAJ JAKOVLJEVIČ

Želim, da vsi zaposleni v tebi še naprej
tako uspešno in potrpežljivo delajo.

ANA VUJANOVIČ

V tebi smo doživeli veliko lepih
dogodkov. Razne prireditve, predstave in
tekmovanja. Imaš dobre in prijazne učitelje,
kuharice in hišnika. Ostani taka še naprej.

LANA ČAJIČ, EVA LEFKOVA

Želimo ti, da bo v šoli red, dobre ocene
in veliko prijateljstev. Bodi čista in urejena.
Imej veliko pridnih otrok. Naj bo veliko dobre
volje in smeha.

ANIS DULIČ, DANILO JOVIČIČ

Hvala ti za vse dogodke, ki si nam jih
pripravila. Hvala, ker nam omogočaš šolanje.
Vsak dan se naučim kaj dobrega in koristnega.
Srečno še naprej.

HANA KAZIMOSKI

Ob tvojem prazniku ti želim še veliko
novih učencev, uspehov v športu in na tekmovanjih in še mnogo lepega.

ROŽLE ROŽMAN

UČENCI 3. A

EMA PODLIPNY, 4. A

Draga šola, srečna sem,
da te obiskujem
in ob tvojem rojstnem dnevu
prav lepo praznujem.

Si dobrodušna in prijazna,
včasih preveč prijazna.
Rada počivaš od razgrajanja
in od vseh vrst nagajanja,
a vem, da te razveselimo,
ko spet nazaj vate pridrvimo.

Draga šola,
vse najboljše ob trideseti obletnici!

EMA POLIPNY, 4. A

Draga šola,

v tem letu ti želim,
da te ne uničujejo
in ne govorijo slabo o tebi,
saj si nas ti združila
in si tudi zelo pomembna.
In upam,
da tako misli več otrok
in starejših ljudi.

Čestitam ti za 30. rojstni dan!

ANDREJA PUNČEC, 4. B

Matija Čop je bil velik pisatelj,
s Francetom Prešernom je bil prijatelj.
Njegovo življenje se je tragično končalo,
a vseeno njegovih del ni malo.

Naša šola po njem ime je dobila,
letos 30. obletnico bo slavila.
Mnogo učencem znanje je predala
in jih naprej na šolanje poslala.

V tej šoli počutim se krásno,
saj učitelji nas poučujejo razumno in jasno!
Želim si, da mnogo let bo še slavila
in učencem znanje še naprej delila.

Osnovni šoli Matije Čopa želim
vse najboljše ob 30. obletnici!

NIKOLINA MARJANOVIČ, 4. B

Š
O
L
I

O
B

R
O
J
S
T
N
E
M

D
N
E
V
U

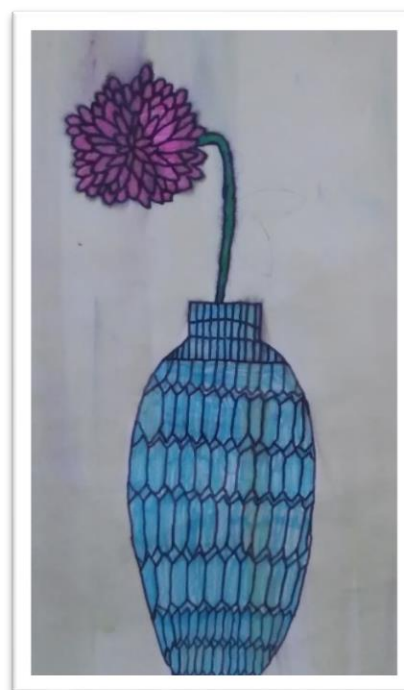
JULIJA DREMELJ, 4. A

Vse najboljše,
OŠ Matija Čop,
ti si top!

Že moja mama nate je hodila
in pridno v tebi se učila.
Če bom tudi jaz delala tako,
čez pet let pomagam ti v slovo!

Vendar sedaj se veselimo,
ker se imamo fino,
OŠ Matije Čopa,
vse dobro ti želimo!

NIKITA JULIJA RAVNIK DOLENC, 4. B

NIKITA JULIJA RAVNIK DOLENC, 4. B

KRISTJAN KOVAČEC, 4. C

VSE NAJBOLJŠE

Šoli ob 30. obletnici obstoja želim,
da deluje še dolga, dolga leta
in da bo vedno tako dobro organizirana
in dobra do svojih učencev.

Kot učenka, ki prihaja iz druge države,
lahko rečem, da sem lepo sprejeta s strani
učencev, učiteljev in ostalih delavcev šole.

Osnovna šola je najpomembnejša za naš razvoj,
zato naši šoli želim
še veliko let uspešnega dela in obstoja!

MAŠA PAVKOVIČ, 4. B

Naša šola je že stara,
saj trideset let bo praznovala.
V naši šoli je vse mirno in lepo,
razen takrat, ko zvonci zapoje.

Takrat učiteljice kričijo
in tudi k ravnateljici koga spodijo,
le v knjižnici učenci ne dirjajo,
ker palčki in vile jih pomirjajo.

Za konec pa poslovilne besedice še:
šola, bodi vesela, da toliko učencev imaš,
ki jim veliko svojega znanja predaš,
bodi prijazna še naprej in dobro se imej.

JULIJA DREMELJ, 4. A

MAKS GOLI, 4. C

LOVRO RAČIČ, 4. C

ŠOLA, DA TAKE NI

Od nekdanj so šole lepe bile,
a ni bilo lepše od Čopove, ne, ne.
Otroci so se marsikaj naučili,
morda so tudi kaj zamudili.

Znajo peti in se veseliti,
znajo pisati in brati.

Vendar pa šole, prosim, ne uničevati,
saj to bo dobro zate in za nove brate.

VID KEJŽAR, 4. A

ČAS V ŠOLI HITRO TEČE

*»Se bo nekoč šola po meni imenovala,
se bodo tam učili igrati na godala?«*

To si je mislil gospod Čop,
a se ga je smrt prijela ko klop.

Sedaj pa šola tu stoji,
v njej se dogajajo prav čudne stvari.
Vsi letajo sem ter tja,
neki učenec kot ptica mahlja.
A šola dopolnila bo 30 let,
pa je pod mizo še vedno kakšna smet.
Bontona se je naučila,
še zmeraj pa se drži istega pravila.

Zlato pravilo:
nikoli ne sprašuj, kaj bo za kosilo,
ko bo 45 minut minilo,
se nas bo 100 v jedilnico zapodilo.

Ker okusno kosilo pripravijo kuharice naše,
nam po pouku hrana res paše.
Juha, testenine, solata in pijača,
za sladico pa pol kosa kolača.

Vsako uro drug učitelj,
nekateri mu pravijo kar mučitelj.

Med glasbo včasih zganjamo traparije,
a zmeraj sledimo ritmu melodije.

Plus, minus, deljeno in krat,
vsega tega nas nauči matematični škrat.

There is, there are,
vsega tega je v učilnici polno omar.

Draga šola,
naj bo ob tvojem rojstnem dnevu vse tako,
kot biti mora.
Za svoj rojstni dan boš imela prireditev,
maja pa boš dobila osvežitev.
Obleko novo boš imela,
da boš še veliko let vesela.

EVA SUBOTIĆ, 6. B

PESEM ŠOLI

Osebnost moje to je voščilo,

Šolskih let 30 je minilo,

Mnogo učencev tu se je učilo,

A le nekaj jo je predčasno zapustilo,

To leto smo se odločili,

Imenitno zabavo ji bomo priredili,

Je šola veliko daril dobila,

Enega od njih pa je po pomoti založila,

Čedne poslikave je dobila,

Omet letos bo obnovila,

Pet igral in nekaj dreves je pridobila,

A na pokopališče tudi ni pozabila,

Kar tre se bistrih glav v šoli tej,

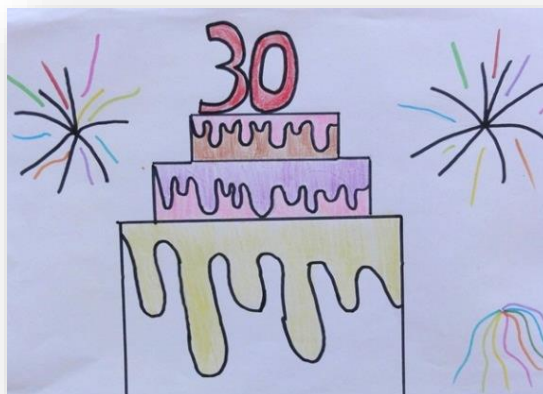
Raje v knjigo kot na splet poglej,

A naša šola ime po Matiji Čopu je dobila,

Nikoli spremembe imena ne bo dopustila,

Jasno je to sama zatrdila.

LARA STOILOV SPASOVA, 7. A

NATALIJA KLJAJEVIĆ, 5. C

ZANIMIVOSTI IZ STARIH ŠOLSKIH KRONIK

Prvih pet let (ravnatelj g. Janez Grašič)

- prvič se predstavi šolsko glasilo PUH (za pametne, uspešne in humorne)
- na šoli delujeta mladinska in pionirska organizacija ter klub OZN
- v šolskem letu 1990/91 ima šola 1031 učencev v 37 oddelkih (največ v zgodovini šole)
- pouk poteka v dveh izmenah, zaradi prostorske stiske tudi v dvorani
- uvedena so 3 ocenjevalna obdobja ter napovedano pisno ocenjevanje

Drugih pet let (ravnatelj g. Janez Grašič)

- opremljena je računalniška učilnica, šola se vključi v projekt Petra (uvajanje računalnika pri učnih urah)
- učitelji se udeležijo kar 63 seminarjev v zvezi s prenovo OŠ
- pouk za večino razredov že poteka enoizmensko
- naši prvi prvošolčki zaključijo osnovnošolsko obveznost
- uvedeno je opisno ocenjevanje v 1. razredu

Tretjih pet let (ravnateljica ga. Marija Mustar)

- začne se uvajati devetletka (petošolci so tedaj kar »preskočili« 6. razred in postali sedmošolci)
- uvede se nivojski pouk 1 uro tedensko
- učencem so na voljo 3 izbirni predmeti
- obnovljenih je kar nekaj šolskih prostorov (npr. tehnična učilnica, telovadnica, kuhinja, igralnica ...)
- zadnjič se skupaj izvajata osemletka in devetletka

Četrtih pet let (ravnateljica ga. Marija Mustar)

- na šoli se prvič v celoti izvaja devetletka
- šola dobi priznanje Blaža Kumerdeja za odlično partnerstvo pri razvijanju in uvajanju novosti v VIZ ustanovah
- KS bratov Smuk nam podeli priznanje za izobraževalno poslanstvo in vpetost med krajane z vrsto interesnih, kulturnih in športnih dejavnosti
- ravnateljici Mariji Mustar župan na slavnostni akademiji na predvečer občinskega praznika podeli plaketo MO Kranj za uspešno vodenje naše šole
- uvedeni sta dve redovalni obdobji
- kar nekaj učencev prejme priznanje Millenium za doseženo maksimalno število točk na NPZ

Petih pet let (ravnatelj g. Matija Horvat)

- dobimo prenovljeno telovadnico
- poskusno se prične uvajati nemščina kot drugi tuji jezik v 7. razredu
- šolo priklopimo na zemeljski plin
- ustanovljen je Šolski sklad za pomoč učencem iz socialno ogroženih družin
- vstopimo v projekt »Zdrav življenjski slog«
- začetek pouka se premakne na 8.20, poleg odmora za malico učencev pa je uveden še odmor za malico učiteljev oz. rekreacijski odmor za učence
- v šolskem letu 2009/10 našo šolo obiskuje najmanj učencev do sedaj, in sicer le 404

Šestih pet let (ravnateljica ga. mag. Mateja Zukanović)

- naša šola se pobrati z OŠ Branka Čopića iz Banja Luke
- znova se začne številčno ocenjevanje v 3. razredu
- obnovljen je šolski vhod ter stranišča
- izvedena je energetska prenova šole (dobimo novo fasado in okna)
- šola se vključi v projekt Formativno spremljanje pouka, ki prinaša nove stile poučevanja

KAKO UČENCI DOŽIVLJAMO OSNOVNO ŠOLO

Kako doživljaš osnovno šolo? Seveda bi vsak učenec drugače odgovoril na to vprašanje. Ne samo, da imamo ljudje različna mnenja o stvareh, naša mnenja se z leti tudi spreminjajo. Letos obiskujem deveti razred osnovne šole in odločila sem se, da napišem, kako bi na omenjeno vprašanje odgovorila v določenem razredu.

1. razred: Šola je res zabavna. Malce drugače je od vrtca, saj se zraven še učimo, ampak predvsem veliko igramo. Všeč so mi moji sošolci, še celo nekoliko bolj kot tisti iz vrtca. Aha, pa tudi spati mi popoldne ni več treba. Pa starši so mi kupili tako lepe potrebščine samo za šolo. Puščico imam nabasano z različnimi barvicami in flomastri, imam škarje, lepilo, svinčnik radirko in šilček. V zvezke vedno nekaj rišemo, saj pisati še ne znamo prav dobro. Učiteljica mi je tudi zelo všeč. No, ampak, ko pa malce poklepetam ali pa kako ušpičim, se pa preveč razjezi. V šoli se res zabavam in snov je tako lahka, da je ne rabim ponavljati doma. Ne vem še, kaj so ocene, koliko je dolga šolska ura in tudi na urnik se ne spoznam prav dobro.

2. razred: Stvari začenjajo postajati težje, ampak vseeno vso snov predelamo v šoli, doma mogoče malce povadim pisanje in računanje. Šolska ura se mi zdi malce predolga, ampak tudi odmori so dovolj dolgi za igranje. Opazila sem, da so na drugi strani šole zelo zelo veliki starejši učenci. Res so kul, čeprav se jih malce bojim. Na zajtrk pridemo na žalost malce kasneje, kot smo hodili lani, ampak ni panike. Zdi se mi, da se je urnik malce podaljšal.

3. razred: Ugotavljam, da je šola kar resna zadeva, ampak na srečo ocen še ni. Ni se mi treba veliko učiti, ampak v glavo mi ne gre ta pošteevanka, pa še pripraviti moram govorni nastop, čez dva meseca pa je test. Dobro, da mi mami pomaga. Igrač skoraj ni več v razredu, odmori so vse krajši. Bo z leti še huje? Zajtrk imamo šele ob desetih, še dobro, da zjutraj jem. Domača naloga mi ne dela velikih težav. Večina se nas je začela ukvarjati z različnimi zunajšolskimi interesnimi dejavnostmi.

4. razred: Ocene niti niso tak babbav, kot sem sprva mislila. Večina učencev je odličnih ali prav dobrih, enke ne dobi nihče. Uf, ob četrtkih imam šest ur, to je ogromno. Učitelji mi postajajo tečni in dolgočasni. Kljub temu vedno vem odgovore na njihova vprašanja in ocenjevanje ni noben velik zalogaj. Naš razred je najboljši na svetu! Sošolce

lahko tudi končno povabim na praznovanje svojega rojstnega dne. Domov lahko hodim kar sama.

5. razred: Ha ha, kdo je pa najstarejši na razredni stopnji? Vsi so res majhni in otročji. Pogrešam stare sošolce, žal mi je, da smo se premešali. Snovi je veliko, treba se bo začeti učiti. Na leto imamo več govornih nastopov, kar me preseneča. Mami še komaj lovi našo snov. Večini sošolcev je padlo povprečje ocen. Od nas zahtevajo vedno več, tudi obnašati se moramo letom primerno. Sošolcem ne upam povedati, da se še vedno rada igram z igračami in da gledam risanke.

6. razred: Vau, na predmetni stopnji mi je res všeč. Res, da smo spet najmanjši, ampak ni pomembno, zdaj sem med ta velikimi! Tole menjavanje učilnic me čisto zbega. Zapomniti si moram toliko različnih učiteljev. Največja gneča je med odmori na hodniku. Starejši učenci me kar povozijo. Res me skrbi, da bom včasih pozabila nalogo, ali pa, da se bo več učiteljev hkrati odločilo spraševati, ali pa, da bo preveč testov. Uh, res je naporno, ampak novi sošolci mi postajajo všeč. Pri matematiki, slovenščini in angleščini imamo enkrat na teden skupine, takrat nisem s svojim razredom in se res dolgočasim. Pouk je še kar zanimiv, ampak pretežek in prenaporen. Kar naenkrat nas spodbujajo, da bi se udeležili ogromno različnih tekmovanj. Moja peresnica je vse manjša.

7. razred: Nekaj sem se pa tukaj že naučila. Če drug razred piše test pred tabo, se pozanimaj, kaj je na testu. Če mi uide kakšna naloga, jo prepisem na stranišču med odmorom. Učiti se moram sproti, če ne bom pogorela. Vedno večkrat se pri testih pojavljajo negativne ocene. Učitelji zahtevajo vse več. Nekoč se mi bo zmešalo. Najraje imam še odmori, malico in svoje prijatelje. Grem lahko nazaj v vrtec?

8. razred: V redu, smo že blizu konca, kmalu bo nočne more konec. Vedno bolj me mika plonkanje, kakšnih podatkov se res ne da zapomniti. Joj, kako mi grejo vsi na živce. Učitelji nas stalno obtožujejo, da smo leni, da razgrajamo in da, začeli smo zamujati k pouku. Nekateri radi tudi špricajo, saj jim ocenjevanja in učenje pač ne znese. Referatov je cel kup, tako kot tudi spraševanj in testov. Tudi starši vedno bolj pritiskajo name, čeprav mi pri snovi ne znajo več pomagati. Malo me mora začeti skrbeti za prihodnost. Kaj bo po osnovni šoli? Ah koga briga, imam še eno leto.

9. razred: No, navsezadnje bom vsekakor pogrešala osnovno šolo. Zdi se mi, da me je veliko naučila in da mi je pomagala odrasti. Ampak še vedno po vseh teh letih delam ene in iste napake. Učiti se sproti? Ah ja, en dan pred testom. Učitelji vedno začnejo s spraševanjem na enkrat, zdi se mi, da to delajo nalašč. Naloga? Hm, včasih uide, pa kaj. Ampak urnik je pa res neenakomeren. En dan imamo štiri ure, naslednji pa kar sedem. Ah, pa te NPZ-ji. Mislim, kot da nisem že dovolj obremenjena. Aha, letos je tudi valeta, jaz pa

nimam še ničesar za obleči. Na srečo vsaj prvi zaključimo s poukom. Nihče se ne upa več zaletavati v nas, ali pa nas spotikati. Seveda, saj smo ta veliki in mi smo to leto glavni. Moram priznati, da premalo spim, za to bom okrivila šolo. Včasih se mi zdi, kot da sem tukaj za brez veze, ampak še dobro, da imam prijatelje, ki popestrijo vsakodnevno rutino. Res je, osnovna šola, bila si ena velika preizkušnja zame. Pogrešala te bom.

NEJA PRODAN, 9. A

KRISTIJAN TRAVAR, 5. A

VSAKDANJOST V ŠOLI

Vsi poznate Osnovno šolo Matije Čopa Kranj. Še preden se začne pouk, je iz nje mogoče slišati otroški smeh. Ko pa ob dvajset čez osem zazvoni zvonec, so vsi hodniki preplavljeni s tišino. Takrat se v razredih učenci učijo. Seveda pa šola ne bi bila šola, če v njej ne bi potekala tudi ocenjevanja. Zaradi ocen se v šoli ne sliši samo smeh, ampak tudi jok. Takrat vse skrbi, kaj bodo rekli starši. Bodo jezni ali bodo razumeli, da vsak dobi tudi kakšno slabo oceno? Tistega

učenca potem potolažijo prijatelji. Saj v šoli ne pridobivamo samo znanja, ampak sklepamo tudi prijateljstva, ki ostajajo do konca šole ali še dlje. Zakaj pa o šoli govorimo samo lepo, ko pa vemo, da se v njej dogajajo tudi slabe stvari? Nekaterim učencem manjka manir, zato odgovarjajo učiteljem, se iz njih norčujejo, izostajajo od pouka in podobno. Ko se dogajajo take stvari, ima ravnateljica veliko dela. Nekateri potem nehajo s tem, drugi pa še kar nadaljujejo,

tako da morajo kdaj celo starši priti v šolo. Vsi smo neučakani, kdaj bo prišel konec šolskega leta. Da končno dobimo spričevala in odidemo na počitnice. In tako spet še enkrat novo šolsko leto, nove dogodivščine, ocene, prireditve, dokler ne končamo devetega razreda in odidemo na srednjo šolo. A tam je vse veliko težje in takrat bi se radi vrnili nazaj ...

MIA MARKOVIČ, 7. B

ČESA SEM SE NAUČIL?

Naučil sem se brati.
Naučil sem se pisati.
Računati do dvajset.
Spoznal sem števila do sto.
Naučil sem se veliko pesmic.
Veliko sem zvedel o Zemlji.

MATIJA BOŽILOVIĆ, 2. A

Zelo rada hodim v šolo, ker se zelo rada učim. Moj najljubši šolski predmet je šport, ker rada telovadim in ker so mi všeč športne igre, ki se jih igramo. Všeč mi je tudi matematika, ker rada računam različne račune. Rada tudi berem knjige.

LINA GRBIĆ, 2. B

Naša šola ima veliko prostorov. Najbolj všeč mi je velika telovadnica. Imamo tri telovadnice. Na igrišču so mi zelo všeč igrala. Ko smo zunaj, najraje plezam po njih. Pri športu mi je najbolj všeč igra med dvema ognjema. Najbolj zanimivo mi je bilo, ko smo pri spoznavanju okolja spoznali igro špana ali mlin in jo tudi izdelali. Najraje imam petke, ker imamo najlažje torbe.

MATEJ MARINKOVIĆ, 2. B

KAJ MI JE V ŠOLI NAJBOLJ VŠEČ?

V šoli mi je zelo všeč zato, ker se učimo, spoznavamo nove prijatelje in se imamo radi. Moj najljubši predmet je šport, ker se velikokrat lovimo in se igramo različne igre. V šoli se vsak dan naučimo nekaj novega.

TAMARA GNJATOVIĆ, 2. B

Naša šola mi je zelo všeč. Imamo veliko prostorov: telovadnico, razrede, jedilnico... Na šolskem igrišču se zelo zabavam. V šolo zelo rada hodim, ker se naučim veliko novega. Moj najljubši predmet je slovenščina, ker pišemo in ker zelo rada berem.

ZOJA GOLI, 2. B

Intervju z bivšim »Čopovcem«, svetovno znanim filmskim režiserjem in scenaristom Mitjo Okornom, ki je bil rojen na isti dan kot naš Matija Čop, in sicer 26. januarja!

»DELAJTE TO, KAR VAS VESELI, TO JE NAJPOMEMBNEJŠE!«

Naš sogovornik, znani filmski režiser in scenarist Mitja Okorn, je prag naše osnovne šole prestopil v čisto prvem letu njenega obstoja, pred davnimi 30 leti, in sicer se je vpisal v čisto prvi razred, ko se je na Planini leta 1988 odprla še ena, naša šola. Mitje Okorna seveda ni potrebno podrobneje predstavljati, saj se zaradi svojih številnih filmskih uspešnic stalno pojavlja v medijih, marsikdo od nas pa si je tudi že ogledal vsaj enega od njegovih filmov (npr. *Tu pa tam*, *Pisma sv. Nikolaju*, *Planet samskih ...*). Trenutno sicer živi v Hollywoodu, vendar večkrat obišče svojo domovino. Na zadnji šolski dan se je tako mudil tudi na naši oz. svoji osnovni šoli ter potrpežljivo odgovarjal na naša vprašanja. Bili smo zelo radovedni in smo mu zastavili kar precej vprašanj, zlasti o peripetijah iz njegovega osnovnošolskega življenja. Celoten intervju z njim si lahko ogledate na

spletni strani naše šole, mi pa vas vabimo, da si na naslednjih straneh preberete nekaj odlomkov iz tega zanimivega pogovora.

Kakšni ste bili kot učenec? Ali ste delali domače naloge?

Sam se ne spominjam več prav dobro, ampak moja mama pravi, da sem jih delal. Vem pa, da mi jih zagotovo ni bilo fino delati, saj tega nihče ne mara. Zdaj ko gledam nazaj, pa vidim, da je bilo to zame dobro, saj moram biti pri svojem delu kar precej deloven.

Kateri je bil vaš najljubši šolski predmet in zakaj?

Najbolj všeč mi je bila telovadba, ko smo igrali nogomet – takrat je bilo res fino. Pa angleščino sem imel tudi rad in srbohrvaščino – bili smo celo zadnja generacija, ki smo jo še imeli. Ni mi bila pa všeč slovenščina, ker je bila profesorica zelo stroga.

Kako ste se razumeli z učitelji? Ali nam lahko zaupate kakšno anekdoto v zvezi z njimi?

V prvem razredu je bilo zagotovo najbolje, v četrtem pa morda najslabše, ker me učiteljica ni preveč marala. Spomnim se, da me je nekoč zelo

bolela glava in sem ji rekel, naj me spusti domov, ona pa tega ni hotela, ker sem bil sicer zelo nagajiv učenec in mi ni verjela, da sem zares bolan. Šele ko sem zlomil vse svoje svinčnike in ravnila, me je končno spustila domov in doma sem potem imel 39°C vročine, tako da si tokrat stvari le nisem izmislil. Na predmetni stopnji pa smo imeli zelo strogo razredničarko, učiteljico slovenščine, in tudi ta me na začetku ni imela rada in je celo rekla ostalim staršem, naj se njihovi otroci raje ne družijo z mano, ker sem zelo nagajiv. Čez štiri leta pa je razumela, da sem v bistvu »ful fajn« in ko nam je v osmem razredu delila spričevala, me je poklicala pred tablo in me vprašala, kakšen uspeh sem si prislужil. Rekel sem ji, da dobrega, saj mi je ena štirica manjkala do prav dobrega, ona pa je rekla, da očitno še zdaj ne znam računati, saj sem vendar prav dober po uspehu – tedaj sem dojel, da mi je oceno pri slovenščini zaokrožila navzgor. Bila je res stroga z mano, ampak zdaj vem, da me je v bistvu imela

rada in da je le hotela, da bi bil dober in da bi čim več znal.

Kaj ste najraje počeli med odmori?

Meni so bile zelo všeč punce, a jim tega nisem znal povedati (ne vem, če vi to znate), zato sem kakšno izmed njih spotaknil in dobil opomin oz. zapis v beležko. Punce, vedite, če vas fant spotakne ali vam kakor koli nagaja, to pomeni, da ste mu zares všeč! V osmem razredu pa si puncici takole povedal, da ti je všeč: šel si do prijatelja in mu rekel, naj gre tvojo simpatijo vprašat, če bi hodila s tabo. Prijatelj jo je šel vprašat, potem sta pa onadva hodila skupaj. Prijatelj te je torej zafrknil, ti pa si še naprej »hodil s kanglico po mleko«.

Kateri je bil vaš najbolj priljubljen kotic na Čopovi šoli?

Po mojem je bilo to zunaj na tisti klopici, ki se potem pojavi tudi v mojem filmu Tu pa tam (ta klopica baje še kar obstaja, samo malo je že polomljena).

Kako ste gledali na šolanje včasih, ko ste bili sam šolar, in kako gledate na osnovno šolo danes, s stališča odraslega? Bi kakšno svoje ravnanje v letih šolanja danes spremenili, če bi ga lahko?

Velikokrat sem si želel, da bi med poukom bolj poslušal in sodeloval, saj ko npr. delaš filme, si dostikrat rečeš, presneto, če bi poslušal v šoli, bi pa to vedel. Zelo veliko stvari iz šole ti v življenju pride zelo prav, npr. jeziki, sploh če veliko potuješ. Tudi kar se slovenščine tiče, ko imam kak intervju, pa ne znam po slovensko povedati tako, kot bi rad, ane, pač, t'ko, saj vidiš, a ne ... (smeh).

Kaj bi svetovali učencem, ki jim šola predstavlja nočno moro, ker se jim zdi bodisi pretežka bodisi preveč dolgočasna ali pa se zgolj težko vklopijo v družbo sošolcev?

Hja, kaj pa vem. Saj bo bolje ... (smeh) Ne vem, meni je bila šola vedno super, ker doma si sam, tu pa imaš veliko prijateljev, pa punce so, fino je skratka, potem pa je stalno težje. Zdaj uživajte, ko še lahko. Najdite nekaj, kar vam je všeč, in se s tem ukvarjajte, pa ne glejte samo v telefone!

Kaj bi svetovali našim učencem, kako naj izkoristijo leta mladosti, da jih povsem ne »zabluzijo«?

Jaz sem stalno nekaj delal, pisal sem časopise, zelo rad sem poslušal glasbo, imel sem zbirko CD-jev in kaset, ukvarjal sem se z različnimi stvarmi, vedno sem imel kaj za početi, stalno sem bil ustvarjal. Človek sicer nikoli ne ve, kaj bo, ko odraste. Jaz sem hotel postati glasbenik, pa me niso sprejeli v glasbeno šolo, nato pa sem začel rolkati in snemati skejtarske filme, to združil z glasbo, se v to zaljubil ter si rekel: »Jaz bom pa kar

filme delal!« In od takrat dalje sem delal filme po 24 ur na dan, spal nisem nič. Delajte to, kar vas veseli, to je najpomembnejše! Mi tedaj še nismo imeli telefonov in kamer, česar si vi danes sploh ne morete predstavljati. Vi pa imate pametne telefone, s katerimi lahko celo filme snemate! Če bi jaz imel telefon, tako kot ga imate danes vi, bi stalno snemal filmčke in jih dajal na Youtube. Ljudje bi to gledali in čez par let bi imel veliko denarja in bi si lahko kupoval sladoled in čevapčiče (smeh).

V nekem intervjuju lahko preberemo: »Nikoli ni ravno bral knjig, ni gledal filmov«. Glede na to, da ste danes tako zelo uspešni v svetu filma, v režiji, pisanju scenarijev, to kar težko verjamemo. Koliko in kaj ste zares brali, ko ste bili otrok? Ste morda opravljali Bralno značko?

Kaj je že to bralna značka? (smeh) To je bil sarkazem. Bralno značko sem najbrž opravil, saj se spomnim, da smo dobili celo prave značke, ne le priznanj kot vi danes.

Kje ste dobili idejo za svoj prvi film?

Za film Tu pa tam sem rekel svojim prijateljem, s katerimi smo skupaj skejtali: »Dajmo, naredimo en film o štirih luzerjih!« In potem smo šest mesecev pisali scenarij in si šli na živce, ker smo bili skupaj v eni majhni sobici. Spomnim se, da sem prijatelju zažgal kaktus, ki mu ga je mami nekje kupila, ker sem hotel videti, če kaktus gori, in je res zgorel. In potem smo se zelo skregali, ampak ker smo vsi hoteli narediti ta film, smo ga naredili, čeprav se potem nismo več prav marali. Tako da ne zažigajte kaktusov! Veliko idej za svoj prvi film sem vzel iz svojega lastnega življenja. Rekel sem, posnemimo film v bližini Matije Čopa, ker

sem tu v šolo hodil, tako da smo na tej klopici posneli večino stvari. Ne vem sicer, če je bil film všeč tedanji ravnateljici te šole, ampak nam je bilo fajn, ko smo ga ustvarjali.

Kaj vas je najbolj navdušilo za poklic filmskega režiserja? Je na to morda vplival tudi kakšen predmet ali krožek v osnovni šoli?

Moje navdušenje je prišlo samo od sebe, šola na to ni imela takega vpliva. Sprva sem sicer mislil, da bom glasbenik. Čeprav nimam posluha, sem rad igral kitaro, moj vzornik je bil kitarist Slash iz skupine Guns N' Roses. Potem sem pa začel skejtati in iz skejtanja je prišlo do snemanja filmov. Nikoli ne veš, kaj bo nastalo iz tebe in kaj boš počel. Moraš se usmeriti v to, kar te zanima. Ne sekirajte se, če niste dobri v šoli, kajti veliko zelo uspešnih ljudi ni bilo dobrih v šoli, ker so bili preveč nemirni, živahni. Lahko si uspešen, če si dober v šoli ali če nisi, važno je, da si dober po srcu – kako sem to lepo povedal! – pa da nisi len in da stalno nekaj ustvarjaš.

Pravijo, da vse izhaja iz družine. Koliko so na vašo strast do snemanja in režiranja filmov vplivali vaši starši?

Zelo, kajti njuna vzgoja je bila dobra mešanica vsega. Mami je zahtevala, naj naredim stvari za šolo, oče pa mi je dal veselje do glasbe, ko me je vodil seboj po koncertih. Zaradi njiju sem deloven, priden in tudi malo »crazy« – skratka ravno prav.

Katere vaše osebnostne lastnosti so bile po vašem mnenju odločilne, da ste postali tako zelo uspešni?

Delavnost. Sem deloholik, kar pomeni, da cele dneve samo delam oziroma ne morem nehati delati. To mi je dala šola in starši. Že od nekdaj sem stalno nekaj ustvarjal in

delal in dokler tega nisem naredil, nisem bil miren, potem pa je bilo spet deset novih stvari, ki sem jih hotel narediti. Važno je tudi, da človek dokonča, kar dela, da je vztrajen. Pomembni pa so tudi detajli oz. smisel za podrobnosti – človek mora biti pri svojem delu natančen.

Danes imamo Čopovci kinodvorano »pred nosom«. Vanjo se tudi s šolo odpravimo vsaj enkrat letno. Koliko in kam pa ste v kino zahajali vi, ko ste bili osnovnošolec? Katere filme ste najraje gledali?

Nisem prav rad zahajal v kino. Čudno, kaj? Mogoče sem bil zato kasneje toliko bolj navdušen nad filmom in nisem preveč kompliciral. Danes imate npr. režiserje, ki so pogledali ogromno filmov, potem pa mislijo, da morajo narediti nekaj originalnega in se potem tega sploh ne da gledati. Jaz pa kot rečeno nisem tako veliko filmov pogledal, pa sem rekel, da bom naredil en tak normalen film, ko štirje luzerji sedijo na klopici in se pogovarjajo. Sem pa občasno vendarle hodil v kino Center (danes Kolosej) in v kino Storžič, zaradi punc namreč, ker je bila v kinu tema in si se lahko poljubljaj z njimi (smeh). Itak vse na tem svetu delamo zaradi punc in zaradi ljubezni – jaz sem hotel snemati filme zato, da bi bil vseh kakšni punc, priznam!

Rojeni ste 26. januarja, na isti dan kot Matija Čop, s katerim vaju družijo tudi zelo podobno ime. Kot najbrž veste, je znal Čop govoriti kar 19 jezikov. Kako pa je z vašim znanjem tujih jezikov?

Bil sem zadnja generacija učencev, ki so se v šoli še učili srbohrvaško. Angleško sem se poleg šole učil tudi prek poslušanja glasbe – angleščina je res »the best!« V srednji šoli sem imel francosko dekle in sem si rekel, da je

francoščina res lep jezik in sem se ga kar sedem let učil po pouku, ker pa ni bilo ocen, se je nikoli nisem kaj prida naučil. Pa nemščino smo tudi imeli v srednji šoli. Potem sem šel pa na Poljsko – poljščina je zelo podobna slovenščini in se je zelo hitro naučiš. Poljaki so z mano sicer govorili po angleško, pa sem jim rekel, naj z mano govorijo kar po poljsko, da se bom hitreje naučil, torej sem skočil v globoko vodo in zdaj poljsko govorim bolje kot slovensko. Učite se jezike, ker jeziki so super! Svoj pogled od Slovenije usmerite tudi v Evropo in v svet. Svet je velik! Veliko jezikov se naučite in potem boste lahko delali povsod po svetu, potovali in uživali!

Znanje tujih jezikov vam v tujini zagotovo pride še kako prav. Zakaj ste se sploh odločili preseliti v tujino?

Slovenija je najlepša dežela po svetu, ampak majhna, predvsem pa zame tu ni bilo možnosti snemanja filmov, pa denarja zanje mi tudi niso dali, zato sem šel snemat v tujino.

Kako poteka vaš delovni dan v Hollywoodu?

Ko ne snemam, pišem scenarije, ko pa snemam, to pomeni najmanj dva meseca pripravl, nato sledi snemanje vsak dan po 12 ur, nato se še tri ure pogovarjamo, kaj bomo počeli naslednji dan, vključno s soboto, v nedeljo pa mogoče malo spiš, in tako gre dva meseca, s pavzami za vikend. Takšno življenje je seveda zelo naporno, ampak je hkrati tudi zelo fajn, ko te sto ljudi gleda in naredijo točno to, kar jim rečeš, vključno z igralci. To je zame nekaj najboljšega v življenju.

Predstavljajte si, da bi na naši šoli posneli film. Kako bi mu dali naslov in kakšna bi bila njegova vsebina?

Jaz bi zagotovo posnel parodijo o osnovnošolski ljubezni. Šlo bi nekako takole: on je zaljubljen v neko punco in jo spotakne, zato dobi vzgojni opomin. Nato reče svojemu prijatelju, naj tej puncici reče, da bi on hodil z njo, a potem z njo hodi ta prijatelj. Tu pa je še neka sramežljiva prijateljica z očali, ki ga tolaži, ko dobi opomin in ko mu prijatelj spelje punco, saj je zelo zaljubljena vanj, on pa je sploh ne opazi, ker je tako zaljubljen v drugo. On je zelo žalosten in ko znova joku tej prijateljici, mu ona hoče reči, da je neumen in da ga to dekle sploh ni vredno, nazadnje se skregata in on šele tedaj uvidi, da je bila ona ves ta čas tisto pravo dekle zanj. A ste za to, da naredite tak film? Lahko rečete, da vam je ideja za scenarij dal Mitja Okorn, in bodo to vsi hoteli gledati (smeh).

Kdo je bil vaš vzornik?

Več jih je bilo, najprej so bili to glasbeniki, skejtarji, v zadnjem času pa je to trener Jose Mourinho, ki je rojen na isti dan kot jaz, 26. januarja. Nogometni trener je kot filmski režiser, saj oba potrebujeta primadone – igralce, ki stalno nekaj jokajo in se pritožujejo, nad sabo pa imata oba producente – lastnike, ki jima težijo.

Kaj je za vas umetnost?

Umetnost je, ko ljudje gledajo tvojo stvaritev in se zraven smejejo, jokajo ali pa doživljajo kakršna koli druga čustva. Če pa je film dolgočasen in gre ljudem na živce, potem to zame že ni prava umetnost.

Bi Vaši osnovni šoli, učencem in učiteljem ob njihovi 30. obletnici morda tudi kaj zaželeli?

Dragi moji »čopovci«, naj vas ne skrbi, če vam v šoli ne gre prav dobro. Važno je, da odkrijete, kaj bi v življenju radi počeli, in da to potem delate zelo resno ter da ste pri tem vztrajni! Vi, učitelji, pa imejte potrpljenje s svojimi učenci, saj je prav vsak od njih za nekaj

nadarjen. Skušajte iz njih potegniti tisto najboljše!

Dragi Mitja Okorn, iz srca se Vam zahvaljujemo za vaše odgovore in Vam želimo še na kupe odličnih filmov, obilo ustvarjalnosti in navdiha, ter da bi nas v prihodnosti še kdaj v živo obiskali na naši šoli! Veseli vas bomo!

Z GOSTOM SO SE NA PRIREDITVI V ŽIVO POGOVARJALI »ČOPOVCI« LARA STOILOV SPASOVA, NACE KOBAL IN ERAZEM KLOJČNIK ZAPLOTNIK.

PRIPRAVILA: ANJA BENEDIK, UČITELJICA SLOVENŠČINE

UPAJ SI SANJATI

Če imaš težek dan
in nič ti ne gre
in ne upaš si sanjati,
odpri knjigo in prepusti se domišljiji
in upaj si sanjati.

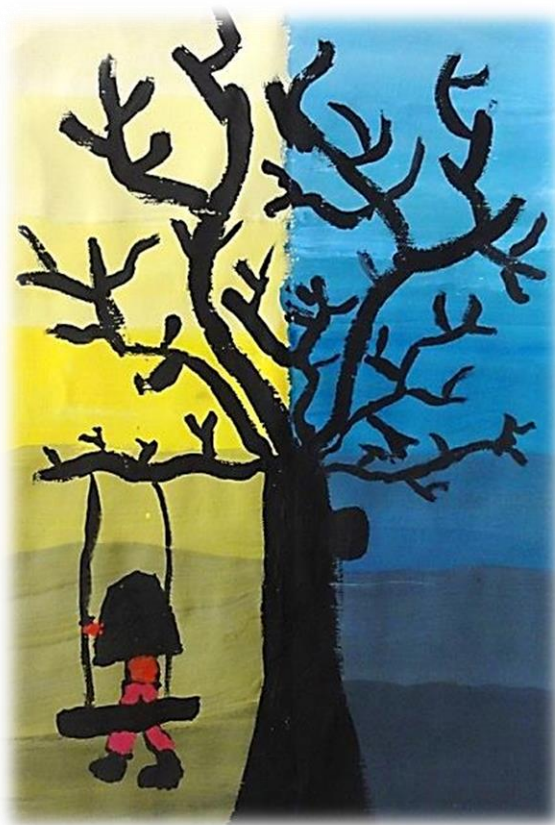
Zamisli si najbolj zelenega vesoljca,
najvišjo žirafa, najboljšega junaka,
najlepšo lepotico
in čarovnico z največjo bradavico.
In ko boš vse že dobro poznal,
reci si: upam si sanjati.

In ko boš knjigo zaprl
in jo položil na polico,
zapomni si junaka in lepotico,
in ko ju boš ponovno srečal,
reci si: **UPAL SEM SI SANJATI!**

UMA ČERNE KLOFUTAR, 7. B

TARIK HARAMBAŠIĆ, 6. A

NIKOLINA MARJANOVIĆ, 4. B

PESMICE O NAŠI ŠOLI

Ob misli na našo šolo, ki letos praznuje 30-letnico, so nam verzi kar sami privreli izpod naših nalivnih peres in kemičnih svinčnikov. Pa si preberite, kaj je nastalo, samo njej v čast in slavo.

ODA NAŠI ŠOLI

Naša šola je čudovita,
včasih kot ura navita.
Naša šola je vljudna,
kot da je malo čudna.

Naša šola je previdna,
a skoraj vedno pridna.
Naša šola je igriva
in le malce nagajiva.

Učenci so nasmejani,
med odmori razigrani,
učiteljice so prijazne
in vsak dan čisto krasne.

TAMARA STOJKOVIĆ, 2. C

NAŠA ŠOLA

V šoli moramo se truditi in učiti.
Z veseljem v šolo hoditi.
Če v šoli tepeš se,
se ti lahko zgodi,
da si kaznovan en dva tri.
V šoli pridno se učimo,
da znanje pridobimo.
Včasih se tudi lovimo
in učitelje jezimo.

ŽIGA PLEVEL OREL, 3. A

ŠOLA

*Na osnovni šoli Matije Čopa je veliko pametnih otrok,
zato jim delo gre vselej dobro od rok.
Ko učitelji znanje podelijo,
ga učenci nikdar ne izgubijo.*

TIANA LEKIĆ, 2. C

*Osnovna šola zabavna je,
saj ti nudi vse.
Štetje, šport in zgodovino,
mi imamo se prav fino.
Za lakoto kuharica poskrbi,
zato hvaležni smo ji vsi.
Ko šolski zvonec pozvoni,
veseli domov hitimo vsi.
V našem razredu imamo se lepo,
včasih nagajamo zelo.
Učiteljica takrat se razjezi
a vseeno radi jo imamo vsi.*

MAKSIM SMOLOVIĆ, 3. A

N A Š A Š O L A

Šola čez vikend vrata zapre
in za naslednji teden pripravi se.
V ponedeljek nas sprejme spet,
uči nas reda in besed.
Tudi naši starši so vanjo hodili
in se v njej pridno učili.
Nas pa ne mika pridno učenje,
saj za nas to ni življenje.
Mi bi šolo v igrišče spremenili,
se za žogo podili
in kakšen gol zabili.
Tudi učitelje bi povabili
in jih kaj novega naučili.

LOTI SPASOVSKA, 3. A IN
DAVID SPASOVSKI, 6. A

KAJA KOŽUH, 5. C

ČOPKOVA 30-LETNA PESEM

Že trideset let naš Čopko je,
mi smo veseli, da kar vriskamo,
saj radi na našo šolo hodimo
in pridno vsi se učimo.

S Francetom Prešernom Matija Čop
bil pravi prijatelj je,
pri nas smo po gospodu Čopu
dobili ime šole te.

Ob 30-letnici naše šole Čopove
moramo tudi prireditve imeti,
zato imamo Čopkovo himno že,
ki vsi jo znamo lepo zapeti.

LAURA BURGAR, 4. B

NAŠA ŠOLA JE RES TOP

Naša šola je res top,
imenuje se Matija Čop.
Matija Prešernov prijatelj je bil,
veliko veselja je z njim delil.

V to šolo hodim že sedem let,
saj je zraven še vrtec pripet.
Vsako jutro vsi hitimo v klet,
kjer že polno je deklet.

Zvonec glasno že zveni,
nam v razred se mudi.
Učitelji v šoli so res prijazni,
vendar vseeno se bojimo kazni.

V šoli veliko prijateljev dobimo,
da se lahko popoldne z njimi na igrišču lovimo.
Naša šola je res prima,
jaz se trudim, da se tale pesmica rima.

ELA KOLAR, 4. B

ŠOLSKI ŠKRAT

Jaz sem majhen šolski škrat
in hodim v šolo delno rad.
Ko zazvoni, se gremo igrat,
to imam pa rad.

Ko pa učiteljica daje nalogo,
v glavi začutim nadlogo,
jaz ne morem delat več,
najraje bi zbežal preč.

Odrasle je treba vikat,
sošolce pa tikat
in nasilnežem se umikat.
Vse to se je treba naučit,
če hočeš razred naredit.

Če si dober, greš razred višje,
če pa ne, pa razred nižje.
V šestem greš na predmetno
in imaš slabše spričevalo polletno.
To vse je težko in niti malo lahko.

DAVID ROBIDA, 4. A

NAŠA ŠOLA

Naša šola je stara 30 let,
a še vedno je lepa kot sladoled.

Takrat so prvi učenci sedli v klop,
a prvošolci so kmalu planili v jok.

Čeprav so le malo razumeli,
so se v učenjake spremenili.

Slovenščina jim ni bila tuja,
a učenje je bila vseeno nuja.

V šolo moramo hoditi,
zato se jo trudimo ohraniti.

Naša šola je najbolj kul,
zato jo imamo radi ful.

MAKS GOLI, 4. C

LUKA GNJATOVIĆ, 5. C

500 UČENCEV

*Ko se nov dan začne,
petsto učencev v šolo gre.
Tone vedno klepeta,
Minka pisati še ne zna.*

*Petsto učencev se uči,
ko pa zvonec zazvoni,
na odmor gredo vsi.*

*Vse zanima le še konec,
nato se v kuhinji razbije lonec.
Ko pa zvonec zazvoni,
petsto učencev domov zdrvi.*

MATIJA BAČIČ, 5.C

TEJA STAMENOVA, 5. C

ŠOLA

*Ko zjutraj zgodaj sem vstala,
zvezke v torbo sem si dala,
jo na rame naložila
in v avto skočila.*

*V šolo smo prispeli
in pesmice smo peli,
še bolj smo bili veseli,
ko matematiko smo imeli.*

*Pri družbi smo spoznali,
kaj so kraški pojavi,
da bi malo se sprostili,
trganko smo naredili.*

*Čez kozo smo skočili,
smo si noge pretegnili,
kasneje odbojko se učili
in si skoraj prste polomili.*

*Ko zvonec zazvoni,
na kosilo se mudi,
da bi od šole se spočili,
domov smo skočili.*

SAŠA PRAČA, 5. A

MOJA ŠOLA

*Mislil sem, da je šola zlo!
Prišel sem in nisem vedel nič!
Učil sem se po cele dneve,
zdaj že znam množit.*

*V šoli sem že celih pet let,
zdaj znam že veliko več.
Učitelji prijazni so,
jaz pa sem vesel.*

*S sošolci se zabavamo,
tu nikdar nisem sam.
Spoznal sem veliko prijateljev,
se z njimi rad igram.*

*Torej v šoli prav zabavno je
pa še veliko naučimo se.*

MAKS FRANTAR, 5. A

NAŠA ŠOLA

*Jutro zjutraj me zbudi,
ko sanjam o naši šoli.
S svojim kužkom se pozdravim
in v šolo odhitim.*

*Danes ta poseben dan je,
30-letnica že pred vrati je.
Saj veste, šola praznuje,
zato pa tako hitim!*

*Skupaj smo v naši šoli,
skupaj zmoremo vse,
skupaj šolo proslavimo
in v pesem odhitimo.*

LORENA ILIĆ, 5. B

PESEM O NAŠI ŠOLI

*Naša šola že trideset let stoji.
Otroke od začetka tedna
pa vse do vikenda samo mori.
Ko vsaj namesto šole
bi igrišče delali!*

MAJ NOVAK, 6. B

ČUDOVITA ŠOLA

Na celem širnem planetu
naša Čopova šola je tista,
ki ji nobena na svetu
ni ista.

Naša šola ima
neke vrste dar,
v njej ti že prvi dan je prima,
ko razkaže ti svoj čar.

V tej šoli imamo učilnice
za vsako stvar drugačne,
nekatero so porisane,
druge pa so mračne.

Naša šolska kuhinja
je polna dobrot in svežega zelenja,
v to hrano kuharji vložijo
veliko dela in življenja.

Tako da imejte se dobro,
res bomo veseli,
se bomo še česa naučili
in pri glasbi kako zapeli.

NACE KOBAL, 6. B

ROJSTNI DAN ŠOLE

Šola tretjo okroglo praznuje,
s tem nas prav nič ne razveseljuje.

Kaj bi mi učenci dali,
da bi jo nekoč izkopali!

Veliko tu zgodilo se je
za zaprtimi vrati šole te.
Ves čas nas po malem muči,
a nas tudi veliko nauči.

Šoli vse najboljše želim
in se z njo počitnic veselim.
Želim le, da ne bi več mučila ljudi
do konca njihovih šolskih dni.

HANA RADONČIĆ, 6. B

NAŠA ŠOLA

Šola je igriva,
včasih radoživa,
a se kdaj obnaša kot prava diva.

Tudi na zmenke je že odšla,
zato veliko izkušenj ima.
Šola ima knjižnico, jedilnico in igrišče,
v njej pa poteka vaja za šolsko gledališče.

V šolo nekateri hodijo,
zato da tam molijo.
Molijo, da bo pouka konec
in da bodo odšli na vroče juhe lonec.

Nekateri učitelji dajo veliko naloge,
a to le za tiste, ki so prave nadloge,
oni se med poukom obnašati ne znajo,
zato že po dva opomina imajo.

Kdor pa same petice ima,
snov sicer prepisati mora,
da ga ne onemi učna zavora.

EVA SUBOTIĆ, 6. B

ŠOLA IN OLIKA

Šola naša je zdaj že velika,
zato iz nje modrost kar sipa.
Včasih pa se nam zgodi,
da kakšno lumparijo kdo naredi.

Vsak na stene nekaj slika,
saj mora nekaj k šoli prispevati in pika.
Tako ko učiteljica to zagleda,
postane v obraz čisto bleda.

Zato jo bomo prenovili,
da se bomo v njej spet lahko sprostili.
Takrat se bomo potrudili,
da sten ne bomo takoj zamorili.

LAURA ROBIDA, 6. B

NAŠA ŠOLA

Naša šola je stara in zarjavela,
a še vedno je moderna.
Letos je dopolnila že 30 let,
kar je izjemno.

V tem času je veliko dosežkov dosegla,
kar dokazujejo pokali.
V jedilnici je hrana kot iz raja,
a kak dan je tudi slaba.

NIK RIBNIKAR, 6. B

NAŠA ŠOLA

Naša šola
je kot služba mala,
ki čez vikend uživa,
naša glava pa počiva.

Šoli je žal, da gremo na čaj
in ne na jezikovni tečaj,
ona bi nas popeljala v knjigarno,
mi pa gremo raje v slaščičarno.

Šola je za nas srebrna,
a je tudi skrbna,
ko šola petice šteje,
se učenec smeje.

Blizu šole je njiva,
ki jo vse polno vrtičkov pokriva,
na njej pa rastejo tudi trgovine,
ki so raj za naše žepnine.

Pri uri je mir,
pišemo na papir,
pravila tu veljajo,
učenci pa vse znajo.

Šola nas čaka
včasih do mraka,
saj v njeni igralnici je ples,
in to zares!

ALEKSANDRA PAVLIČ ATLAGIČ, 6. B

ROJSTNI DAN NAŠE ŠOLE

Nekje na svetu,
na našem planetu,
nekje v Kranju,
v našem domovanju,

tu je naša šola,
ki je dobra kot kokakola
in ima rojstni dan,
zato jo imamo radi kot čebele panj.

V tej prelepi šoli
je kot v kakšni Karnioli,
ampak šola je od daleč velika
kakor velika slika.

V šoli se učimo
in ponavadi veselimo,
a ko dobimo slabo oceno ali opomin,
se nam to utrne v spomin.

TIMON KUNSTELJ, 6. B

NAŠA ŠOLA

Naša šola trideset let ima,
polno znanja v njej kroži,
veliko uspehov in nagrad ima,
vsak bi rad bil v njeni koži.

Petice ni lahko dobiti,
če za znanje ne skrbiš,
če pozabiš domačo nalogo,
učitelj drži se strogo.

Njeno bistvo pa ni le naloga,
zaradi katere so naši obrazi kisli,
je veliko znanj zaloga,
vir bogatih misli.

Kljub oblakom,
ki mnogokrat preplavijo nebo,
mi znamo najti sonce,
zato nam je v šoli lepo.

JANA KLJAJEVIĆ, 6. B

KALINA RADULOVIC, 6. A

LEA ZUPANČIČ, 4. B

ŠOLA

Šola je mnogim od nas kot zapor,
zato obstaja prijatelj odmor.
Fantje se po šoli lovijo,
punce pa takrat kričijo.

Pri zgodovini smo nekaj novega iskali,
pri slovenščini pa vse skup zapisali,
enim gre matematika,
meni pa jahanje bika.

Pri matematiki uporabljamo ravnilo,
pri tehniki pa šestilo.
Imamo tudi telovadnico,
v garderobah pa čokoladnico.

DAVID MALETIČ, 6. B

TAJA MISLEJ, 5. B

ŠOLA JE ŠOLA

V njej se učimo,
veliko časa preživimo,
se dolgočasimo
ali le sedimo.

Ko sedimo,
se dopisujemo,
mnenja izmenjamo
in se smejimo.

Veliko različnih stvari se zgodi:
v šoli se kdo izgubi,
slabo oceno pridobi
ali pa kdo koga poljubi.

Šola je beda,
v njej je bila še moja stara sosedka,
ki vedno le še poseda,
saj je zaradi šole čisto blede.

SARA ZLATANOVA, 7. B

ŠOLA

Šola že 30 let na naši zemlji stoji,
pripeta na vse strani,
a ko jo pogledaš v oči,
vidiš pogled nedolžnosti,
saj polna je otrok,
ki skačejo naokrog.

Zanjo poznamo več izrazov,
kot na primer mučilnica otrok in bolnica,
kjer otroci ležijo, ker so se lovili na vse strani,
zato nekega dne nastradali so čisto vsi.

Radi so imeli jo vsi,
ampak šola najraje imela je 6. b,
drugo leto pa morda 7. b,
to nikoli se ne ve ...

UROŠ BRKIČ, 6. B

LEA ZUPANČIČ, 4. B

ŠOLA

Ah, šola naša se stari,
vsak' let' starejša se mi zdi.
Deveti zdaj odhajajo,
prvčki prihajajo.

Učenja vedno več pač je,
iz leta v leto slabše je.
Učenci vedno delamo,
drugi pa nas zmerjajo.

Ker sproti ne učimo se,
vsak dan spraš'vanj bojimo se.
Vsak teden teste pišemo,
na te se bolj pripravljamo.

Devetošolci pridni smo,
mlajšim mi vzor pač smo,
po nas se zdaj zgledujejo,
dejanja naša vplivajo.

DONIKA MEHANI, 9. C

PISMO ŠOLSKEMU MINISTRU

Šestošolci so se odločili, da bodo napisali pismo šolskemu ministru. Izbrali smo nekaj njihovih misli.

V šoli me moti, da imamo malo predolge ure. Preizkuse znanja bi lahko pisali več kot 45 minut. A vse ni tako slabo. Imamo zelo prijazne učitelje in učiteljice, ki nas tudi veliko naučijo.

MEDINA REXHEPI, 6. A

Spoštovani minister, imam kar nekaj predlogov za vas. Pouk bi lahko začeli kasneje, na primer ob 9. uri. Na 14 dni bi lahko imeli kakšno uro, namenjeno našemu druženju. Všeč pa mi je, da smo v šoli ocenjeni glede na naše znanje, ne pa na to, koliko smo priljubljeni učiteljem, kako se obnašamo in kakšne so naši priimki.

NATALIJA BARIČ, 6. A

Spoštovani gospod minister, jaz bi hodil v šolo le 4 dni v tednu, 3 dni pa bi bil prost. Vsako leto bi lahko dobili en nov predmet, kakšnega takega, ki ga imamo že toliko let, pa bi odstranil. Pouk bi lahko vsak dan zaključili ob 12. uri. Všeč pa mi je napovedano ocenjevanje in pa to, da smo učenci razredne in predmetne stopnje med seboj ločeni.

VEDRAN KREMENOVIČ, 6. A

Na naši šoli sem opazil nekaj majhnih težav. Na kosilu učenci ne dobijo dodatka, čeprav bi si ga želeli. V redu pa je, da gremo lahko med glavnim odmorom v lepem vremenu na šolsko igrišče. Super pa se mi zdi, da gremo z učitelji v računalniško učilnico.

UROŠ STOJKOVIČ, 6. A

Spoštovani!

Všeč mi je, da imamo v šoli organizirano malico in kosilo, saj marsikateri otroci po svetu tega nimajo in morajo hrano prinesiti s seboj. Mislim, da je slovenski šolski sistem na zelo visokem nivoju in da dobimo učenci dovolj znanja, če se želimo šolati še naprej. Tudi odnos otrok do učiteljev se mi zdi v redu, čeprav obstajajo izjeme. Mami mi je povedala, da je ona hodila v šolo le 8 let. To bi tudi meni ustrezalo.

KALINA RADULOVIČ, 6. A

Pišem Vam zato, da bi Vam predlagala nekaj izboljšav glede našega slovenskega šolskega sistema. Mislim, da bi lahko imeli malo daljše odmore. Tudi domače naloge ne bi bilo potrebno narediti iz danes na jutri, ampak bi lahko zanje imeli malo več časa. Všeč pa mi je, da smo med odmori lahko na hodnikih, za našo varnost pa skrbijo dežurni učitelji.

LANA MITRAŠINOVIČ, 6. A

Spoštovani,

Zakaj imamo na teden le 3 ure športa? Zakaj se moramo pri nekaterih predmetih učiti take podrobnosti, ki nam v življenju ne bodo veliko koristile? Zakaj moram v šolo priti včasih že preduro, torej eno uro prej, kot se začne pouk? Zakaj obvezni predmet ni računalništvo, saj brez njega skoraj ni nobene službe več? Kdaj bomo pri gospodinjstvu več kuhali, tako kot na primer pri izbirnem predmetu sodobna priprava hrane? Kdaj boste podaljšali odmore? Veliko vprašanj, kajne?

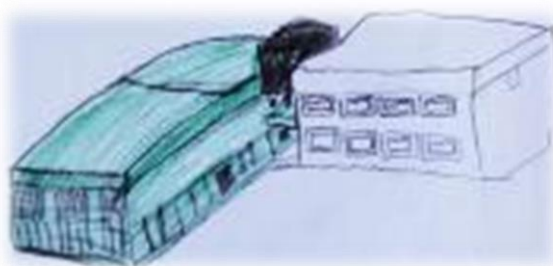
ARON KABIČ, 6. A

KAKŠNO FASADO ŠOLE SI ŽELIŠ?

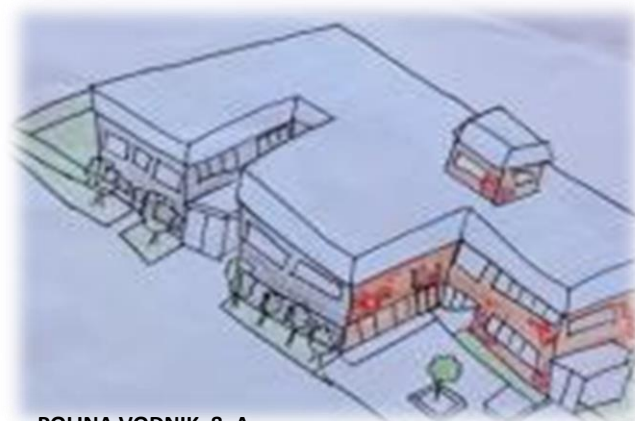

Naša šola bo za 30. rojstni dan dobila prav posebno darilo – čisto novo preobleko! Učenci so imeli zelo zanimive predloge, v kakšne barve bi jo lahko oblekli in kaj bi nanjo narisali, da bi bila še lepša.

1. A: Fasada bi bila rumena, na njej pa naj bi bile zvezdice, ki se ponoči svetijo.
1. B: Na fasadi naj bo narisana pisana mavrica.
2. A: Fasada bi bila svetlo zelena in popisana s črkami in številkami.
2. B: Fasada bi bila svetlo modra, poslikana z rumenimi zvezdicami.
2. C: Fasada bi bila belo-siva, na njej bi bili napisi prijaznih besed z različnimi pisavami v različnih velikostih (hvala, PROSIM, nasvidenje, prijateljstvo, VLJUDNOST, oprost, ČUDOVITO, lepo, igrivost, veselje, UČENOST, ustvarjalnost ...).
3. A: Barva bi bila bela, z napisom OŠ Matije Čopa Kranj, okoli napisa bi bile narisane šolske potrebščine, po celi šoli pa črke abecede in številke.
3. B: Imeli bi belo fasado z mehurčki in bleščicami.
4. A: Učenci 4. A si želimo marelično ali belo-dečo barvo fasade.
4. B: Fasada naj bo svetlo rdeča z belimi črtami v zgornjem delu stavbe ter s pisanim napisom OŠ Matije Čopa Kranj.
4. C: Učenci 4. C se večinoma strinjamo z belo fasado s črtami sive barve.
5. A: Fasada naj bo bele barve, na njej naj bodo z mavričnimi barvami zapisana imena otrok.
5. C: Lahko bi bila bela, nanjo bi narisali knjige ali pa strip. Zanimiva bi bila temno modra fasada z belimi pikami.
6. A: Barva svetlo modra, na njej pri vhodu poslikava – portret Matije Čopa, na več stenah oz. po vsej fasadi pa tudi pisala, zvezki, knjige, lahko tudi kranjski grb.
6. B: Spodnji del bi bil svetlo zelen kot trava, porisan z rožami, zgornji del pa svetlo moder kot nebo, porisan s soncem, pticami in oblaki.

TARIK HARAMBAŠIĆ, 6. A

POLINA VODNIK, 8. A

7. A: Bila bi bela z barvastimi rokami – po celi šoli ☺
7. B: Fasada bi bila bela, učenci pa bi nanjo z različnimi barvami odtisnili svoje dlani.
8. A: Fasada bi bila oranžna in siva, z belimi in rdečimi krogi.
8. B: Fasada bi bila medene barve z vzorci panja, lahko pa tudi roza s flamingi ali mavrična.
9. A: Fasada bi bila bela, na spodnjem delu pa bi bili različni sestavljeni liki različnih barv.
9. A: Bila bi bela, vsaj nekaj dni še brez grafitov ☺!
9. C: Fasada bi bila rdeča-bela z napisom in logotipom šole.

DOMIŠLJIJSKE ZGODBICE O NAŠI ŠOLI, O MATIJI ČOPU IN FRANCETU PREŠERNU

Čopov najboljši prijatelj je bil France Prešeren. Z njim so v svojih zgodbicah in pesmicah prijateljevali tudi naši učenci in učenke. Pa si preberite, kako.

POPOTNIK IZ PRETEKLOSTI

Med poletnimi počitnicami sem se sprehajala po starem delu Kranja. Na glavi sem imela slušalke ter poslušala dobro pop glasbo. S koticom očesa sem opazila nekoga, ki mi maha izza spomenika Franceta Prešerna. Snela sem slušalke in se mu previdno približala.

Možakar je bil starinsko oblečen in imel je dolge lase. Zdel se mi je zelo znan. Prijazno me je pozdravil in mi ponudil fige. Ker so me starši učili, naj ne jemljem stvari od neznancev, sem ga vljudno zavrnila. Vprašal me je, kje so ostali otroci. Povedal mi je, da on tu vsak dan otrokom deli fige. Bila sem zelo začudena, saj ga še nikoli prej nisem videla. Vprašala sem ga, kako mu je ime, ker je bil zelo podoben Francetu Prešernu. Bil je začuden, da ga nisem poznala. Njega so namreč poznali vsi otroci v Kranju. Predstavil se je kot France, ki ga otroci kličejo tudi doktor Fig. Ni mi znal razložiti, kako je prišel v današnji čas. Njemu se je vse zdelo čudno. Vprašal me je, kaj je ta čudna stvar, in pokazal na moj telefon. Razložila sem mu, da je to naprava, na kateri igraš igre in kličeš. Zdel se mi je zelo zmeden, zato sem ga povabila v Evropo na kavo.

Med sprehodom sem mu povedala, da je on največji slovenski pesnik in da 8. februarja praznujemo njegov praznik. Moje besede so ga razveselile. Vprašala sem ga, ali njegov najboljši prijatelj Matija Čop res govori 19 jezikov. France se je glasno zasmel in prikimal. Prosila sem ga, naj gospoda Čopa lepo pozdravi in mu pove, da se po njem imenuje šola, ki jo obiskujem. France se je zamislil, nato pa pogledal okoli sebe. Povedal mi je, da je v njegovih časih Kranj izgledal čisto drugače. Otroci so bili revni in niso imeli veliko denarja, kaj šele da bi kdo imel takšno napravo, kot jo imam jaz. Pomislila sem, da so se otroci včasih več igrali skupaj na ulici, rekla pa nisem nič.

Prispela sva do Evrope. Naročila sem kavo in sladoled. Zavila sem še na stranišče, France pa se je usedel na teraso. Ko sem prišla nazaj, ga ni bilo nikjer. Kar izginil je. Dolgo sem čakala, če bi se vrnil, a se ni. Na poti domov sem razmišljala, če je bilo vse to sploh resnično. Tega še danes ne vem. Zato nestrpnost čakam, da nekega dne srečam še Matijo Čopa. Šele tedaj bom vedela, da je bilo vse res.

NOVI ČASI

France v času izgubil se je, srečal je mene in vprašal me je:

»Kje so otroci, ki jim fige delim?
Vsak dan na trgu tem stojim.«

»Danes otrokom za fige ni mar,
dragi Prešeren, zašli ste drugam!«

SARA PLANINŠEK, 4. C

S FRANCETOM PREŠERNOM SEM SESTAVIL PESMICO

V torek sem po radiu v oddaji Prešernova zgodba poslušal, kako je France Prešeren postal pesnik. Ko je bilo konec oddaje, sem odšel spat. Ta oddaja pa mi je bila tako všeč, da nekaj časa nisem mogel spati. Končno sem le zaspal. Začel sem sanjati, kako je k meni prišel France Prešeren. Zelo sem bil presenečen. Vprašal sem ga, zakaj je tu. Povedal mi je, da potrebuje mojo pomoč. Vprašal sem ga, kako naj mu pomagam. Rekel je, da ne zna napisati nobene pesmice več, zdaj ko nima več Matije Čopa, ki je nesrečno utonil v Savi, in da naj mu jo jaz pomagam sestaviti. Rekel sem mu, da bi se tudi jaz rad naučil sestavljati pesmice. Skupaj sva se lotila dela. Najprej nama je šlo zelo dobro, ko sva končala, pa sem ugotovil, da nekaj manjka. France Prešeren je ugotovil, da sva pozabila napisati avtorja. Hitro sva napisala še najini imeni. Rekel sem si, da zdaj sem pa končno napisal svojo pesmico. S Francetom Prešernom sva se poslovila. Kmalu sem se zbudil in videl, da so bile to samo sanje. Zelo sem bil žalosten. Naenkrat pa sem se spomnil, da ni važno, če so bile samo sanje, važno je le, da sem se naučil napisati pravljico.

LOVRO RAČIČ, 4. C

RAZLAGALNE PRIPOVEDKE O NAŠI ŠOLI

Trideset let je kar dolga doba in zato je zgodba o nastanku naše šole zavita v meglo. Sedmošolci so skušali to meglo razkaditi in so se lotili raziskovanja. Kljub zelo resnemu in zavzetemu proučevanju vseh mogočih in nemogočih virov pa so prišli do povsem različnih zaključkov. Kar sami presodite, katera njihova razlaga o nastanku naše šole je najbolj verjetna.

KAKO JE NASTALA NAŠA ŠOLA

1.

V davnih časih sta se spoznala Matija Čop in France Prešeren. Začela sta se pogovarjati in sta spoznala, da jima je prijateljstvo naklonjeno. Pogovarjala sta se vsak dan. Bila sta neločljiva. France je Matiju pisal pesmi, Matija pa jih je popravil. Skupaj sta bila v dobrem in slabem. Nekega dne ga je France prvič povabil domov, natančno sem, kjer zdaj stoji naša šola. Četudi je bila njegova hiša v bolj slabem stanju, pa je bilo posestvo zelo veliko in Matija Čop se je hecal in mu govoril, da bi tu lahko stala cela šola. France se je smejal, po Čopovem odhodu pa je začel zares kovati načrte o šoli. To željo je hotel uresničiti. Edina stvar, ki mu je to onemogočala, je bilo njegovo premoženje. Denar je dobival le od svojih pesmi, kar pa ni bilo veliko, saj mu nikakor ni uspelo odpreti svoje lastne odvetniške pisarne. Zagodrnjal je in šel spat.

Dnevi so minevali in France je bil tako obupan, da je o tej šoli začel pisati pesmi. Napisal je pesem o notranjosti šole, pesem o njeni zunanosti ter še pesem o številnih uspehih te šole. Te pesmi je skrbno shranil, po Čopovi nesrečni smrti v reki Savi pa je nanje čisto pozabil.

Prišel je dan, ko se je Prešeren odselil v mesto, kjer je končno postal samostojen odvetnik s svojo pisarno. Njegove pesmi o šoli, ki so ostale v njegovi razpadajoči hiši na Planini, pa so se počasi razgradile v zemljo in nastal je čudež. Kar naenkrat je iz zemlje zrasla šola. Oblike, barve sten in miz so bile enake zamislim na papirju. Novica se je širila in izvedel jo je tudi France. Povprašali so ga za ime nove šole in poimenoval jo je po starem prijatelju, Matiji Čopu.

Čez nekaj let je tudi France umrl, Čopova šola na Planini pa še vedno stoji.

LUCIJA ŽBOGAR, 7. B

2.

Na mestu, kjer danes stoji naša šola, je nekoč stal rudnik še iz starih časov. Nekega dne je dedek Matije Čopa svojemu vnuku pripovedoval, da je v tem opuščenem rudniku včasih kopal in da v sebi skriva zaklad.

To je Matija premamilo, da se je odpravil v rudnik. Taval je po dolgih rovih. Med potjo je doživel nesrečo, saj se je del rova porušil in mu poškodoval desno nogo. Četudi so bile bolečine zelo hude, ga je želja po čim prejšnjem odkritju zaklada vodila naprej. Ko je postal utrujen in lačen, se je naslonil na steno in iz nahrbtnika vzel jabolko in kos kruha. Jedel je kar med hojo, svetilka, ki jo je imel na glavi, pa mu je počasi začela ugašati. Iz nahrbtnika je vzel petrolejko ter jo prižgal, da je lahko nadaljeval pot do zaklada.

Po osmih urah hoje je ves srečen zagledal trezor! Najbolj ga je zanimalo, če je v njem res to, kar je rekel dedek. Trezor je bil zaklenjen z 8-številčno kodo. Začel je ugibati, vrteti številke in se že skoraj vdal v usodo, da ga ne bo mogel odpreti. Nazadnje je poizkusil še s kombinacijo svojega rojstnega datuma: 26-01-17-97. Ker znova ni bilo nič, je od jeze udaril po trezorju in ta se je odprl. V njem je bilo polno zlatih palic in diamantov! Nekaj palic je pobral, ostalo pa zaklenil nazaj v trezor ter si skiciral pot do zaklada. Ko je prišel domov, je dedku podaril eno izmed sedmih zlatih palic, ostale pa zakopal na vrtu ter jim priložil še zemljevid poti, ki vodi do zaklada.

Ko je odrasel, je odkopal zlato in zemljevid. Zlato je prodal, denar pa odnesel na občino. Ta je iz tega denarja zgradila šolo. Sklenili so, da jo bodo poimenovali po njem, Matiji Čopu, bodočem jezikoslovcu, literarnem zgodovinarju in književnem kritiku. Matija je nato nekje v šoli skril zemljevid poti do zaklada. Ta še danes čaka nekoga, da ga bo našel in postal bogat.

TILEN PETERNELJ, 7. B

3.

Dogajalo se je okoli trideset let nazaj. Poslavljali so se zadnji dnevi pred božičem. V tem času je nekje na Planini v svoji stari hiši živel zelo stara gospa. Lahko si predstavljate še tako staro osebo, a ta gospa je bila še starejša. In imela je sanje. Želela je postati učiteljica, svoje znanje predajati drugim, vendar se ji ta želja ni nikoli uresničila. Nikjer, na nobeni šoli je niso želeli. Povsod so jo odslovili z besedami, da je veliko prestara. Človek bi mislil, da bi moralo biti ravno obratno, da bi jo morali vzeti ravno zaradi njene starosti, saj preživela čase, ki so povsem drugačni od teh danes in torej ve več od marsikaterega drugega.

Vendar se ji želja ni in ni uresničila. In tako si je za tisti božič zaželela ravno to. Vedela je, da bodo njene sanje ostale zgolj to, sanje, vendar si je hkrati rekla, da izgubiti ne more čisto nič. Saj pravijo, da je božič čaroben čas, čas, ko živi čarovnija. In tisto leto je bilo temu dokaz. Medtem ko je stara gospa spala, je k njej prišel duh Matije Čopa. Slišal je njeno željo in se odločil, da jo usliši. Tisto noč je zgradil šolo. Šolo samo za to gospo. In res je začela učiti tam. Še danes velja za prvo učiteljico, ki je učila tam, vendar se tega ne spomni več nihče. Šolo pa je ona sama poimenovala po Matiji Čopu, ki je uresničil njene dolgotrajne sanje.

NAJA KOLAR, 7. B

4.

Povedal vam bom, kako je nastala naša šola. Ne boste mi verjeli, a je vendarle res!

Na tem ozemlju je bila včasih njiva nekega kmeta. Ta kmetija je bila zelo lepa in precej velika. Bila pa je tudi zelo slavna, saj so na to kmetijo prihajali iz vseh koncev sveta. Bil pa je v bližini nek kmet, ki je sovražil tega slavnega kmeta. Hotel ga je uničiti, zato mu je dajal veliko pokvarjenih pridelkov. Nekega dne mu je dal nek čuden fižol in kmet ga je posadil. To se je zgodilo leta 1988. Štiri mesece ni nič zraslo. Nato pa je 5. meseca prišel na svojo njivo in videl gromozansko stavbo z imenom OŠ Matije Čopa Kranj. In ta kmet je postal še bolj slaven in bil je nagrajen od predsednika, dobil pa je tudi denarno nagrado.

Danes je v tej šoli seveda dolgčas, saj kdo pa ima sploh rad šolo?! Svetujem vam, da ne sadite čudnih semen, saj lahko iz njih zraste še kakšna šola na Planini.

SERGEJ STOJANOV, 7. B

SARA PLANINŠEK, 4. C

5.

Nekoč je živel modrec v medzračju. To je prostor med najvišjimi oblaki in nebesi. Bil je zelo moder. Imel je tudi sinove, ki so na Zemlji spremljali razvoj ljudi ter njihovo vedenje.

Nekega dne je njegov srednji sin povedal, da ljudem primanjkuje znanja, ker jim ga nihče ne predaja in jih ne uči. Modrec je hotel pomagati ljudem, saj je bil širokega srca. Ni pa vedel, kako bi jih kar najbolje naučil nekaj osnov z različnih področij, ki jih je spoznal skozi tisočletja. Vedel je, da mora znanje razdeliti vsem, ker bi edino tako bilo pravično. Seveda pa je vedel tudi to, da bo znanje, če se ga bo na lahek način pridobilo, ničvredno. Zato je različna znanja zapisal v knjige, ki jih je podaril ljudem. Mislil je, da bo to zadostovalo, a ljudje niso vedeli, čemu se uporabljajo knjige, kaj šele da bi jih znali brati. Nato se je domislil. Na Zemljo, natančneje na celino Evropo in še natančneje v deželo Slovenijo je poslal svoje hčerke in sinove, da so v mestu Kranj sezidali zgradbo ter tam začeli poučevati ljudi, kaj piše v knjigah. Ljudje so postajali vse pametnejši in so začeli vse bolj razmišljati s svojo glavo. In tako ... je nastala naša šola.

NOEL MILOST, 7. B

MOJA SANJSKA ŠOLA

MOJ DAN V SANJSKI ŠOLI

Danes je bil moj najboljši dan, saj smo imeli v šoli športni dan. Šli smo na travnik. Videli smo metulje. Opazovali smo jih ure in ure. Med povratkom v šolo smo občudovali še zvončke in trobentice. V šoli nas je čakal balet. Punce smo uživale, fantje malo manj. Na poti domov smo si družbo delale najboljše prijateljice.

ANDREA LEKIĆ, 2. C

Danes sem šel v nenavadno dobro šolo. V kino smo šli gledat Spidermana. Po ogledu filma smo šli na trampoline. Lačne želodčke smo napolnili v McDonald'su. Po vrnitvi v šolo smo imeli tri ure odmora. Za piko na i sem na poti domov srečal še čisto pravega Spidermana. Če to ni najboljša šola.

DIN MUMINOVIĆ, 2. C

Komaj čakam, da pridem v mojo sanjsko šolo. Tam se sladkam s sladkarijami, prirejam zabave in jem ocvrti krompirček. Da ne pozabim na najpomembnejše – tam nikoli nimam pouka.

ANIS LULIĆ, 2. C

Šla sem na **mavrico**,
videla sem pravljico.
V njej je naša šola kraljevala,
zlobne sile hrabro premagovala.

LEONORA PODRAŠČANIN, 2. C

Že zjutraj sem vedela, da se bo zgodilo nekaj novega, da se bo začela moja sanjska šola. V njej bomo le ustvarjali in frizirali. Igrali se bomo z najboljšimi igračami in imeli najboljše prijatelje. Učiteljice bodo vedno prijazne. Vabljeni, da vstopite v mojo sanjsko šolo tudi vi. Veliko se bomo smejali in peli.

TAMARA STOJKOVIĆ, 2. C

Naša šola je najboljša. V njej prevladuje veliko lepih besed in najboljših učiteljic. V moji sanjski šoli jemo veliko sladkarij in zbiramo nalepke. Otroci jih obožujemo. S šolo hodimo v kino. Nazadnje smo si ogledali Prijateljice za vedno. Naša šola je posebna. Vedno se spremeni v frizerski salon. Vsi hodimo naokrog z lepimi pričeskami.

KORI MATOH HORVAT, 2. C

ŠOLSKI ŠKRAT PRIPOVEDUJE

Živijo, jaz sem šolski škrat in obožujem vse šole. Najbolj pa imam rad OŠ Matije Čopa Kranj. Spomnim se, ko so prvi otroci hodili v to šolo. Tudi jaz sem hodil v to šolo. Vas zanima, kako sem bil v šoli neopazen? Uporabil sem šolski prah. Spomnim se mnogo znanih ljudi, tudi Matije Čopa.

Super je bilo z vami in srečno do naslednjega tisočletja.

ARNE MAZI JAMNIK, 4. A

LUKA POVŠIČ, 6. A

ŠOLSKE PRIJATELJICE, NAJBOLJŠE PRIPRAVLJALKE ZABAV

Nekega dne se je Mia odpravila v šolo. Na poti je srečala svoji najboljši prijateljici, Najo in Lili. Skupaj so se odpravile v šolo. Lili je dobila idejo, da bi naredile zabavo za 30-letnico šole. Vse so se strinjale. Po zvonjenju so za dovoljenje vprašale učiteljico, ta pa je vprašala ravnateljico, ki je dovolila. Naja, Lili in Mia so bile zelo vesele novice in takoj po pouku začele načrtovati zabavo. Naja je imela idejo, da bi ob rob odra postavili mavrične balone, Mia je predlagala, da na vrh odra obesijo zlat napis »30-letnica šole«, Lili pa, da spečejo slaščice, postavijo ogromno stolov in na tla položijo rdečo preprogo. Nato so šle v trgovino kupit balone raznih barv in preprogo, iz kleti prinesle veliko stolov, izdelale ogromen napis in vse pripravile.

Drugi dan, pol ure pred začetkom, pa se je Naja zgrozila, češ da nimajo ničesar za predstaviti. Brez idej so začele pisati. Čisto ničesar se niso zapomnile. Mia je prva odšla na oder. Ni vedela, kaj naj reče. A ko sta jo

kako ime, in vse naenkrat so odgovorile, da so Šolske prijateljice. Učiteljici je bilo ime všeč in v šolski časopis

prijateljici začeli spodbujati, je kar začela govoriti, in to zelo gladko. Preprosto je naštela vse, kar je v tej šoli dobrega. Isto se je zgodilo z Lili in Najo.

Ko je bilo konec predstave, so jih vsi pohvalili. Učiteljico je zanimalo, kako jim je to uspelo. Odgovorile so, da če ne bi imele druga druge, jim ne bi uspelo. Učiteljica jih je vprašala, če imajo kako ime, in vse naenkrat so odgovorile, da so Šolske prijateljice. Učiteljici je bilo ime všeč in v šolski časopis je napisala »Šolske prijateljice, najboljše pripravljalk zabav«. Njihovi starši so bili presenečeni in zelo zadovoljni, one pa tudi. Nadaljevale so s pripravljanjem zabav in bile šolske prijateljice za vedno.

LORENA ILIĆ, 5. C

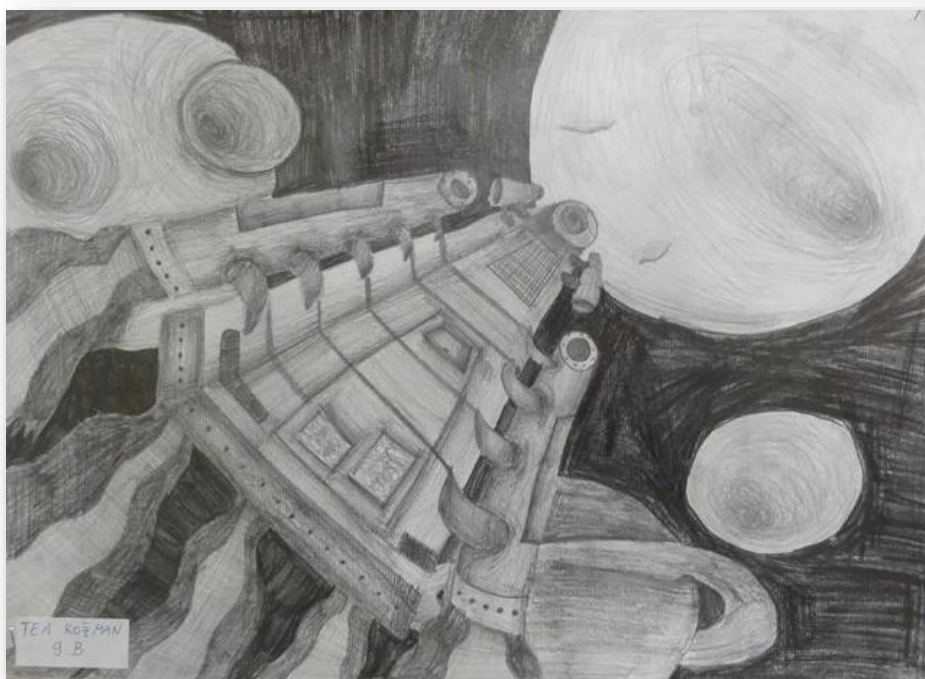
NAŠA ŠOLA V PRIHODNOSTI

Naša šola bi imela v prihodnosti bolj moderno opremo. Imeli bi tekoče stopnice, uporabljali bi tablice in torb ne bi imeli. Vsak učenec bi imel svojo omarico s potrebščinami. Tako kot v tujini bi imeli šolske uniforme, zato da se ne bi opazile razlike med nami. V šoli bi bili ocenjeni z »opravi« in »ni opravi«. Vsak učenec bi hodil k predmetom, ki ga zanimajo. Vsak dan bi bil na urniku šport, da se bi razgibali in ne toliko sedeli. Prav tako tudi gospodinjstvo, kjer bi se naučili kuhati in pripravljati hrano. Malico bi imeli dovolj časa in še bolj raznoliko, za priboljšek pa pogosto tudi kakšno sladkarijo. Namesto delavcev na šoli bi delo opravljali roboti. Če bi kdo preveč motil pouk, bi ga robot poslal domov. Pouk bi spomladi večkrat potekal na prostem, prek igre. Bili bi tudi na svežem zraku. Šola bi bila tako še bolj zanimiva in učenci bi še bolj z veseljem prihajali vanjo.

LANA MARIJA PROSEN, 7. B

DIN SEFERAGIĆ, 6. B

TEA ROŽMAN, 9. B

TAKO SO PISALI NEKOČ ...

Brskali smo po starih glasilih, da bi našli kak prispevek naših staršev, nekdanjih učencev te šole. In smo jih našli. Nato pa smo prosili še njihove otroke, naj napišejo kaj podobnega kot nekoč njihovi starši. In so napisali.

PRISPEVEK OČETA NEBOJŠE VUKIČA (IZ LETA 1988/89) IN NJEGOVEGA SINA NIKOLE

MEDVEDEK

Mojemu medvedku je ime Miha. Dobil sem ga od dedka Mraza. Je bele in rjave barve. Okoli vratu ima oranžen trakec. Ko sem v šoli, medvedek spi. Ob mojem prihodu se me zelo razveseli. Zvečer pa greva skupaj spat.

Nebojša VUKIČ, 1. B

MOJA PRVA IGRAČA

Moja prva igrača je bil medvedek. Dobil sem jo, ko sem se rodil. Moj oči mi jo je prinesel v porodnišnico. To je bil bež medvedek. Zelo je bil mehek. Vsako noč mi je delal družbo v moji posteljici. Imel je rjave oči in rjav nos. Ta medvedek ima še danes posebno mesto v moji sobi.

NIKOLA VUKIČ, 3. A

MAJA LUNAR, 7. A

PRISPEVEK OČETA ŽELJKA ĐUKANOVIĆA (IZ LETA 1989/90) IN NJEGOVE HČERKE ELENE

MRAVLJA

Moja najljubša žival je mravlja. Živi v mravljišču in ima zelo veliko prijateljic. Čez dan pridno nosijo hrano in delajo mravljišča, da ponoči lahko mirno spijo. Mravlja je majhna žival, ima kratke nožice in majhen trebušček. Moji mravlji je ime Črnka in zelo rada leze po nogi. Imam jo kar v mravljišču, da ji ni dolgčas.

Željko ĐUKANOVIĆ, 3. c

MIA MUNIH LAKOTIČ, 7. A

PES LUKA

Je rjave barve. Star je deset let in živi v Škofji Loki pri teti. Teta ga je rešila iz zajčnika. Najraje se igra s psičko Smoki in mucu Šani. Zelo rad lovi palice in žogo. Njegova najljubša hrana je banana. Rad se kopa v vodi. Peljem ga na sprehod. Kupim mu priboljške. Ne sme jesti čokolade in avokada. Zelo rad ima bananin sladoled. Ko prespim pri teti, se uleže name.

ELENA ĐUKANOVIĆ, 3. A

PRISPEVEK MAMICE JASNE JEREB (IZ LETA 1990/91) IN NJENEGA SINA ROKA BEVKA

OBISK MALE ŠOLE

Ime mi je Jasna. Mislim, da je to ime boginje, vendar ji nisem prav nič podobna. Stara sem 14 let, čeprav bi si želela, da bi bila starejša. Živim v majhni srečni družini, ki nima težav s preživljanjem in iskanjem sreče. Čeprav se včasih sporečemo zaradi kakšnih stvari, se vedno pobotamo in življenje gre dalje. Svoje starše in sestro imam zelo rada, čeprav ji v jezi včasih rečem, da jo sovražim. V mojem, do sedaj kratkem življenju, se je zgodilo mnogo srečnih in žalostnih, veselih in tragičnih dogodkov. Seveda se vsega svojega življenja ne spominjam, zato sem svojima staršema zelo hvaležna, ker sta posnela veliko filmov in fotografij o mojem in sestrinem življenju, ko sva bili še v plenica. Nekaj dogodkov, ki sem jih videla na filmih in slišala o njih od staršev, mi je še posebno ostalo v spominu. Z drugimi besedami, bila sem kar ponosna na svoja dejanja.

Stara sem bila približno pet let. Še nekaj mesecev mi je manjkalo do male šole. Pričakovala sem jo z veseljem in nestrpnostjo. Po eni strani pa me je bilo strah. Nove tovarišice, nove prijateljice, nova šola. ŠOLA - tu bo šlo pa že čisto zares. Nič več igranja, skrivanja in spanja popoldan, treba se bo učiti. Zato sem se odločila, da obiščem "malo šolo" malo prej, kot so pričakovali drugi. Vedela sem, da je v bližini neka Prešernova šola, zato sem mislila, da stoji nekje ob njej še kakšna manjša stavba, ki bi bila moja mala šola.

Na moj pohod sem se odpravila neko soboto, ko je mamica ravno likala. Vzela sem svojo malo, rdečo torbico ter odšla z besedami: »Mamica, jaz grem v šolo!« Ko sem zaprla vrata, sem zaslišala njen smeh. Na hodniku sem se usedla na stopnice ter počakala nekaj minut. Nato sem pozvonila na zvonec ter počakala, da mi mamica pride odpret vrata. Ko sem vstopila, me je v šali vprašala, če imamo kaj domače naloge, jaz pa sem stekla v svojo sobo, v kateri sem risala (oponašala Picassa) v tišini približno 10 minut. Nato sem svoj odhod v šolo in prihod iz nje uprizorila še enkrat. Ko sem zopet v sobi oponašala Picassa, sem si rekla: "Sedaj pa zares!" Z izgovorom, da grem v šolo, sem zapustila stanovanje in jo mahnila proti Prešernovi šoli. Po desetih minutah je mamico začelo skrbeti. Odšla je na stopnišče – mene nikjer, po stopnicah navzdol - mene nikjer, v klet - mene nikjer. S strahom je stekla na dvorišče in me klicala. Nato se ji je posvetilo. Odpravila se je proti Prešernovi šoli in me dobila pri prehodu za pešce, ko sem čakala, da se prižge zelena luč. Pri prehodu sem stala že več kot pet minut, zelene luči pa ni bilo od nikoder. Zaradi semaforja, ki ni delal že več dni, mi ni uspelo obiskati moje "male šole".

Jasna JEREB, 8. C

POŠKODBA V VRTCU

Ime mi je Rok. Živim v stanovanju majhnega bloka. V družini smo štirje člani, ki se imamo radi. Včasih se sporečemo, jaz pa v jezi odvrnem, da bi šel najraje živeti v drugo družino. Tudi svojega brata včasih zasovražim, vendar se hitro zatem pobotava.

Ko sem bil star dve leti, sem šel prvič v vrtec. Bil sem zelo vznemirjen, saj sem vedel, da bo to že zares. Nič več razvajanja pri babicah in dedkih, nič več spanja do desetih in nič več čokoladic in bonbonov, kadarkoli se mi poželi. Iti v vrtec mi je bilo zelo težko in dal bi raje skoraj vse na svetu, da mi ne bi bilo treba iti. Ko so me končno spravili v vrtec, me je bilo strah, vendar sta me vzgojiteljici takoj pomirili. Vendar pa se je že prvi dan uvajanja v vrtec po kosilu zgodilo nekaj groznega. Bil je čas za branje (gledanje slik9, jaz pa sem stopil na plastično pručko. Zaneslo me je in z brado sem priletel v oster rob. Kri im je začela teči po majici, jok pa se je slišal po celem vrtcu.

Mamica, ki je bila tisti dan z menoj v vrtcu, me je takoj odpeljala k zdravniku, od tam pa so me napotili v bolnišnico na Jesenice. V bolnišnici sem dobil injekcijo in dva šiva. Med šivanjem sva oba z mamico glasno jokala. Čez dober teden sem bil spet v vrtcu. Četudi sem v vrtcu dobil poškodbo, imam nanj zelo lepe spomine, saj sem tam spoznal veliko novih prijateljev, najboljši od vseh pa je bil David.

Moj vrtec, vzgojitelje ter male otroke pa še vedno rad obiščem in jim zaigram na violino.

ROK BEVK, 5. A

PRISPEVEK MAMICE URŠKE LOKAR (IZ LETA 1989/90) IN NJENEGA SINA VIDA

POLURNI VSAKDAN

Daleč nekje slišim zvonjenje. Prebujam se. Da, to je zvok budilke v moji sobi. Neprijeten občutek me objame, ko tipam za njo, da pritisnem na gumb, ki bo prekinil ta prodoren zvok. Smola, telo ni pripravljeno, zato roka neubogljivo kroži in budilka pade na tla. Zberem vse moči, vstanem in poberem budilko. Pritisnem na tipko, ki izključi brnenje. 'Usedem se na stol, pomanem oči in zbudim mlajšo sestro. Ta se leno obrača v postelji in me nesramno podi iz sobe. Vso jezo strese name. S pregovarjanjem mi uspe pomiriti sestro, jo spraviti na noge in v kopalnico. Tam se zopet vname prepir. Končno se dogovoriva za vrstni red. Prvi pljuski vode me osvežijo, prebudijo in počasi me preplavi dobra volja. Mmm, zajtrk. V kuhinji, na mizi je kruh, namazan z Zdenka sirom, mami pa greje mleko. Za dobro jutro mi da poljubčka in vpraša, kako sem spala. To ponovi tudi pri sestri. Ta me takoj zatoži, da ji zvečer tako nagajam, da ne more spati. Mami se smeje, ker pozna sestrino hudo kri. Ko pojeva, se oblečeva in urediva frizuri. "Kje so moji copati?" sprašuje sestra. "Vedno ista pesem," se jezi mami. "Te stvari se pripravljajo zvečer!" še doda. Ko najdemo copate, hitiva proti Šoli. "Pa pridni bodita!" zavpije z okna mami. "Bova!" odgovoriva s sestro v en glas. V garderobi srečam sošolke in že ugibamo, kaj nam bo današnji dan prinesel. Morda plus ali minus. V razredu je že veliko otrok. Usedem se na stol in že zazvoni zvonec. Živ žav v razredu počasi pojenjuje. Ne umirimo se še isto, ko v razred stopi tovarišica. To je moje polurno življenje, ki se ponavlja vsako jutro, že vrsto let.

Urška Lokar, 4.Č

NINA KREJIĆ, 5. C

MOJA ŠOLA

O Čopovi šoli sem slišal že v vrtcu, saj sta jo obiskovali moji sestri Neža in Manca. Enkrat sem mamici rekel, da jaz nočem imeti čopka, pa mi je odgovorila, da govorimo o šoli Matije Čopa, ki jo bom obiskoval. V prvem in drugem razredu mi je bilo res kul, v tretjem razredu pa sem se spopadel z ocenami. Leto sem zaključil odlično. Zdaj sem v četrtem razredu. Imam super učiteljico in tudi ocene imam odlične. V razredu imam sošolce, s katerimi smo skupaj že štiri leta. Nekaj je tudi novih. Moj cilj je biti priden in odličen. V šoli so še drugi odlični učitelji. V knjižnici je veliko knjig, ki jih rad berem. Kuharice kuhajo najboljšo enolončnico. Vesel sem, da nam ta šola ponuja veliko stvari. Ta šola ni dobra, ampak je odlična. To govorita tudi sestri, ki sta že v srednji šoli.

VID KEJŽAR, 4. A

PRISPEVEK MAMICE MARUŠE TERAN (IZ LETA 1990/91) IN NJENE HČERKE LAURE

MOJE OTROŠTVO

Kot majhno dekletce z modrimi očmi in plavimi laski sem "prijokala" v otroštvo. Shodila sem na prvi rojstni dan. Že majhna sem bila radovedna. Zato ni čudno, da me je zanimal tudi fotoaparati. "Sedi na stol," je prigovarjala mamica. Počasi sem se skobacala na stol in nejeverno pogledala v "ptičko". Tako so namreč imenovali fotoaparati. Zdel se mi je neverjetno zanimiv, zato sem skočila s stola. Z nesigurnimi koraki sem se mu približevala. Mamica je vzkliknila: "Prvi koraki. Naša Maruška je shodila!" Tako sem stopila v otroštvo. V tem obdobju me je varovala stara mama v Dupljah. Tam sem imela tudi najboljše prijatelje. Kljub nesrečnemu "rabutanju" češenj pri sosedih, prask in poškodb, sem se najraje igrala prav v tej gorenjski vasi. Spominjam se, kako sva se s prijateljico Meto skrivali moji mlajši sestri. Ko sva se naveličali skrivanja okoli hiše, sva jo ucvrli v gozd. Vedeli sva, da naju sestra v njem ne bo našla. Hodili sva po šumečem jesenskem listju, poslušali ptice~ Kar naenkrat je v grmu završalo. Začutila sem, kako mi kri poganja po Žilah. Srce je začelo hitreje utripati. Tudi prijateljica je bila prestrašena. Skrili sva se za drevo in si predstavljali lopova. Po dolgotrajnem čepenju sem se odločila stvar raziskati. Počasi sem se približevala grmu. Ko sem pokukala vanj, sem zagledala ubogo srnico, ki se je skrila. Kako sva se z Meto krohotali, ko sva ugotovili, koga sva se bali. Z nasmehom sva se vrnila domov, kjer naju je sestra še vedno vztrajno iskala. "Kje sta bili? Zelo me je skrbelo. Bala sem se že, da se vama je kaj pripetilo. Brala sem, ... "Prekinila je z govorom in naju pogledala. Smejali sva se na vso moč. "Kaj pa je? sem rekla kaj preveč?" je dejala. "Ne, ne!" sem komaj spravila iz sebe.

Maruša TERAN, 8. A

DOGODIVŠČINE V GRABNU

Že od nekdaj zelo rada preživljam počitnice na podeželju pri mami in atu. Delno zaradi tega, ker naju rada razvajata, večinoma pa zato, ker je pod njuno hišo graben. Vsaj tako mu pravi ata. Drugače rečeno pa je to gozd.

Z bratcem Davidom se zelo zabavava, ko odkrivava nove in nove stvari. Za raziskovanje pa so naju navdušile veje, ki so se zapletle med sabo in dobile prav »hiškasto« obliko. Prav prijetno sva jih uredila. Dve palici sva navpično postavila pred hiško, to naj bi predstavljalo vhod. V notranjosti pa sva odstranila vse veje, ki so bile v napoto. Na sredino sva postavila dve poleni, na kateri sva se usedla, kadar sva bila utrujena.

Sama pa se zelo rada zadržujem na majhnem travniku. Tam vsako pomlad zrastejo nove čudovite rože. Davida pa bolj zanima plezanje, zato se rad vzpenja po pobočju. Enkrat je tam našel drevo, ki je bilo izruvano kar s koreninami vred. Ko sem plezala za njim, me je bilo kar malo strah. Sem namreč bolj nerodna kot David, ki mu plezanje ne dela niti najmanjših preglavic. Na koncu se je vendarle splačalo. Ko si prišel do korenin, si lahko videl skoraj celo vas. S tem pa še zdavnaj ni bilo konec najinega raziskovanja. V gozdu sva našla tudi drevesa, ki so zrasla zelo skupaj. Njihova zanimiva oblika postavitve je spominjala na labirint. Tam sva se najraje igrala skrivalnice.

Davida pa zadnje čase najbolj zanimajo lobanje. Našel je že tri lisičje, eno kravjo in dve volčji. Vsaj ata in David tako pravita. Mene pa ta hobi ne pritegne.

Najbolj pa je zabavno, kadar pride bratranec Aleksej. Ob močnem deževju strugo napolni hudournik. Zelo radi vanj mečemo kamenčke. Pod mamino in atovo hišo pa je majhen hrib. Kadar zapade sneg, se zelo radi sankamo. Blata pa je več kot snega, zato pridemo ponavadi umazani domov.

Nekajkrat pa je šla z nama z bratcem v gozd tudi mamina mucka. Takrat je bila še majhna, zato je bilo vse to zanjo novo. S težavo se je izognila vejam in rožam, ki so ji bile v napoto. Ko si je enkrat tako od blizu ogledovala hudournik, je po nesreči padla vanj. Zelo sem se ustrašila zanjo. Mucka je s prestrašenim pogledom počasi priplavala do kopnega. Odnese sem jo gor ter jo obrisala. Od takrat naprej sem bila vedno zraven, kadar je poskušala kaj novega.

Naju z Davidom pa še vedno žene radovednost, kaj vse se skriva na koncu gozda. Mogoče bova nekega dne to skrivnost le odkrila.

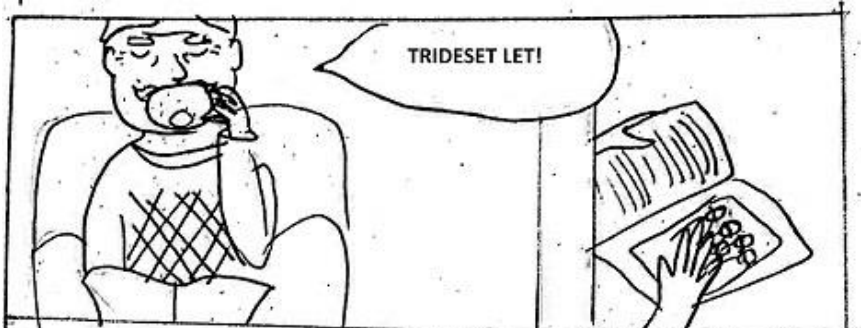
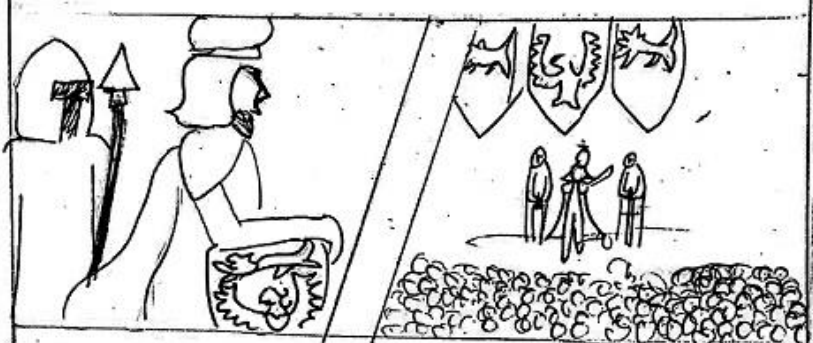
LAURA ROBIDA, 6. B

MOJA OBČINA – ALI TE POZNAM?

Za to, da je pred tridesetimi leti na Planini zrasla še ena, Čopova šola, je zagotovo najbolj zaslužna kranjska občina. Zastava Mestne občine Kranj nas vsako jutri pozdravi na vhodu šole. Pa morda kdo o vas ve, čemu je ravno rdeče-bele barve? In ali kdo morda ve, kaj je upodobljeno na kranjskem grbu in od kod ta podoba pravzaprav izvira? Priznamo, tudi mi smo vedeli zgolj to, da je zastava rdeče-bele barve in da imamo na grbu nekakšnega orla, še sanjalo pa se nam ni, od kod vse to izvira in kaj sploh pomeni. Ja, živeli smo v popolnem neznanju, vse dokler si nismo prebrali stripa, ki ga je za natečaj *Moja občina – ali te poznam?*, ki ga vsako leto razpisuje društvo *Naša zemlja*, napisala naša osmošolka Polina in bila zanj celo nagrajena. Pa si še vi razkadite temo v glavi in se malo poučite o stvareh okrog sebe – saj menda ni potrebno posebej poudarjati, da ste v šoli!

V 13. STOLETJU SO NAD KRANJEM VLADALI GROFJE ANDEŠKI. NJIHOVA POSEST JE BILA POVSOD PO DANAŠNJI AVSTRIJI, NEMČIJI ITD. NA KONCU, KO JE RODBINA IZUMRLA, JE KRANJU ZAPUSTILA GRB Z RUMENIM ORLOM IN MODRIM OZADJEM

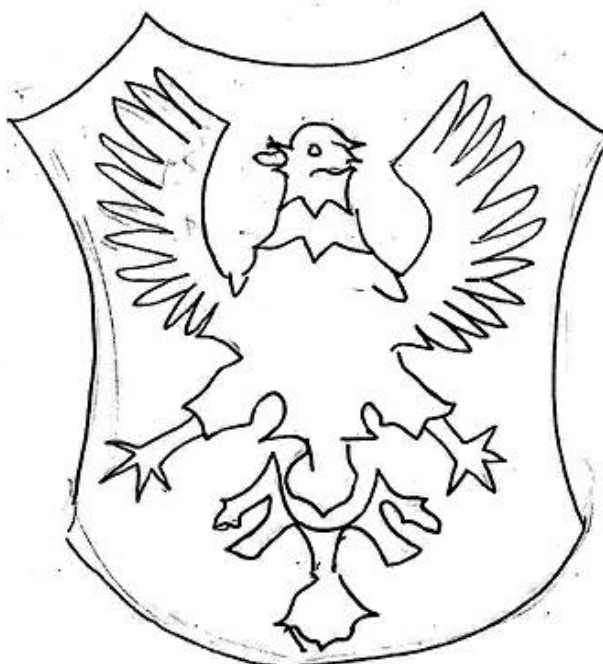

NO, TAK GRB JE OSTAVAL ISTI DO LETA 1687. TAKRAT SI JE JANEZ VAJKARD VALVASOR IZMISLIL NOV GRB, KI GA JE UPODOBIL KOT RDEČEGA ORLA NA MODREM POLJU.

MODERNI GRB NI VEC MESTNI GRB, DANES SO GRBI OBČIN, NE MEST. DANAŠNJI GRB MESTNE OBČINE KRANJ JE RDEČI OREL NA SIVEM ZGODNJERENESANČNEM ŠČITU. OBSTAJA TUDI ČRNO - BELA VARIANTA ZA RAZNE UPORABE.

ATA NAJ PRIDE V ŠOLO!

Osnovna šola Matije Čopa Kranj letos praznuje 30 let delovanja. Kaj bi rekel jezikoslovec, literarni zgodovinar in književni kritik, po katerem se imenuje naša šola, o našem današnjem odnosu do šolanja? Verjetno bi se čudil, kako se je vse spremenilo ...

Včasih razen knjig in zvezkov ni bilo drugih učnih pripomočkov, danes pa je s pomočjo svetovnega spleta mogoče priti do ogromno podatkov, zato se je tudi zahtevnost glede znanja v šoli močno povečala. Toda učitelji so bili včasih bolj spoštovani, učenci jim niso upali ugovarjati. Starši so večinoma verjeli učiteljem, ne učencem. Danes pa je avtoriteta učitelja razvrednotena, starši pa imajo prevečkrat zaščitniški odnos do svojih otrok, kar

vpliva tudi na njihovo vedenje v šoli.

Vsa leta, odkar hodim v šolo, ni bilo treba staršem zaradi mojega vedenja nikoli priti na zagovor. Mi je pa dedek povedal za dogodek izpred 65 let, ko se je še s štirimi sošolci med odmorom v razredu drsal po parketu. Ko se je pridrsal do vrat, je prav tedaj v razred vstopil ravnatelj in dedek ga je skoraj podrl na tla. Vseh pet učencev je dobilo ukor po ravnatelju, starši pa so morali priti na zagovor. Dedek se spomni, da ga je mama po prihodu iz šole še natepla ter mu za nekaj časa prepovedala igranje s prijatelji.

Danes bi za tak prekršek učenec dobil veliko milejšo kazen ali pa sploh ne. Mama ne bi bila klicana v šolo, še manj pa bi udarila

svojega otroka. Bolj verjetno bi se prišla v šolo pritožiti, češ le kdo je čistilki rekel, naj tako temeljito zlošči parket...

TILEN PETERNELJ, 7. B

Naša šola stoji že 30 let lepo na miru, saj je zgradba. V njej pa se marsikaj dogaja. Učenci se lovijo po hodnikih, prepisujejo naloge, se skrivajo po garderobah in včasih tudi „prijateljsko“ zravšajo. Verjetno je bilo tako že od začetka te šole, vendar pa mislim, da si učenci tega včasih niso upali početi vpričo učiteljev in da se je odnos do učiteljev v zadnjih tridesetih letih zelo spremenil.

Učitelj ni več avtoriteta in stroga osebnost, ampak poklic, ki ga nekateri ne spoštujejo več. Učitelja lahko celo tožiš zaradi svojega neznanja. Za oceno potem ni kriv učenec, ki se ni učil, ampak učitelj, ker je na tablo napisal preveč pik, vejic ter velikih

začetnic in se ubogi otrok iz tega ni mogel znajti. Kam smo prišli... Nazadnje bodo učitelji v klopih in učenci doma ali pa kar za katedrom, če se bo komu ljubilo. Žalostno, kajne?

Trideset let nazaj so bili starši na strani učiteljev, če je njihov otrok kaj ušpičil, dandanes pa je ravno obratno. Znanje mislim, da danes sicer precej več velja kot toliko časa nazaj, ko so ljudje cenili predvsem praktične, življenjske izkušnje. Res pa je, da otroci niso imeli toliko časa za šolo, saj so morali pomagati na njivah ali drugje. Tudi ocenjevanja so bila strožja kot danes, položaj učiteljev pa, kot sem že prej omenil, je bil vplivnejši kot danes.

Moj oče se je nekega dne igral zraven šole. Ker so se igrali pepčka z nogo, mu je žoga zletela do nog in ker je pepček že tako blizu stal, je oče brcnil žogo in ta je kot nalašč priletela v eno od šolskih luči. Za to dejanje je oče skoraj dobil ukor. Na srečo so ga iz te godlje potegnili prijatelji, malo pa mama, ki je prišla na zagovor. Toda doma so bili potem starši tako jezni nanj, ker je to naredil, da je imel več črt po riti kot v črtanem zvezku.

Danes take vzgoje na našo srečo seveda ni več. To je ena izmed dobrih sprememb, ki mi je všeč. Ni mi pa všeč, da so kdaj učiteljice in učitelji pa tudi starši veliko premalo strogi. Seveda pa je to odvisno tudi od tega, kje živiš in odraščаш. Mi je pa všeč, da ne živim v tistih časih, ko so učitelji in starši lahko po mili volji topli otroke.

NOEL MILOST, 7. B

Vsak učenec bi moral biti ponosen na šolo, ki jo obiskuje. Jaz sem, in letos bo naša Osnovna šola Matije Čopa

Kranj obeležila 30. obletnico, odkar je prvič odprla svoja vrata. Včasih mi starši rečejo, da ko so bili oni še otroci, ni bilo napovedanega spraševanja, še marsikateri test ni bil napovedan, in da so današnji šolski predpisi manj zaostreni. Včasih so bili otroci krivi, če niso imeli lepih ocen in niso delali domačih nalog, danes pa so za marsikatero slabo oceno po mnenju staršev krivi učitelji, ki med drugim dajejo njihovim otrokom tudi preveč domačih nalog. S tem so otroci začeli manj delati in se učiti in imajo do znanja in učenja bistveno slabši odnos. Tudi učitelji so danes manj spoštovani. Nekdaj so imeli večjo avtoriteto, lahko so topli otroke, jih pošiljali sedet na osla ... Na naši šoli seveda ne, ker je veliko premlada, a na mnogih drugih šolah so jim to dovolili. S tem so pri učencih vzbujali strahospoštovanje.

Ko je moja stara mama Alenka še hodila v šolo, so starši verjeli učiteljem, danes pa večina staršev bolj verjame svojim otrokom. Včasih ni bila drugačna le šola, ampak tudi način življenja in količina dobrin. Tako so imeli v celih Lokah in Kisovcu le eno igrišče in še to igrišče je bilo ob šoli. (Moja mama Alenka je namreč živela na Lokah, druga vas čez potok, v kateri je obiskovala osnovno šolo do svojega četrtega razreda, pa se je imenovala Kisovec.) Ko je obiskovala četrti razred, so z učenci tretjega razreda vsak dan po šoli na šolskem igrišču igrali različne igre. Nekatere poznamo še danes, na primer muhce, roparje in policaje, med dvema ognjema, zemljo krast... Kakršne rekvizite so imeli, takšne igre so lahko igrali. Igrišče je bilo čisto zraven šole, šola pa je bila nizka, z velikimi okni.

Nekega dne so se igrali med dvema ognjema. Nekdo je

žogo po nesreči vrgel premočno in nihče je ni mogel ujeti, zato je zadela ravno eno največjih oken. Vsi so se takoj razbežali, da jih ne bi kdo videl. Naslednji dan so učitelji našli žogo in razbito okno. Vse učence so spraševali, če kdo ve, kaj se je zgodilo in kdo je to storil. A nihče ni rekel ničesar, saj so včasih otroci držali skupaj, ne glede na vse. Ampak učitelji so seveda vedeli, kdo se hodi igrat pred šolo, in vse starše teh otrok poklicali na pogovor v šolo. Ti so s pogovora seveda prišli besni, otroci pa so se delali, da nimajo pojma o vsej zadevi. Učitelji pa so bili neumorni in so imeli še enega asa v rokavu. Starše so prosili, naj poizkusijo iz otrok izvleči, kaj se je zgodilo. A četudi so starši otrokom prepovedali še tisto edino večerno risanko, sladkarije, ki so jih dobili mogoče enkrat na mesec, igranje s prijatelji in vse najlepše stvari, se otroci niso vdali in nikomur niso povedali, kaj se je zgodilo. Ampak ta kraval z oknom ni bil kar tako pozabljen, saj je bila to res velika reč in popravilo je bilo drago. No, z leti se vse pozabi, kot se z dežjem ali snegom izbrišejo sledi, in nihče še danes ne ve, kdo je pred toliko leti razbil okno v majhni nizki šoli z velikimi okni v majhni vasi Kisovec.

Morda se vam to, da nihče ni ugotovil, kdo je bil kriv in kaj se je zgodilo, zdi nemogoče, a je bilo res. Zagotovo bi danes otroci, če bi jim prepovedali gledanje televizije, uporabo telefona, igranje igrice ..., povedali, kdo je bil kriv. Ta zgodba pa se je dogajala malo po drugi svetovni vojni in takrat je bilo tovarštvo ena najpomembnejših vrednot tudi pri otrocih. Včasih je bilo super, saj nihče ni ugotovil, danes pa verjetno bi. No, kdo ve?

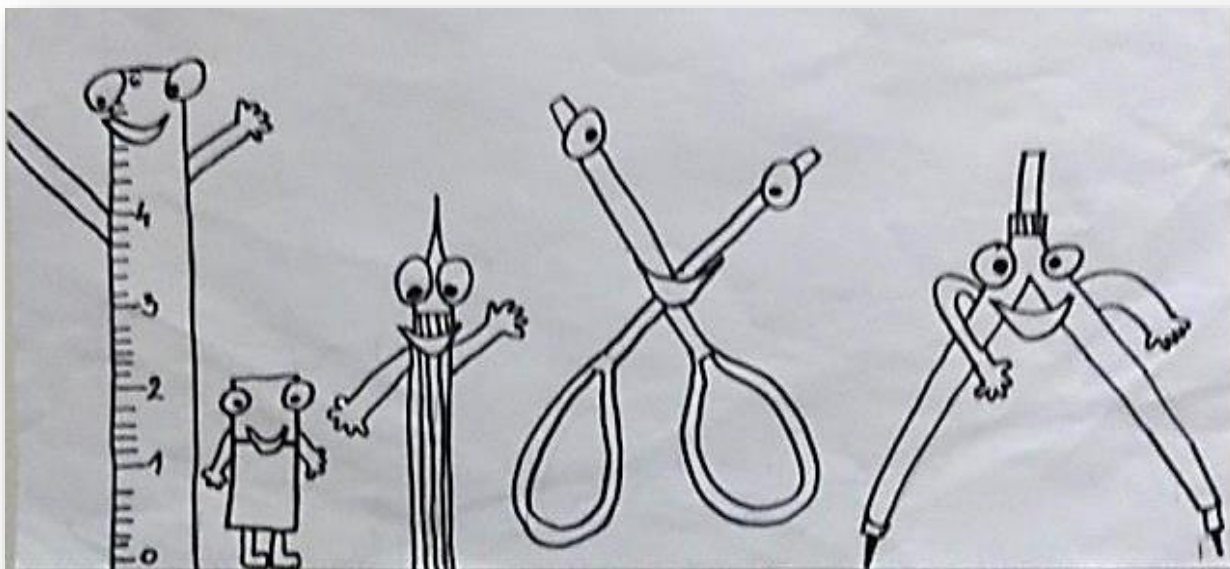
UMA ČERNE KLOFUTAR, 7. B

O položaju učiteljev v današnji družbi in odnosu do znanja in učenja ter odnosu med učitelji, učenci in starši sem se pogovarjala z mojo mami, ki uči slovenščino že

Zato so učitelje spoštovali. Bili so tudi učitelji, ki niso imeli avtoritete, vendar so bili za to sami krivi, ker so bile njihove ure zeeeeeloooooooo dolgečasne. Prva služba moje

izboljšal in popravil tudi druge negativne ocene.

Moja mami pravi, da takrat sploh ni pomislila, da bi jo ta učenec res lahko udaril. Še danes se nasmeje, ko vidi nekoga z verigo na

MELSIN KOLENOVIĆ, 5. A

dva in dvajset let. Povedala mi je, kakšna je bila šola nekoč in kakšna je danes.

Moja mami je šolo začela obiskovati leta 1977, kar se mi zdi, da je bilo že davno. Takrat so imeli ocene že v prvem razredu. Učili so se, da se spoštovanje do učiteljev in sošolcev kaže z lepim vedenjem. Ko je učiteljica stopila v razred, so vsi vstali in jo lepo pozdravili. Ko je učiteljica odzdravila, so se lahko mirno usedli. Vedenje je bilo ocenjevano. Morali so lepo pisati in imeti urejene zvezke, ker je tudi to vplivalo na oceno. Če si sodeloval pri šolskih dejavnostih (proslave, časopis, radio), si dobil pisno pohvalo. Vsi učenci ne glede na izobrazbo staršev so vedeli, da je znanje vrednota.

mami je bila učiteljica slovenščine na ekonomski gimnaziji. V nekem razredu je bil dijak, ki je imel same cveke. Bil je metalec in je na hlačah vedno nosil verigo. Ko je pri slovenščini dobil že četrti cvek, je prišel pred kateder, odpel verigo in hotel mami preteptati. V razredu je nastal nemir, ker so ga dijaki želeli ustaviti. Mami ga je mirno prijela za roko in ga odpeljala v kabinet. Tam je začel jokati in se opravičil. Rekel je, da si zelo želi dobiti pozitivno oceno, a mu nikakor ne uspe. Mami mu je rekla, da bosta skupaj ponavljala snov, da pa naj tudi starši pridejo v šolo. Rekel je, da staršev najbrž ne bo, ker pravijo, da je šola njegova skrb. Starši res niso prišli, učenec pa se je

pasu. Danes bi starši gotovo prišli v šolo in svojega sina branili, češ da slovenščino odlično zna in da je cveke dobil po krivici.

Učiteljski poklic je zelo naporen. V družbi ni dovolj spoštovan, učitelji imajo prenizke plače. Delajo veliko več kot 8 ur na dan, poleg tega je njihova odgovornost za mlade ljudi zelo velika. Jezna sem, ko kdo reče, da so učitelji že ob enih prosti, ko pa vidim, da moja mami vsak dan dela še popoldne in velikokrat tudi zvečer.

LUCIJA ŽBOGAR, 7. B

LJUBEZEN V ŠOLSKIH KLOPEH

Najlepši del šole so zagotovo naše osnovnošolske simpatije in ljubezni, četudi so večinoma obsojene na kratko življenje ☹. Saj menda veste, kako pravi tista pesem: *Šolska ljubezen na pesek se piše, veter popiha in vse izbriše*. A četudi se naše velike in nesmrtné šolske ljubezni ponavadi res hitro končajo, bodo za večno ostale zapisane v naših pesmih.

LJUBEZEN V ŠOLSKIH KLOPEH

Ljubezen v šolskih klopeh
pritihotapi se kar nevede.
Noben se je ne zave,
dokler misli ne ponore.

Ko Miha v Niko se zazre,
za matematiko mu prav vseeno je.
Ko Brigitka o Simonovih kodrih sanja,
Prešeren o Primičevi Juliji sanja.

Nina z angleškimi verzi hiti,
da Brunovo srce osvoji.
Čeprav dobro ve, da to mogoče ni,
saj Bruno Mars v Ameriki živi.

Ubogi profesorji od nas znanja želijo,
a v naših glavah pomladne simpatije norijo.
Noben učitelj ne razume, da namesto strokovne literature
je boljše sanjarjenje do polnočne lune.

*Ljubezen se v šoli
vsako leto prikaže.
Lahko je stara,
lahko pa tudi nova zraste.*

*Nikoli ne veš,
kdo bi lahko bil.
Mogoče se izve,
a prav kmalu ne.*

*Fant v punco
se zaljubi,
jo zasleduje vsepovsod,
vsak dan se ji približuje.*

*Punca pa v fanta,
vsak dan v novega,
zato se nikoli ne ve,
v katerega je zaljubljena.*

PATRICIJA MOHORIČ, 7. A

ALJA SMOLEJ, 7. B

TEJA STAMENOVA, 5. C

LJUBEZEN NA PRVI POGLED

Ko v šolo sem stopila,
sem se v njega zaljubila.
Zato sem v šolo še raje hodila,
in se je zelo veselila.

Vedno sem si želela,
da bi z njim sedela.
Na listke srčke bi risala
in bi njemu jih poslala.

Ker se to še ni zgodilo,
se srce mi je zlomilo.
Gledam ga in občudujem,
v mislih se mu približujem.

LARA PRAČA, 7. B

LJUBEZEN

Ljubezen je, če gledaš v nebo,
in si misliš, kako je vse lepo.

Ljubezen je močna vez,
ki je ne premaga niti močan bes.

Ljubezen ti sledi na vsakem
koraku,
ko hodiš in ko letiš po zraku.

SANDRA KRAJČER, 7. B

LANA ŠKULJ, 6. A

LJUBEZEN V ŠOLI

Ljubezen v šoli
je kakor v roli.
Zatrapaš se v nekega dečka,
v njegovi bližini si vroča kot pečka.

Metuljčki, ki spijo v tvojem trebuhu,
izbruhnejo kot v puhu,
ko ga srečaš na hodniku
ali po pouku.

O njem ves čas govoriš,
svoji prijateljici težiš,
da ji je na koncu že dovolj,
le en dan hoče premor.

Ko pa ugotoviš,
da vsega, kar si želiš,
pač ne dobiš,
si jezna in se odločiš,
da ga preboliš.

LUCIJA ŽBOGAR, 7. B

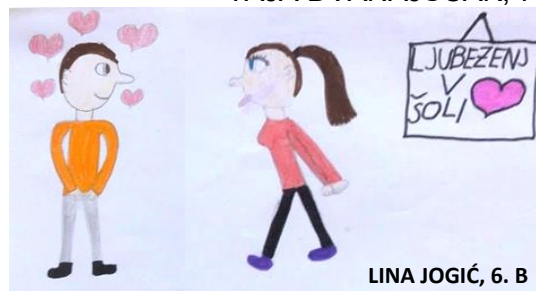
ŠOLSKA LJUBEZEN

V šolski klopi sedim
in na njega naletim.
Se zaljubim do ušes,
sem mu nadležna kot mrčes.

On me niti ne pogleda,
jaz pa sem vsak dan bolj blede.
Pri meni se nikoli ne ustavi,
še manj pa me kdaj pozdravi.

Kmalu sem si obljubila,
da ga bom pozabila.
Ko pa se bo to zgodilo,
vse me bo minilo.

TAJA DVANAJŠČAK, 7. B

LINA JOGIĆ, 6. B

LJUBEZEN V ŠOLSKIH KLOPEH

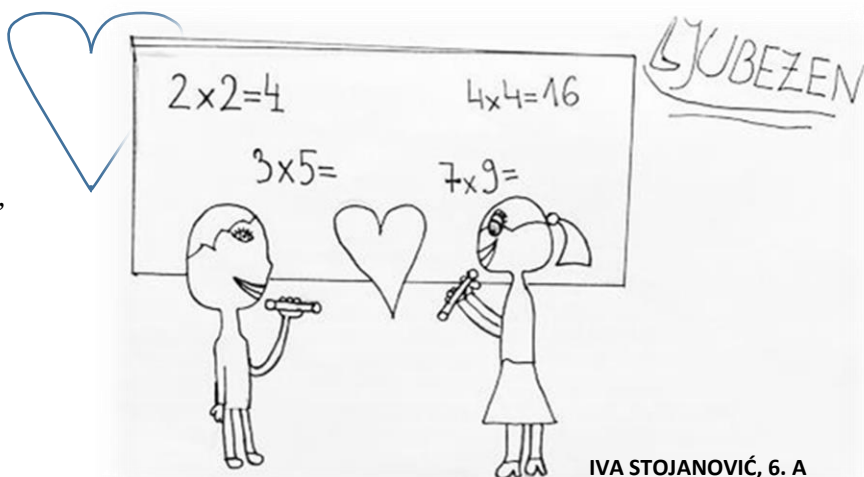
Šolska ljubezen
je velika bolezen.
Če fant jo gleda,
postane čisto blede.

Med poukom si listke izmenjujeta,
drug drugega varujeta.
A kdo ve, kako dolgo to traja,
dokler on ljubosumen ne postaja.

Ko si v ljubezni jezen,
pride šele huda bolezen.
Nato se ji on opraviči,
ona pa se zanj naliči.

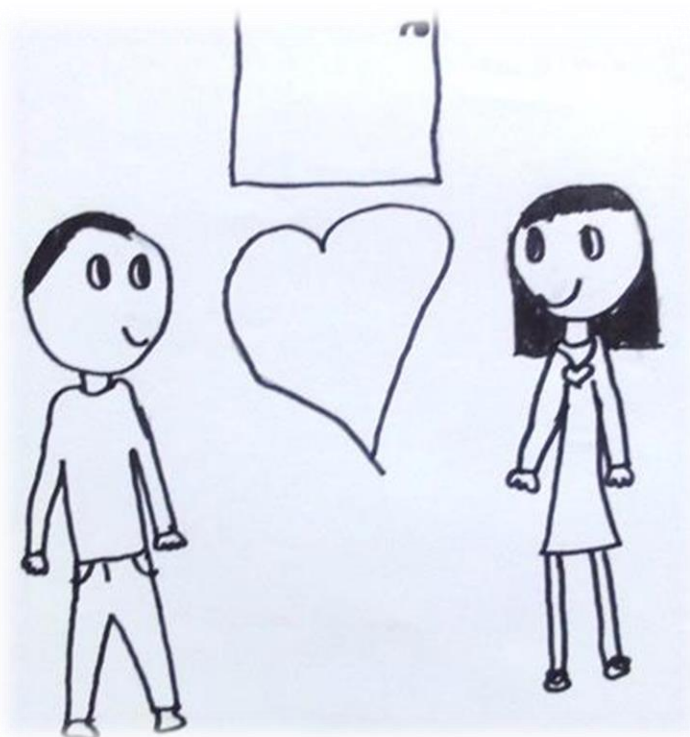
Spet vse v redu je
in v šolskih klopih spet ljubezen je.

NIKA POR, 7. B

IVA STOJANOVIĆ, 6. A

LJUBEZEN

ŠPELA TERAN, 6. A

Ljubezen je nora
kot najhujša nočna mora.
Iz nje se nikoli ne zbudim
in se nikoli ne umirim.

Noro sem se zaljubila
in na vse drugo pozabila.
Sem si obljubila,
da ga ne bom pozabila.

Ljubezen moja name čaka,
ura že urno tiktaka.
Ko sem prišla na Bled,
povabil me je na sladoled.

Je rekel, da mi plača
jaz pa sem pokimala, saj se to spleča.
Sem mu bila hvaležna
in do njega nežna.

SARA ZLATANOVA, 7. B

LJUBEZEN NA KRATKO

Vanj sem se zaljubila,
svoje srce mu podarila.

Skupaj ocene sva si delila
in ure v šoli lažje prebila.

Lepe besede sva si govorila
in večno ljubezen si obljubila.

A kaj ko najina ljubezen je minila
in vsak na svojo pot sva stopila.

KLEJA DOLINAR, 7. B

LEPA LINA

Nekoč, ko sem šel v kino,
sem se zaljubil v lepo Lino.
A na žalost sem takoj ugotovil,
da sem na napačno pot zavil.

Saj ona že imela je
princa na belem konju,
jaz pa čudil sem se
njenemu vonju.

Raje sem odnehal,
kajti kmalu bi od napora
za ziher opehal,
ker če ne bi,
bi bila to doživljenjska mora.

NOEL MILOST, 7. B

ZALJUBLJEN SI!

Zaljubljen si!
To že trava govori.
Ko jo poslušaš
in sladko čokolado okušaš.

Zaljubljen si!
Pa ne do ušes,
temveč do nebes.
Z letala se vidi,
kako ji mahaš in kličeš: »Pridi!«

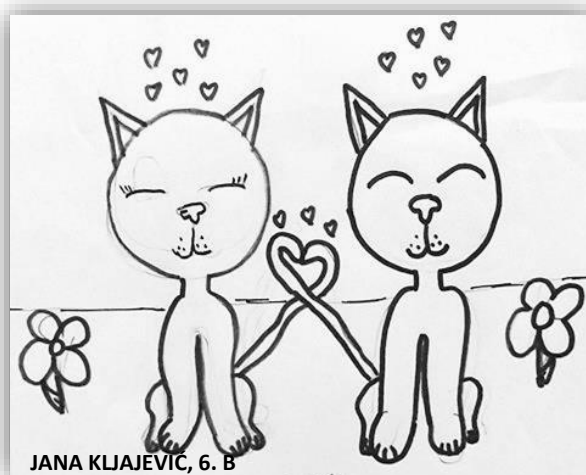
Zaljubljen si!
Nikogar ni,
ki dan uničil bi ti,
če si z osebo,
ki v življenju tvoje bližine si želi.

UMA ČERNE KLOFUTAR, 7. B

LJUBEZEN

Je nekaj,
kar se ti zgodi le enkrat v življenju,
je nekaj,
kar ni podobno trpljenju,
je strast
in je srčna past,
je lepa,
a včasih tudi slepa,
je sladka
in v dvoje gladka,
imenuje se ljubezen
in spominja na nekakšno bolezen,
okrog nje se svet vrti
in to si zame ti!

NEJC FLORJANČIČ, 7. B

LJUBEZEN, ljuBEZen, ljubezen, ljUBEZEN, LJUBEZEN, ljubezen, ljuBEZEN, ljuBEZEN

Ljubezen je tako lepa,
da je včasih tudi slepa.
Zapre nam oči,
da resnica ne boli.

Ljubezen je v zraku,
ko vidimo lunin sij v mraku,
ko zvezde zasvetijo,
da metuljčki v trebuhu poletijo.

Ptički žvrgolijo,
rožice cvetijo,
poljubčki letijo,
dokler ne zadenejo simpatije.

Besede pa medtem letijo,
dokler ljubezni ne spodbudijo.

RADA TE IMAM!

Metuljčki poletijo stran,
da pridejo z ljubeznijo na plan.

V park, na sladoled, v kino,
kamorkoli s tabo je fino.
Skupaj sva kot luna in mrak,
ti si zame pravi junak.

V vesolju sva kot dva planeta,
v slaščičarni pa kot dva korneta.
Na pot se skupaj odpravljava,
s tem predstavo življenja si pripravljava.

Ptice na drevesu pojejo o dnevih,
ki pridejo in gredo
kot najina ljubezen
in poleti veter prijeten.

Slediš mi kamorkoli grem,
na katerikoli poti potujem,
k bleščečemu potoku,
kjer gledam tvoj odsev v njegovem toku.

MAJA LUNAR, 7. A

NATALIJA BARIĆ, 6. A

KAJ JE V ZRAKU?

*Kaj je v zraku?
Nekaj nevidnega,
a vselej resničnega:*

*Čemu je v zraku?
Da srce ponori
in zardimo v lica vsi.*

*Kako je v zraku?
Mogoče lebdi,
mogoče samo nori.*

*Kdaj je ljubezen v zraku?
Mogoče takrat, ko Valentin
najde ključ od korenin.*

PATRICIJA MOHORIČ, 7. A

MAJA LUNAR, 7. A

NATALIJA BARIĆ, 6. A

NA VSEM ŠIRNEM IN MALEM SVETU

*Na vsem širnem svetu ni junaka,
ki našel bi slona v polpetu.
Na vsem širnem internetu
ni dobrega podatka o spletu.*

*Na vsem širnem planetu
ni dobrih pravil v prometu.
Na vsem velikem portretu
ni krave, ki hodi proti kmetu.*

*A v malem ogledalu
bo moč videti kmalu,
deklico malo,
ki v roki bo imela pihalo.*

*V vse široko in malo
je že stopilo njeno stopalo,
a najbolj deklica uživa,
če je ob stopicanju ne opeče kopriva.*

LARA STOILOV SPASOVA, 7. A

VILA

*Živela je nekoč
neka čudna vila,
ki si ljubezen
v človekovem življenju
je izborila.*

*Nihče ne ve,
kje, kako in zakaj
jo je dobila.*

*A ljubezen v življenju
ni prav mila,
še posebej,
ko v puberteti
dobi krila.*

*Ko vila ljubezen je odkrila,
daleč v sebi jo je skrila.*

AŽBE POLŠAK, 7. A

MOGOČE POSTANEVA FANT IN DEKLE

*Vsakič, ko me ogovoriš,
zardim.
Vsakič, ko me pogledaš,
znorim.*

*Vsakič mislim nate,
karkoli storila bi zate.
Mislim, da sem zatreskana vate,
ker vedno mislim le nate.*

*Včasih razmišljam, kako bi bilo,
če bi midva hodila.
Gledala bi te milo
in bilo bi res zanimivo.*

*Poskušam ti napisati pesem,
a refren je vedno smešen.
Rišem naju skupaj v parku,
v temnem večernem mraku.*

*Zanima me,
kaj si ti misliš o meni.
Mogoče postaneva fant in dekle,
takrat pa ti rečem:
»Tesno me objemi.«*

MIA MUNIH LAKOTIČ, 7. A

IŠČE TE SREČA, UM TI JE DAN, NAŠEL JO BOŠ, AK NISI ZASPAN!

V letošnjem šolskem letu mineva 200 let od smrti Valentina Vodnika, ki je izdal prvi časopis na Slovenskem z imenom *Ljubljanske novice*. Prav je torej, da se ga spomnimo tudi v našem šolskem časopisu. Valentin Vodnik pa je tudi avtor prve pesniške zbirke v slovenskem jeziku z naslovom *Pesmi za pokušino* ter Prešernov pesniški vzor. Učenci ga poznamo predvsem po njegovi znameniti pesmi *Dramilo*, ki je osmošolce pripravila h globljemu razmišljanju o tem, kako je s srečo v njihovih življenjih.

Valentin Vodnik: DRAMILO

Slovec, tvoja zemlja je zdrava
in pridnim nje lega najprava.
Pólje, vinograd,
gora, morjé,
ruda, kupčija
tebe redé.

Za uk si prebrisane glave
pa čedne in trdne postave.
Išče te sreča,
um ti je dan,
našel jo boš, ak'
nisi zaspan.

Glej, stvarnica vse ti ponudi,
iz rok ji prejemat ne mudi!
Lenega čaka
strgan rokav,
pal'ca beraška,
prazen bokal.

Pogosto se sprašujem, kaj je sreča. Ali je to streha nad glavo, možnost izobrazbe, imeti hrano in pijačo, je to ljubezen...? Verjetno ima vsak izmed nas drugačen odgovor na to vprašanje.

V življenju imam srečo, da sem se rodila ljubeči družini v miroljubni državi. V Sloveniji ni nikakršnih vojn, bitk in podobnega, prav tako ni bojazni za naša življenja. V moji družini se imamo radi, podpiramo drug drugega, si pomagamo, se tolažimo in si zaupamo.

Imam možnost izobrazbe. Starši mi omogočajo, da obiskujem osnovno šolo, srednjo šolo in če bo vse prav tudi fakulteto. Omogočajo mi tudi pomoč pri učenju (npr. če česa ne

razumem, mi razložijo, preverijo moje znanje...).

Lahko se tudi zabavam. Omogočeno mi je obiskovanje treningov. V prostem času se lahko družim s prijatelji, grem v kino, na bowling, biljard, si ogledam kakšno igro ali opero, obiščem koncert... Doma se lahko kratkočasim z raznimi igrami in sestavljanjkami ali pa si pogledam kakšen film ali videoposnetek, igram igrice, poslušam glasbo... Možnost imam tudi, da grem na počitnice ali na izlet v druge kraje in države.

Sloenci se ne zavedamo, kakšno bogastvo, obilo vsega imamo in da nam prav nič ne manjka. Saj je že Valentin Vodnik pred več kot 200 leti zapisal, da je slovenska zemlja zdrava in najboljša in da lahko veliko obrodi, da smo se Slovenci sposobni učiti in da vsak lahko najde srečo, če to le želi.

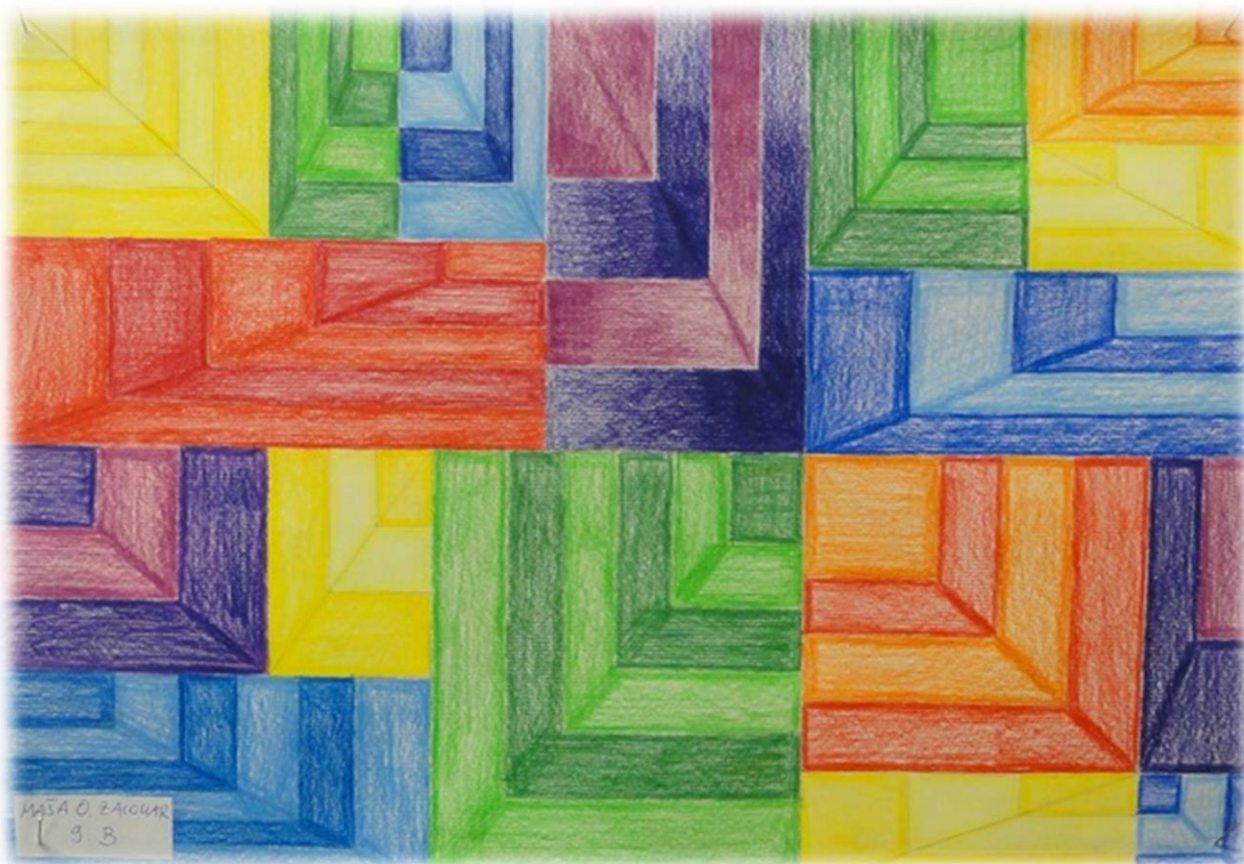
ANUŠA KRISTAN, 8. A

Srečen sem, ker sem se rodil v varni državi, česar za mnoge današnje otroke ne moremo trditi. Vesel sem, ker lahko hodim v šolo, saj mislim, da je to nekaj najboljšega. V šoli imaš prijatelje, s katerimi se lahko družiš, poleg tega pa se tudi veliko stvari naučiš. Vsi otroci na svetu nimajo te možnosti. Ko pogledam, da eni otroci nimajo pitne vode in hrane, se pravzaprav šele zavem, kako je pomembno imeti te stvari. Mnogi od njih umirajo od bolezni in lakote, nimajo oblačil, stanovanja... Jaz bi vsem razdelil enako pitne vode in hrane ter ostalih stvari, saj imamo na eni strani sveta preveč vsega, na drugi pa nimajo nič.

Danes je tehnika že zelo napredovala, zato mislim, da bo v prihodnosti lažje življenje za vse. Seveda pa ne smemo biti leni, saj lahko le z vztrajnostjo in trdim delom dosežemo svoje cilje.

Jaz sebe v prihodnosti vidim kot programerja, saj sem že kot majhen želel postati človek, ki bo delal za računalnikom. Rad bi začel tudi profesionalno igrati nogomet, kar bi mi bilo kakor druga služba. Vidim pa se tudi kot oče in bi hotel imeti dva otroka in sicer fantka in punčko.

FILIP OBRADOVIĆ, 8. B

MAŠA OMERZA ZALOKAR, 9. B

Sreča je nekaj, česar ne moreš kupiti. Srečo imaš, če imaš starše, na katere se lahko zaneseš. Srečo občutiš, ko nekaj dobiš. Lahko pa jo občutiš tudi, ko nekaj podariš. In to ne le materialne dobrine. Denar namreč ne osreči človeka. Dokaz so nekateri ljudje, ki so srečni, pa nimajo veliko denarja. Srečen si, ko si s prijatelji in se družite, saj če tega ne izkoristiš, ti je lahko žal. Srečo imaš, da lahko hodiš v šolo, čeprav morda trenutno ne misliš, da je to zate dobro. Veliko ljudi pa nima take sreče. Veliko ljudi, tudi otrok, je brez hrane, brez staršev, brez nekoga, na katerega se lahko zanesejo, kadar so v stiski. Želim, da se tudi tem ljudem nekoč vendarle nasmehne sreča!

SVIT KECELJ, 8. B

»OKO SPOMINA SEŽE DALEČ«

(Zgodbe, posvečene spominu na našega velikega književnika Ivana Cankarja)

Letošnje šolsko leto je bilo na kulturnem področju posvečeno predvsem spominu na Ivana Cankarja, našega velikega pisatelja in dramatika. 11. decembra je namreč minilo natanko 100 let od njegove smrti. Njegovo znamenito zbirko črtic *Moje življenje* so učenci 8. in 9. razreda letos prebirali za Cankarjevo tekmovanje. V njej se pisatelj spominja svojega otroštva in mladosti, ki nista bila vselej lepa in brezskrbna, ampak kdaj tudi pretresljivo žalostna in boleča. V eni od črtic pravi: »Oko mojega spomina seže daleč, prav do tretjega leta moje dobe.« Ta njegova misel nas je spodbudila, da smo malo raziskali, kako daleč pa seže naše »oko spomina«. In nastali so prav zanimivi zapisi ...

ROJSTVO

1. decembra 2009 se je v ljubljanski porodnišnici s pomočjo carskega reza rodil Tadej Grega Potočnik. Njegova mamica ni dobro prenašala anestezije, zato je krepko zaspala in prespala celoten porod, prebujanje, pestovanje svojega otroka. Tako je bil prvi, ki je v rokah držal Tadeja, njegov očka. Mamico so sicer skušali zbuditi, pa brez velikega uspeha. Se je pa mamica zato zbudila ob enajsti uri zvečer, ko so vsi že spali, in prvo vprašanje je bilo: »Kje je moj otrok?« Sestre so bile zelo prijazne in ji povedale, da njen otrok spi in da ji ga ne morejo prinesti. Mami se je zbudila ob dveh zjutraj in še enkrat vprašala: »Kje je moj otrok?« Sestre so ji povedale, da še vedno ne morejo pripeljati otroka. Mamica se je zbudila ob petih zjutraj in spet je vprašala: »Kje je moj otrok?« Sestra ji je povedala, da otroke pripeljejo kasneje.

Končno je bila ura devet dopoldne in zaslišali so se koleščki vozičkov. Ti otroški vozički so izgledali kot plastične škatle na kolesih. Skoznje se ni videlo veliko, razen malo lask in glavic. Ko so pripeljali vozičke, je moja mami, ker je bila na robu, hotela videti, kje je njen otrok. Najprej je videla črne čopke las in je že takoj prepoznala, da to ni njen otrok. Nato so prinesli drugega otroka in spet to ni bil njen otrok. In nato so prinesli tretjega in ta je imel roza lase, takšne, kot jih mamica še ni videla, in to sem bil jaz.

TADEJ GREGA
POTOČNIK, 3. A

PRIJATELJI

Opisala bom začetek svojega prijateljstva z Ano. Spoznali sva se v vrtcu. Ana je na začetku imela veliko prijateljev, moji prijatelji pa so šli v šolo. Ana je stopila k meni in se začela pogovarjati. Ugotovili sva, da

imava veliko skupnih interesov. Postali sva majhni prijateljici, leta so minevala in z leti je najino prijateljstvo raslo. Sedaj sva najboljši prijateljici in se ne prepirava.

NINA POTOČNIK, 3. A

ROJSTNI DAN

Ko sem bila majhna, sem se zelo zabavala. Četrty rojstni dan sem praznovala v Zbiljah. Imela sem lepo in veliko torto. Oblečena sem bila v rožnato obleko z rjavimi pikami. To je bila moja najljubša obleka in najljubši trenutek v mojem življenju. Ko sem odprla eno darilo, sem zagledala Hello Kitty. Ko sem odprla še ostala darila, sem zagledala še plišastega konja, žogo in plastelin. Vsega sem se zelo razveselila. Rada praznujem svoje rojstne dneve zunaj. To so moji najljubši trenutki in najlepši spomini.

PIA GLAMOČANIN
URBANC, 3. A

UROŠ STOJKOVIĆ, 6. A

POTOVANJE Z LETALOM

Bilo je za moj 5. rojstni dan. Ko sem se zbudila, mi je mamica voščila za rojstni dan in rekla, da ima zame presenečenje. Odpeljali sva se na letališče, se vkrkali na letalo in odleteli v Beograd. Po pristanku naju je na letališču pričakal gospod. Odpravili smo se proti parkirišču in ko smo prišli do avta, me je čakalo presenečenje. Usedli smo se v avto in zaslišala sem čuden zvok. Mamica je nekaj vzela v roke in rekla, da je to moje darilo. Bil je kuža, ki je bil še čisto majhen. Ime mu je bilo Oli.

V spominu mi je ostal dan, ko sem šla z mamico v službo. Zanimivo

je bilo biti del posadke. Priprave pred letom, odhod na letalo, sprejem potnikov in sam let – vse to si bom za vedno zapomnila. Na povratnem letu pa sva z mamico nekaj ušpičili. Moj dedek se je vračal s službene poti in bil potnik na letalu. Skrila sem se v zadnji del potniške kabine. Dedek ni vedel, da sem na letalu. Ko so se vsi potniki posedli, sem odšla do dedija in ga prijetno presenetila, da je imel kar solzne oči. Potem smo šli nazaj v Kranj.

MARINA ĐORĐEVIĆ, 3. A

NA MORJU

Vsako leto obiskujemo morje in vsako leto obiščemo drug kraj. Ko sem bila stara štiri leta, smo se odpravili na Hrvaško v mesto Mareda. Tam je bila plaža s kamenčki ter v vodi veliko skal. Jaz in moj bratec sva imela vsak svojo ribiško mrežo, s katero sva lovila majhne ribice in školjke. Veliko sva raziskovala po plaži. Ob vstopu v morje je bila velika skala, ki je pritegnila najino pozornost. Opazila sva, da se ob njej pod skalami nekaj premika. Poklicala sva očeta, naj nama pomaga. Ob premiku kamna sva zagledala velikega raka, ki je bežal po plaži in iskal skrivališče. Midva z bratcem sva ob tem močno zakričala in tekla za njim, tako sva bila navdušena, da sva se glasno smejala in vpila, kdo ga bo ujel. Rak je tako hitro tekkel, da nama ga ni uspelo ujeti. Pomagal nama je oče, ki ga je za kratek čas ujel, da sva ga pogledala od blizu, nato pa smo ga spustili, da je šel naprej. Ob tem dogodku sem bila zelo navdušena.

LANA ČAJIĆ, 3. A

MOJ DEŽNIK

To se je zgodilo takrat, ko sem bil star tri ali štiri leta. Ta dogodek je bil zelo smešen. Še vedno se spomnim, kot bi bilo včeraj. Bilo je lepo jutro, samo da je malo padal dež. Mami me je nosila, jaz pa sem držal dežnik. Začel je pihati veter. Hodila sva proti vrtcu. Ko je nehalo deževati, mi je mami rekla, naj zaprem dežnik. Namesto da bi dežnik zaprl, sem ga spustil. Odletel je na cesto. Sreča, da na cesti ni bilo avtomobilov. Dežnik se je polomil, jaz pa sem se naučil, naj ne spuščam dežnika, zlasti ne takrat, kadar močno piha.

ANIS DULIĆ, 3. A

PRVA MEDALJA

V drugem razredu sem začel hoditi na šah. Šel sem na prvo tekmovanje v šahu in dobil srebrno medaljo. Bil sem zelo vesel in presrečen, saj tega nisem pričakoval. To je bila moja prva medalja.

DANILO JOVIČIĆ, 3. A

ZALA ZLATANOVA, 5. A

MINI PLANICA

Najlepši dogodek zame je bil, ko sem šel prvič skakat na Mini Planico. Star sem bil pet let. Mini Planica je neke vrste potujoča skakalnica za otroke. Nekega vročega poletnega dne sva se z mamico odpeljala v Tržič, kjer je bila takrat postavljena Mini Planica. Hotel sem preizkusiti skakalnico, da bi izvedel, kako se počutijo pravi skakalci.

Tam sem dobil čelado in smuči moje velikosti ter počakal, da sem bil na vrsti. Spustil sem se po skakalnici in padel. Vendar sem poskušal še večkrat. Ko sem nehal skakati, sem bil strašansko moker, saj sem se pri doskoku večkrat usedel na mokro doskočišče. Hvala bogu, da sem imel sabo za preobleči. Čisto nič me ni bilo strah, samo vztrajal sem, dokler mi ni uspel skok brez padca.

MATIJA BAJC, 3. A

DRŽAVNO PRVENSTVO V ŠAHU

Zelo rad igram šah, hodim na tekmovanja in se družim s prijatelji. Zelo me je zanimalo državno prvenstvo, zato sem prosil atija, da me prijavi. Državno prvenstvo je potekalo v Portorožu. Trajalo je tri dni. V moji kategoriji je bilo 26 tekmovalcev iz cele Slovenije. Uspelo mi jih je premagati in na koncu sem osvojil 1. mesto ter dobil zlati pokal.

ŽIGA OREL PLEVEL, 3. A

STARI RAČUNALNIK PRIPOVEDUJE

Jaz sem stari računalnik. Spravljen sem v veliki omari nekje v nekem kabinetu. Že zdavnaj sem pozabljen, zato sem zelo žalosten. Včasih sem bil računalnik v enem od prvih razredov, a ne spomnim se, v katerem. Spomnim se pa, kako so name reševali razne interaktivne vaje, poslušali glasbo na meni, iskali po spletnih straneh in še mnogo stvari so počeli na meni. Ampak sem se pokvaril. Bil sem zelo star in nisem mogel več prenašati toliko podatkov, zato sem se ugasnil.

Sedaj se počutim kot odpadke. A v sebi imam ohranjene zelo lepe spomine.

JULIJA RAKAR, 4. A

VLADO KLJAJEVIĆ, 6. B

DOBILA SEM BRATCA!

Ko sem bila stara tri leta, sem si zelo želela sestrico ali bratca. Nekoč pa je mama za nekaj dni odšla v bolnico. Seveda sem jo vsak dan obiskovala. Ko je prišla domov, je v naročju držala dojenčka. Vprašala sem jo, ali je punčka ali fantek. Odgovorila mi je, da je to moj novi bratec. Zelo me je zanimalo, kako mu je ime. Izvedela sem, da mu je ime Marko. Ko ga je mama previjala, sem ga zelo rada žgečkala po trebuhu. Med kosilom je bil bratec vedno v svoji posteljici. Kadar pa se je sredi noči začel jokati, se nisem ravno dobro naspala.

JULIJA JOVANOVIČ, 4. C

JAN VEBER, 6. B

NA TRAKTORJU

Ko sem bil star štiri leta, sem oboževal vozila. Bili smo na morju in sonce je žgalo na nas. Najraje sem imel ogromna vozila, kot so na primer tovornjak, buldožer, traktor ... Slednji se je vsak vikend odpeljal pobrat odpadno vejevje. Nekega dne sva se z očijem odpravila do bližnje trgovine. Mimo naju je pripeljal traktor. Ko sem ga opazil, sem začel vzklikati »takto, takto«. Voznika sta bila tako prijazna, da sem se nanj lahko usedel. Takrat sem bil presrečen.

MAKS GOLI, 4. C

JAZ IN COCO NA SUPU

Nekega vročega poletnega dne, ko sem bila stara šest let, smo se odločili, da se gremo kopat v Bohinjsko jezero. Na plaži je bilo veliko ljudi, ker je bila voda hladna. Oči mi je povedal, da se nam bosta pridružila dva prijatelja s svojim psom Cocom. Počakali smo jih na plaži. Napihnili smo kajak in vanj dali naše stvari.

Komaj sem čakala, da se prikažejo izza vogala. Še posebej sem se veselila Cocota, ki ga imam zelo rada. Kadar pride k nam domov, počešem njegovo dolgo, belo mehko dlako. Ko nisem bila pozorna, so se izza vogala prikazali Manca, Mark in Coco. Mark je veslal, ko je Manca držala Cocota, da ne bi skočil v vodo in odplaval. Ko so prispeli do obale, smo se pozdravili. Coco je skočil s supa, veselo mahal z repom in pil jezersko vodo. Zaradi tega mu je bilo kasneje zelo slabo in je skoraj bruhal. Dogovorili smo se, da odveslamo do prelepe plaže z belimi kamenčki. Tam so nam dovolili, da s Cocotom sama preizkusiva sup. Že dolgo časa sem si želela preizkusiti napihljivo desko, zato sem bila zelo vznemirjena. Splezala sem nanjo, Coco se je usedel predme in že sva odplula. Kmalu je zapihal močan veter, zato sem težko obračala veliko desko v pravo smer. Pogledala sem proti obali in ugotovila, da sva že zelo daleč. Plaža je izgledala manjša in ljudi na njej sem komaj še prepoznala. Voda pod nama je bila zelo temna in globoka. Z vso močjo sem zavesla in se s Cocom ponovno približala obali. Starša sta me ves čas opazovala in bila ponosna na najin podvig. Tudi Coco je zelo užival. To je bil zame zelo zabaven in vznemirljiv dan. Komaj čakam poletje, da ponovno zaplujeva.

SARA PLANINŠEK, 4. C

NA MORJU

Ko sem bil star približno štiri ali pet let, smo odšli s starši v Portorož v Bernardin. Bil sem zelo vesel, ko mi je mami rekla, da gremo v bazen. Oče je kupil vstopnice, midva z mamico pa sva se odšla preobleč. Nato smo odšli v bazen. Bil sem malo žalosten, ker nisem znal plavati. Odšli smo do ležalnika, da mi mami natakne rokavčke. Mami je odšla z mano v majhen bazen. Ko je videla, da se lepo igram in da ji ni treba biti zraven mene, je odšla do ležalnika. To priložnost sem takoj izkoristil. Čisto na skrivaj sem se izmuznil od mamice in očija in odšel do globokega bazena. Takrat sem začel razmišljati, da v resnici znam plavati, vendar sem se hudo uštel. Ko sem prišel do globokega bazena, sem skočil vanj. Naenkrat sem se začel utapljati. Na srečo je bil zraven starejši gospod. V zadnjem trenutku me je potegnil iz vode. Medtem sta me moja starša obupano iskala. Končno sta me našla. Stari gospod jima je rekel, da sem hotel plavati v globoki vodi. Zelo sta me oštela in rekla, naj nikoli več ne grem sam brez dovoljenja v bazen. Čez nekaj časa sta se pa končno pomirila.

LOVRO RAČIĆ, 4. C

Stara sem bila pet let, ko se mi je zgodil dogodek, ki vam ga bom zdaj opisala. Med počitnicami smo se odpravili na morje. Zelo sem bila vesela, ko smo prispeli. Takoj sem hotela iti plavat v morje, ampak mi starša nista dovolila. Najprej smo se morali razpakirati, šele potem smo lahko šli na plažo. Komaj sem čakala, da lahko skočim v morje. Ko sem skočila, me je oči ujel. Začela sva plavati, mami pa je na plaži pripravljala piknik. Z očijem sva prišla iz vode in šla k mami. Tam sem tudi malo pojedla. Tedaj pa sem zagledala napihljiva igrala in trampolin. Šla sem pogledat. Pihal je močan veter. Ko sem stala pred napihljivimi igrali, so se zaradi vetra odpela iz vrvi. Skoraj so padla name. Oči je hitro pritekel, me zgrabil in stekel stran. Napihljiva igrala pa so padla na trampolin, ki se je zato poškodoval.

MARINA JOSIPOVIĆ, 4. C

POŠKODOVANO KOLENO

Ko sem bila stara šest let, se mi je v šoli zgodilo nekaj najbolj groznega v življenju. Zjutraj sem se zbudila kot vsak navaden dan med tednom. Pripravila sem torbo, si umila zobe in se oblekla. Odpravila sem se v šolo. Že zjutraj pa sem čutila, da se bo zgodilo nekaj groznega. Na urniku je bila tudi športna vzgoja. Preoblekli smo se v športno opremo in odšli v večnamenski prostor. Tam smo se najprej ogreli. Najprej smo ogreli dele telesa, potem pa je sledil tek. Tekli smo navaden tek, potem smo hodili, čez nekaj časa pa smo tekli po prstih. Moja sošolka mi je rekla, naj tečem hitreje, a jaz je nisem slišala. Ko sem bila ravno pri omari, me je sošolka porinila naprej in s kolenom sem priletela v omaro. Ko sem pogledala koleno, sem videla belo kost. Učiteljica je poklicala moje starše, starši pa moje stare starše. Že v naslednjem trenutku je moj dedek stopil skozi vrata in me odpeljal k zdravniku. Tam sem izvedela, da imam prebito koleno. Naslednji dan sem že lahko šla v šolo. Čez nekaj časa se mi je koleno pozdravilo, a tega dogodka ne bom nikoli pozabila.

ANA LUNAR, 4. C

ARON KABIĆ, 6. A

KO TI SPODRSNE

Nekega dne, ko sem bila stara dve leti, sva jaz in moj brat tekala po celem stanovanju. Moja mami pa je pekla piškote. Ko sva z bratom še vedno tekla, je mama rekla, naj nehava, da se ne bova poškodovala. Moj brat je nehal, jaz pa še vedno ne. Metala sem se na postelje, hopsala in se smejala, mama pa mi je govorila, naj neham. Potlej mi je v dnevni sobi spodrsnilo in sem se zaletela v rob mize, naravnost v zobe in izpadli so mi trije od njih. Kričala sem »oči, oči, oči, oči ...«. Mama je poklicala očija in hitro smo se odpeljali k zobozdravniku. Zelo sem se jokala, ko so mi dali vato v usta, pa je bilo vse v redu.

TIJANA STOJANOVA, 4. C

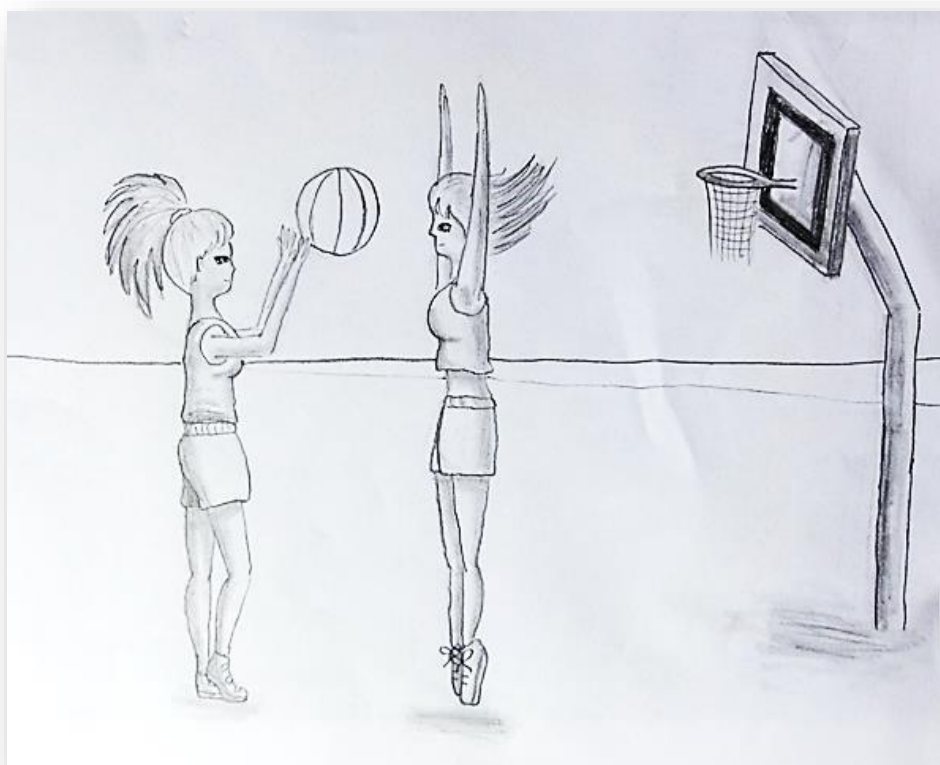
NESREČA NIKOLI NE POČIVA

Nekega dne sta me poklicali prijateljici in me vprašali, če bi prišla kaj ven, da se malo družimo. Z Niko in Lino smo odšle skupaj na dvorišče. Ker pa nam je hitro postalo dolgčas, smo poklicale Tašo in Natalijo.

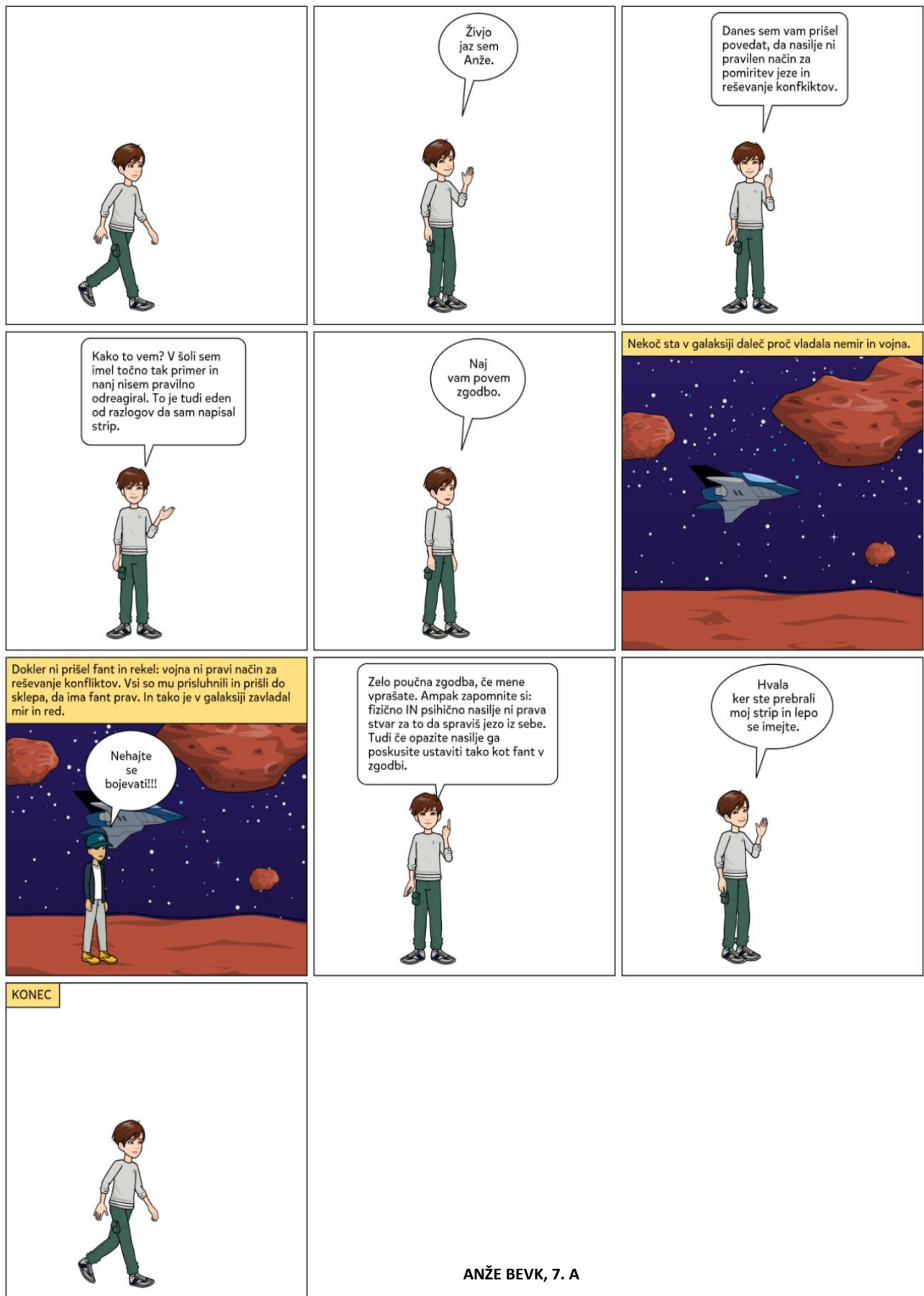
S seboj sta prinesli žogo za odbojko, saj sta bili prepričani, da želimo igrati odbojko. Toda ker smo želele igrati tudi košarko, smo vse skupaj odšle k meni domov. Hitro smo se vrnile na igrišče, kjer so že čakali naši sošolci. Skupaj smo se dogovorili, da bomo igrali košarko, in sicer fantje proti dekletom. Igra je bila zanimiva, vse dokler nisem pri metu na koš nerodno stopila. Takoj sem vedela, da je z nogo nekaj hudo narobe, saj mi je hitro otekla. Zaradi strahu, da imam zlomljeno nogo, sem prosila prijateljice, da mi pomagajo priti do klopce. Nisem mogla stopiti na nogo, zato so mi prijateljice svetovale, da poskušam gleženj razgibati in se potem obujem. Potem sem z njihovo pomočjo prišla domov, kjer mi je mama takoj dala mrzel obkladek. Oče se je odločil, da me odpelje do zdravnika, kjer so mi naredili rentgen in me takoj potolažili, da gre le za zvin gležnja.

Zdravnik mi je priporočil, da moram tri dni počivati. To je bila zame zelo težka naloga, saj imam veliko energije.

KALINA RADULović, 6. A

MIA MUNIH LAKOTIČ, 7. A

KAJ STORIŠ, ČE JE SOŠOLEC NASILEN?

Fizično nasilje je zelo nevarno početje, saj lahko od majhnega udarca pride tudi do večje poškodbe. Udarcev nikoli ne vrni, saj nasilnežu daješ s tem samo spodbudo k še večjemu nasilju. Tisti, ki se nasilju ne morejo odreči, naj se postavijo v vlogo tistega, nad katerim se izvaja nasilje. Nobeni žrtvi ni prijetno, če doživlja nasilje. Nekateri starejši fantje se najprej samo šaliijo, potem pa preidejo na žaljenje, ki se na koncu konča tudi s pretepom. Če te kdo udari, mu reci, da hočeš mir in da naj se to »igra« s kom drugim. Če pa sošolec vseeno ne odneha, pa mu reci, da boš o tem povedal staršem, ravnateljici in učiteljem. Takrat se bo nasilnež zagotovo prestrašil. Dobro je, da o takem nasilju ne molčiš, ampak to takoj poveš starejši osebi. In verjemi, da boš imel po tem nasilju mir pred takim sošolcem.

ARON KABIČ, 6. A

TIMON KUNSTELJ, 6. B

SHEFKIJE KABASHI, 5. A

JAZ – UČITELJ/UČITELJICA

Sem **učitelj zgodovine** in razrednik 8. b razreda. Učenci so mi dali vzdevek »ta mladi«, saj sem eden najmlajših učitelje na šoli. Poučujem na OŠ Toneta Pavčka. Pri zgodovini vsaj učenec dobi tri ocene, in sicer eno za referat, eno ustno in eno pisno oceno. Učenci me morajo vikati, jaz pa njih tikam. Pri zgodovini se včasih tudi zabavamo, tako da učenci včasih sploh ne vedo, da sem jim na tak način razložil novo učno snov. Vsako uro preverjam, če se sproti učijo. Učim jih tudi, kako se naredijo zanimive PowerPoint predstavitve.

JUŠ KECELJ, 6. A

Sem **učiteljica matematike**. Vem, da me učenci na skrivaj kličejo »matka«. Z njimi se veliko pogovarjam, včasih kar s kakšno igrice rešimo račun. Seveda pa to počnemo le takrat, če je v razredu tišina. Poučujem jih tako, da jim zastavim nalogo in jim dam nekaj časa, da razmislijo. Potem preverim, ali razmišljajo v pravo smer. Če je njihova razlaga vsaj delno pravilna, jim jo pomagam dokončati. Mislim, da kljub temu da matematika ni najbolj priljubljen predmet, radi delajo matematične naloge.

LANA MITRAŠINOVIČ, 6. A

Učim geografijo. Učencem dam na prosojnice snov, zapisano po alinejah, ki jo tudi prepišejo. Učenci me imajo zelo radi. Če potrebujejo mojo pomoč, sem jim vedno na voljo. Imam tudi predure za dopolnilni in dodatni pouk. Vedno jim snov razložim dvakrat, tako da se večina snovi zapomnijo že v šoli. Ko jim dam domačo nalogo, jim razložim, kaj morajo narediti, tako da naslednjo uro ni nihče brez domače naloge. Če kdo pri pouku ne sodeluje, mu dam malo več domače naloge ali pa jim dam učne liste, ki jih morajo namesto v skupini rešiti samostojno.

ŠPELA TERAN, 6. A

PIKAPOLONICA

Ko sem bila stara dve leti, še nisem obiskovala vrtca. Čuval me je dedi, dokler starša nista prišla iz službe. Spomnim se, da mi je mami vsak dan, ko se je vrnila, prinesla čokoladno pikapolonico. Le tako sem zjutraj dovolila, da je odšla od doma, saj sem bila prepričana, da gre iskat pikapolonico zame in se vrne popoldne.

MAŠA SUBOTIĆ, 9. B

EVA SUBOTIĆ, 6. B

VZTRAJNOST

Že od nekdaj sem zelo trmasta in rada vztrajam pri svojem. Še moj najzgodnejši spomin mi dokazuje, da staršem zelo rada mešam štrene. Imela sem štiri leta, ko smo se s starši odpravili na malo daljši sprehod. Ob koncu poti sem bila že čisto izmučena. Ati me je velikokrat nosil na »konjička«, zato sem ukazovalno rekla: »Sila!« To je pomenilo »nosila«, se pravi, da bi rada, da me nosi. Ati me je dvignil in nosil na hrbtu, ampak tudi tega sem se kaj kmalu naveličala. Zato sem se zadržala: »Dila!« To pa je pomenilo »hodila«. Ati me je spustil na tla in spet sem šla peš. Ampak, ko sem prehodila komaj nekaj metrov, sem se spet hotela nositi. Ati me je potrpežljivo ponovno dvignil in nosil. Jaz pa sem takrat hotela spet hoditi. Ati me je spet položil na tla in čez par metrov sem se hotela spet nositi. Takrat je atiju prekipelo in moj ukaz ni bil izpolnjen. Bruhnila sem v jok in se še celo pot po mestu drla: »Sila, sila, sila ...!«

NEJA PRODAN, 9. A

LANA SEFIĆ, 5. C

USTVARJAMO TUDI V ANGLEŠČINI

Učenci naše šole se ne izražajo ustvarjalno le v slovenščini, ampak dokazujejo, da so temu izzivu kos tudi v angleščini. V nadaljevanju sledi zgodba, ki jo je na Festivalu naše prihodnosti, ki je bil namenjen nadarjenim učencem, popolnoma samostojno napisala učenka Natalija Barić.

SQUIRREL LIFE

In a nice little town a boy and a girl just moved in a new house with their parents. The boy's name was Peter and the girl's name was Mina. Peter was younger than Mina and because Mina was his older sister he was sometimes sad and angry because he wasn't allowed to do things like Mina so he was a little jealous.

One day they were playing in the barn that they had in the back of the house. They were playing hide-and-seek and Peter found a hollowed tree. He hid in the tree and found a secret magical transformation portal. He called Mina to come and see the portal. When Mina finally arrived, they both were amazed and curious what would happen if they went through the magical portal. Finally they decided to go through the portal. They took a step closer and the portal said: 'Think of your favourite animal and dreams will come true!' Mina and Peter got a little bit scared but they calmed down and started thinking about squirrels. They loved squirrels. They took a step through the portal and they became... squirrels! Mina didn't know what to do so she started panicking. Peter was very very confused because he was a squirrel in a blue jumper, they both had big teeth and Mina had an orange T-shirt. Orange was Mina's least favourite colour so she was a little bit angry. They were very hungry. They didn't want to eat human food. They started eating just nuts. The night had already come so Mina and Peter got scared so they tried to find a hole in the tree in the woods so they could sleep. When they woke up Peter was acting weird. He became evil. Mina didn't realize that they were sleeping in the magical woods where the evil wizard lived. Mina was very sad because the evil wizard had turned Peter evil. Mina tried to stop Peter from being super weird but all he kept saying was: 'The goat from the future is mine!' Mina was scared so she tried to tie Peter up so he would stop moving. Then she called the goat from the future and the goat said: 'Only a quick trip around the magical forest.' Mina untied Peter and she put him on goat's back. The goat started jumping from tree to tree. When she finished jumping around the forest Peter became normal again; of course he wasn't human but at least he wasn't evil anymore. Mina had enough of this so she pulled Peter by his hand and said: 'Let's go home now.'

Mina and Peter jumped through the portal and they became normal again. They were super happy. They decided to never come back again.

NATALIJA BARIĆ, 6. A

LAURA BURGAR, 4. B

ADRIJAN VUJANOVIĆ, 5. C

TEST - KAKO DOBRO POZNAM NAŠO ŠOLO?

Odgovori na naslednja vprašanja in ugotovi, kako dobro poznaš našo šolo.

1. Naša šola se imenuje OŠ Matije Čopa Kranj. Matija Čop je bil ...

A	pesnik, pevec in kitarist.	D	pisatelj in pesnik.
B	jezikoslovec in literarni zgodovinar.	C	izmišljena osebnost.

2. Koliko jezikov je znal Matija Čop?

A	4.	C	14.
B	9.	D	19.

3. Matija Čop se je rodil leta 1797. Njegov rojstni kraj je ...

A	Žirovnica.	C	Ljubljana.
B	Kranj.	D	Žiri.

4. Matija Čop je umrl leta 1835. Umrl je zaradi ...

A	srčne kapi.	C	utopitve v reki Savi.
B	padca s konja.	D	prometne nesreče.

5. Kdaj točno je bila ustanovljena naša šola?

A	25. junija 1988.	C	31. avgusta 1988.
B	1. avgusta 1988.	D	1. septembra 1988.

6. Koliko ravnateljev oziroma ravnateljic je, vključno s sedanjo ravnateljico, do sedaj že vodilo našo šolo?

A	Trije.	C	Pet.
B	Štirje.	D	Šest.

7. Kako je bilo ime prvemu ravnatelju naše šole?

A	Ivan.	C	Franc.
B	Janez.	D	Matija.

8. Katerega leta je bila na naši šoli uvedena devetletka? (Pomoč: prve slovenske šole so devetletko uvedle leta 1999/2000, zadnje pa v šolskem letu 2003/2004.)

A	1999/2000.	C	2001/2002.
B	2000/2001.	D	2003/2004.

9. Naša šola ima tudi svojo "maskoto". Kako se imenuje?

A	Čupko.	C	Čopko.
B	Čopek.	D	Čopčop.

10. Kaj pomeni kratica našega šolskega glasila PUH?

A	Planinskim učencem hvalospev.	C	Pisanje, umetnost, humor.
B	Planinska umetnost in humor.	D	Za pametne, uspešne, humorne.

11. Kolikšno je bilo najvišje število učencev, ki so se hkrati šolali na naši šoli?

A	500.	C	1015.
B	700.	D	1031.

12. Kdo izmed navedenih znanih Slovencev ni bil nikoli učenec naše šole?

A	Nogometaš Josip Iličić.	C	Filmski režiser Mitja Okorn.
B	Smučarski skakalec Robert Kranjec.	D	Manekenka Sanja Grohar.

13. V katerem moštvenem športu so bili naši učenci državni prvaki?

A	V nogometu.	C	V odbojki.
B	V košarki.	D	V rokometu.

14. Kdo je naslikal poslikave na nekaterih stenah naše šole (npr. pred učilnico likovne, biologije, gospodinjstva, v garderobah ...)?

A	Učenci naše šole.	C	Učitelji naše šole.
B	Učitelj likovne umetnosti.	D	Pleskarji.

15. Koliko sedanjih učiteljev te šole je na njej zaposlenih od samega začetka, torej 30 let?

A	15.	C	22.
B	20.	D	25.

16. Koliko telovadnic ima naša šola?

A	Eno.	C	Tri.
B	Dve.	D	Štiri.

17. Izvedbo katerega državnega tekmovanja je v tem šolskem letu prevzela naša šola?

A	Cankarjevo tekmovanje.	C	Kenguru - Vegovo priznanje.
B	Veselo šolo.	D	Proteusovo priznanje.

18. V kateri krajevni skupnosti se nahaja naša šola?

A	Primskovo.	C	Planina.
B	Huje.	D	Bratov Smuk.

ČOPKO SVETUJE

Vsi vemo, da guljenje šolskih klopi ni enostavna reč. Učencem povzroča marsikatero preglavico, ki pa ni nerešljiva, le povprašati je treba za kak pameten nasvet. Naši učenci in učenke so za nasvet poprosili Čopka, ki je najdlje na naši šoli in je strokovnjak za šolske zadeve. Poglejmo, kako jim je svetoval.

Dragi čopko,

Pišem ti v imenu vseh mojih obupanih sovrstnikov in te prosim za nasvet. Na šoli se je pojavil resen problem, ki se nam, zrelim ter odgovornim učencem, zdi že precej zaskrbljujoč. Gre za to, da nas učiteljice vse pogosteje zasačijo pri tem, ko prišepetavamo sošolcem, ki so vprašani za oceno. Res ne vemo, v čem je problem. Po planini se sicer šušlja, da smo preprosto nerodni in da so prejšnje generacije to počele dosti bolje kot mi, a mi v to zaenkrat še nočemo verjeti. Ker pa se bliža vrhunec ocenjevanj, bi radi naštudirali navodila, kako stvar izpeljati čim bolj neopazno, zato te prosimo za res hiter odgovor.

Hvala in lep pozdrav.

Zaskrbljena devetošolka

Pozdravljena, zaskrbljena devetošolka,

Vesel sem, da ste se z vrstniki obrnili prav name. Gotovo sem na šoli prisoten najdlje in vem največ o sami šoli, o učiteljih, seveda pa tudi o metodah, kako si s pomočjo sošolcev zvišati oceno. Načinov, kako se tega lotiti, je seveda ogromno. Preden pa vam jih izdam, želim da veste, da je to zelo resna stvar in da mora biti pristop k zadevi temu primeren.

Pa si oglejmo **1. način**, ki je obenem tudi najbolj klasičen način, imenuje pa se *nemo šepetanje*. Učenec iz klopi razločno izgovarja pravilen odgovor, a pri tem ne spušča glasov. Učenec, ki je pred tablo, izkoristi trenutek, ko učiteljica ni pozorna, in odgovor prebere z ustnic. Na podoben način izvedemo tudi **2. način**, pri katerem učenec iz klopi kaže številke in z rokami dela kretnje. Vsaka kretnja pomeni drugo črko abecede. Način se imenuje *čopova abeceda*. Ta dva načina sta sicer precej tvegana in ker vi slovite kot precej nerodni, vam predlagam, da se osredotočite na sledeče tri načine: **3. način**: imenuje se tudi *na pomoč*. Nekdo iz razreda zamoti učiteljico s širokim vprašanjem ali pa se dela, da potrebuje pomoč. Med tem drugi učenci tistemu, ki je vprašan, povejo odgovor. Podoben je tudi **4. način**, pri katerem nekdo iz razreda močno kašlja in s tem odvrne učiteljico pozornost od vprašanega. Meni najljubši pa je **5. način**, ki se imenuje *rešitev na papirju*. Ta način ni težko izvedljiv, je pa zelo praktičen. Torej učenec, ki sedi najbližje mestu, kjer učitelj sprašuje, odpre zvezek pri snovi, na katero se navezuje vprašanje. Tako lahko učenec, ki je vprašan, izkoristi učiteljevo neprevidnost in ošvrkne zvezek. Seveda obstajajo tudi **nekateri bolj alternativni načini** (npr. Napisi na listkih ali rokah, medsebojna komunikacija, če sta hkrati vprašana dva učenca, itd.).

Upam, da vam bo moj odgovor v pomoč in da boste imeli s pomočjo medsebojnega sodelovanja na koncu leta v spričevalu čim višje ocene.

Lepo te pozdravlja

Čopko

MAŠA SUBOTIĆ, 9. B

Dragi Čopko!

Ker si na naši šoli že zelo dolgo in imaš ogromno izkušenj, bi te v imenu vseh učencev prosil za nasvet. Ko pišemo teste, nas vedno večkrat učitelji in učiteljice zasačijo. Rezultat tega je seveda katastrofalen, zato te prosim za nekaj nasvetov, kako čim boljše "plonkati" med testom. Hvala že vnaprej!

Obupani osmošolec

Dragi učenci!

Ja, ja, "plonkanje" je na vsaki šoli že od nekdaj zelo popularno in tudi naša šola v tem ni nobena izjema. No, naj vam naštejemo nekaj najbolj pogostih načinov "plonkanja".

Najosnovnejša metoda je, da si stvari, ki jih ne vemo, preprosto zapišemo na roko. Seveda je to zelo tvegana metoda, ki je v redovalnico spravila že kar nekaj cvekov. Boljša je metoda, pri kateri si s sosedom pomagata, si šepetata besede in spretno "pregledujeta" teste tako, da jih vidi še tisti, ki sedi ob tebi ali za tabo. Tudi telefoni so priljubljena metoda, ki se je ne poslužujejo le nekateri, ampak kar precej naših učencev. Ta metoda deluje tako, da s telefonom fotografiraš rešen test nekoga drugega, potem pa imaš telefon pod mizo in si čim spretnjeje pomagaš z njim. Vseeno vam tega ne predlagam, saj se lahko zgodi, da ti – o groza – začasno odvzamejo telefon!

Najbolje od vsega pa je še vedno, če se snov preprosto naučite in potem zgolj po potrebi, tu in tam, pomagate drug drugemu.

Z veseljem na uslugo

Vaš Čopko
ERAZEM KLOJČNIK ZAPLOTNIK, 8. A

Pozdravljen, Čopko!

Stara sem 14 let in imam vprašanje zate. Nekje sem prebrala, da naši možgani zelo dobro delujejo po 10. uri dopoldne, medtem ko pred 10. uro ne razmišljajo preveč dobro. Jaz sem na primer zjutraj tako zelo utrujena in moje misli kar potujejo nazaj v deželo sanj, po 10. uri pa, kot da me strela počti, sem vsa vesela in nasmejana ter znam veliko boljše razmišljati. Zato vas sprašujem, zakaj se nam šola ne začne raje po 10. uri. Saj imamo potem lahko normalno 4, 5, 6 ali 7 ur pouka. Hvala ti za tvoj odgovor.

Zaspala osmošolka

Draga zaspanka!

Razumem te, kaj želiš povedati, saj sem tudi sam zjutraj neznansko utrujen in se mi sploh ne ljubi plezati po šoli. Velikokrat sem bil celo že v skušnjavi, da bi enostavno zavrtel vse šolske ure po učilnicah, hodnikih, pisarnah in zbornici za kaki dve uri nazaj in vsaj še malo podremal. A s tem bi samo povzročil kup drugih težav. No, naj ti razložim.

Veš, šola se enostavno mora začeti tako zgodaj, pa če nama je prav ali ne. Navedel ti bom dva razloga. Prvi razlog je ta, da ima mnogo učencev po šoli še veliko popoldanskih dejavnosti (npr. glasbeno šolo, treninge in razne krožke), potrebujejo pa tudi čas, da v miru pojedjo kosilo, naredijo nalogo in se učijo, zato bi imeli popoldne

veliko premalo časa, če bi iz šole prišli tako pozno. Pri manjših otrocih pa se pojavi še ena težava in sicer ta, da se tudi mnogi njihovi starši že navsezgodaj odpravijo v službo in bi bili potem ti otroci zjutraj sami doma, kar pa enostavno ne gre.

Kot vidiš, najinega problema ne bova mogla rešiti. Lahko pa ti dam par nasvetov, kako zgodnje vstajanje in pouk vsaj za silo združiti v kolikor toliko znosno kombinacijo. Za začetek ti svetujem, da greš spat bolj zgodaj, in sicer vsak dan ob isti uri, saj tako telo dobi nek ritem in se zato bolje spočije. Zjutraj lahko tudi malo potelovadiš, da se zbudiš. Predvsem pa moraš pred odhodom v šolo nujno zajtrkovati, saj je zdrav zajtrk najboljše gorivo za tvoje možgane.

Lepo te pozdravlja

Čopko

MATEA GJORGJIEVSKA IN ANUŠA KRISTAN, 8. A

Pozdravljen, Čopko!

Pri malici imamo osmošolci in devetošolci skoraj enake porcije kot prvošolci in drugošolci. To je še posebej v obdobju pubertete velik problem, saj telo tedaj potrebuje več hrane za rast. Ko imamo na primer za malico sirov burek, je ta velik le za par ugrizov, zato sem že po eni uri enako lačna kot pred malico. Verjamem, da prvošolčkom tak obrok povsem zadostuje za celo dopoldne, meni pa žal nikakor ne. Prosim, svetuj mi, kaj naj naredim.

Lačna osmošolka

Draga osmošolka,

nič nisi napisala, ali doma pred odhodom v šolo kaj zajtrkuješ. Če je tvoj odgovor ne, se že v njem skriva rešitev tvojega problema. Zjutraj preprosto moraš zajtrkovati, sicer tvoji možgani ne morejo začeti razmišljati in se učiti. Svetujem ti, da poješ čim bolj polnovreden obrok hrane, na primer žitne kosmiče z jogurtom ali mlekom ter kos sadja, zraven pa obvezno popiješ kozarec vode, čaja ali sadnega soka. To bo za dve začetni uri do malice povsem dovolj. V času malice boš tako ravno prav, ne pa že prav grozno lačna, in verjemi, da bo količina šolske malice tedaj povsem ustrezna. Čez par ur pa te bo v šolski jedilnici že čakalo toplo kosilo. Tu pa imaš končno možnost, da si izbereš malo ali veliko porcijo.

Pa dober tek!

Čopko

ŽIVA LEBEN, 8. B

Dragi Čopko,

redno pozabljam napisati domače naloge in učiteljice niso prav nič zadovoljne. Res si ne želim pridobiti slabe ocene zaradi svoje pozabljivosti. Imáš zame kakšen nasvet ali morda celo izgovor? Jaz sem vse svoje že uporabila, tako da nujno potrebujem pomoč! Mi lahko pomagaš?

Draga Špelca,

seveda ti lahko pomagam! Nisi edina, ki potrebuje nasvet glede domačih nalog. Najprej razčistiva, kako lahko odpraviva tvojo pozabljivost. Zelo pomembno je, da si ne delaš posebnih urnikov in da sploh ne uporabljaš opomnikov na telefonu. Zakaj bi si naložila še dodatno delo, ko pa obstajajo alkoholni flomastri in tvoja roka? Samo napiši si na roko DOMAČA NALOGA in ob pogledu na roko se boš doma zagotovo spomnila na nalogo. No, če pa se slučajno zgodi, da na nalogo še vedno pozabiš, potrebuješ primeren izgovor. Nikar ne govori, da nisi imela časa zaradi učenja, ker učiteljice temu ne nasedejo več. Prav

tako ne uporablaj priljubljenih izgovorov, kot je pozabljanje naloge doma. Ta izgovor uporabi vsak drugi učenec, ti pa si moraš izmisliti nekaj bolj ustvarjalnega. Uporabi klasiko "pes mi je pojedel nalogo" ali pa "na poti v šolo mi je je padla v lužo." Za dodaten efekt pa glej čim bolj zaskrbljeno in resno, pa ti bo vsaka učiteljica verjela.

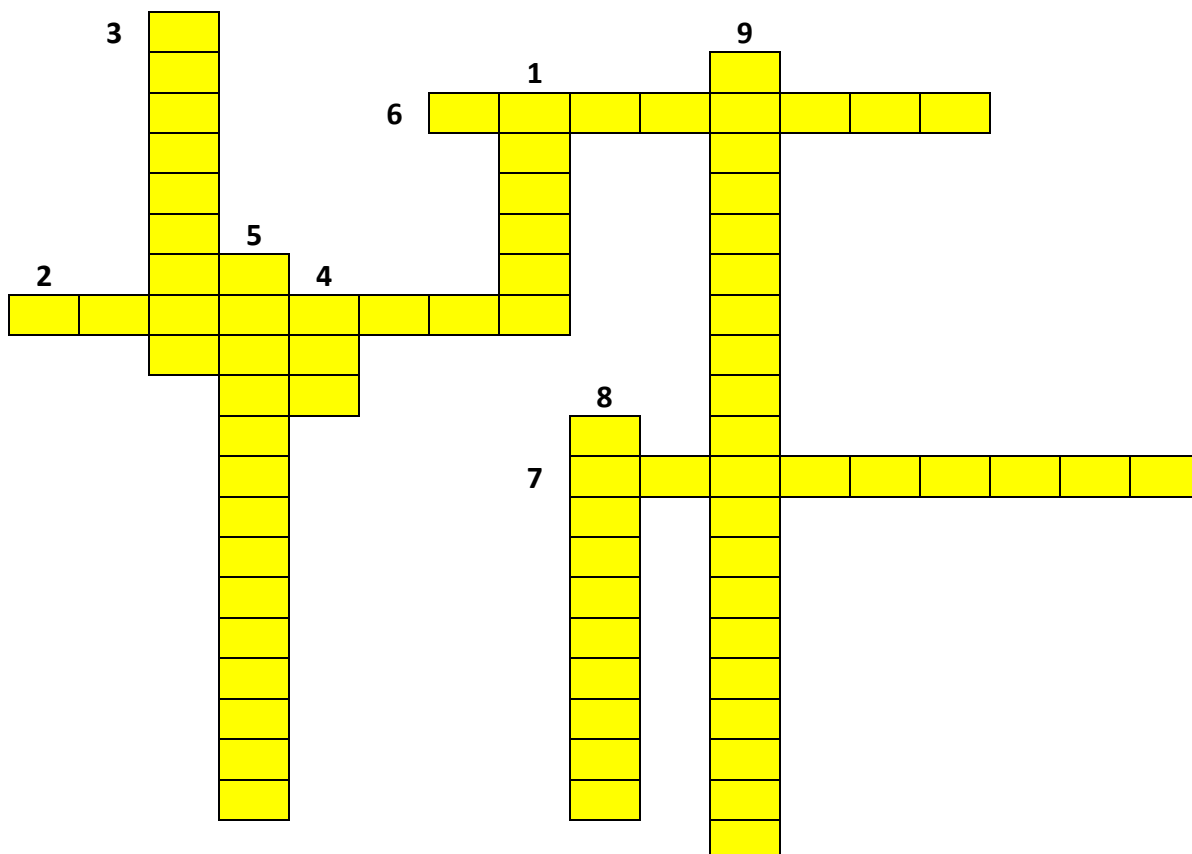
V posebnih primerih lahko uporabiš izgovor, da se je naloga ponesreči znašla in oprala v pralnem stroju.

Čopko

MAŠA OMERZA ZALOKAR, 9. B

KRIŽANKA

1. Zaključna slovesnost, na kateri devetošolci prejmejo spričevala in priznanja
2. Prostor, v katerem se zbirajo učitelji
3. Oseba, po kateri se imenuje naša šola
4. Preizkus, ki ga v mesecu maju hkrati pišejo vsi slovenski učenci 3., 6. in 9. razreda (kratica)
5. Najboljši prijatelj Matije Čopa
6. Ime naše pomočnice ravnateljice
7. Stopnja osnovne šole, ki jo obiskujejo učenci od 6. do 9. razreda
8. Listina, ki jo dobimo ob zaključku šolskega leta
9. Prostočasna šolska dejavnost, ki vključuje šport, sprostitvev, igro in zabavo

ANA NIKOLIĆ, 9. B

REŠITEV KVIZA O NAŠI ŠOLI

1. B, 2. D, 3. A, 4. C, 5. B, 6. B, 7. B, 8. A, 9. C, 10. D, 11. D, 12. B, 13. B, 14. A, 15. D, 16. C, 17. B, 18. D.

OD 1 DO 6 TOČK:

Katastrofa! Ali si ti sploh učenec/-ka naše šole ali si morda tu le na vljudnostnem obisku?! Tvoje znanje o šoli je skrajno pomanjkljivo, zato je res že čas, da se začneš malo bolj zanimati za svojo šolo, ki ti daje dragoceno znanje, hladno in velikokrat tudi toplo šolsko malico ter kosilo, predvsem pa je to kraj, kjer se lahko družiš s svojimi prijatelji. No, kar veselo na delo!

OD 7 DO 12 TOČK:

Bravo! O naši šoli veš kar veliko, a je še nekaj stvari, ki bi jih moral/-a vedeti. Še malo se potrudi, na dobri poti si.

OD 13 DO 18 TOČK:

Uauuu, obvladaš! Tvoje znanje o naši šoli je naravnost odlično. Zaslužiš si posebno "čopkovo priznanje"!

PIA USENIK, 9. C

TRINA KLOJČNIK ZAPLOTNIK, 5. C

Kaj se je zgodilo naši generaciji

(Letošnji devetošolci pripovedujejo)

1 razred

Aleksander je bil že v prvem razredu velika nadloga. To je nekega dne občutil tudi David. Bilo je nekega dne, ko smo se morali razvrstiti v vrsto. David je stopil pred Aleksandra, ki se je razjezil in začel vleči Davida za rumeno rutko, tako da se je David začel dušiti. Na koncu je bil David v redu, Aleksander pa ne, ker ga je učiteljice kregala.

3 razred

Na steni sta spet oba brata. Vsi fantje v tretjem razredu smo se radi igrali z lego kockami. Imeli smo jih celo škatlo in nekega dne jih je začelo primanjkovati, ker je Nikolaj začel graditi z njimi velik stolp. Nekega dne smo se vsi fantje združili in ga s skupnimi močmi premagali. Nikola ga je prijel od zadaj in ga držal, medtem ko sta Aleksander in Andrej podirala stolp. Fantje smo dobili nazaj naše kocke, Nikolaj pa je dobil od učiteljice čokolado, ker se ji je smilil.

4. razred

V četrtem razredu smo odšli v šolo v naravi. Pri večerji je nekega sošolca prijelo lulati. Učiteljica ga ni hotela spustiti na WC in potem ga je tišalo vse bolj, tako da se je polulal v hlače. Hlače je poskušal očistiti z mrzlo vodo, a smo ga pri delu zalotili.

5. razred

Pri športni vzgoji smo se fantje ogrevali in smo morali na stezi preteči dva kroga. Pri drugem krogu se je Aleksander spotaknil ob robnik in padel. Tisti, ki je tekkel za njim, ni bil pozoren in se je spotaknil ob njega. Tretji ju je hotel preskočiti, vendar neuspešno, tako so bili že trije na tleh. Potem se je še četrti spotaknil ob tretjega, peti ob četrtega in tako naprej do osmega.

7. razred

Nekega dne je bila požarna vaja na naši šoli. Ker zvonec ni delal, je moral hišnik hoditi po hodnikih in udarjati s kuhalnico po loncu. Učitelj za slovenščino nam je rekel, naj se ne zmenimo za ta zvok in smo nadaljevali s poukom, dokler ni prišel hišnik. Rekel je, da smo edini razred, ki še ni šel ven. Učitelj nam je rekel, naj gremo ven, on je pa je še ostal z učencem, ki ga je ravno takrat spraševal. Deset minut kasneje sta se pojavila, mi smo se pa smejali (ker sta že zgorela). Ampak učitelj se ni obremenjeval s tem in je mirno naprej pil vodo.

8. razred

Nekega dne se je pri malici eden od sošolcev usedel na mizo. Nenadoma se je miza zvrnila in sošolec je z vso svojo težo padel nanjo. Ker je sošolec malo močnejši, se je miza pri njegovem pristanku zlomila. Ta miza je sedaj popravljena, vendar je unikat na šoli, saj ima spredaj drugačno desko kot ostale mize.

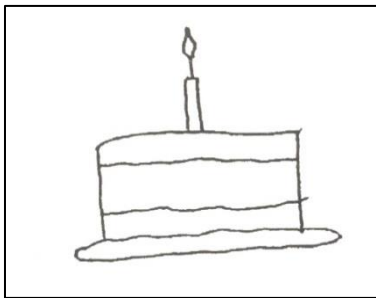
9 razred

Začnimo s klasično zgodbo o Romeu in Juliji. Pri pouku smo brali to zgodbo in kot po navadi naš sošolec spet ni poslušal. Učiteljica se je razjezila in ga vprašala, o čem pripoveduje zgodba. Seveda sošolec ni znal odgovoriti, pa ga je zato učiteljica vprašala, če ve, kdo sta bila Romeo in Julija. Sošolec jo je pogledal z vprašanjem na obrazu in rekel: »A nista to gunedva tjulnja?« Bilo je tako smešno, da se je še celo učiteljica smejala. Kasneje so to zgodbo poznali že vsi na šoli.

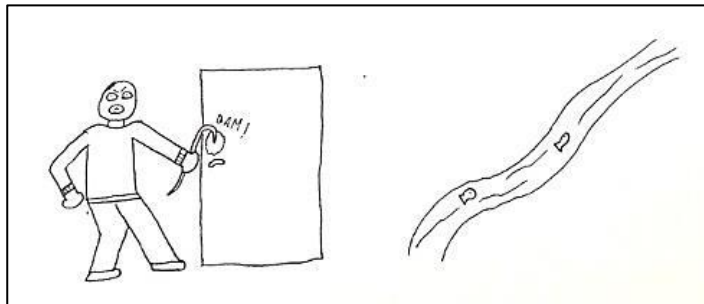
Nadaljujmo z zanimivostjo o himnah. Spet je v zgodbi sodeloval isti učenec. Nekega dne smo se pri slovenščini pogovarjali o tem, katera država nima besedila v himni. Za neobvezno nalogo smo morali doma to raziskati. Naslednji dan je učiteljica vpraševala, če smo kaj ugotovili. Sošolec je učiteljici rekel: »Ja učiteljca, a veste kera mislim, da nima? Una, kva je že egiptovska.« Učiteljica ga je vprašala, ali to misli ali ve, sošolec pa ji je odvrnil: »Vem učiteljca, to je tam, kjer mumije pojejo.« To je bilo tako smešno, da smo se pošteno nasmejali.

Nadaljujmo z drugim sošolcem in tablo. Na koncu ure matematike je učiteljica rekla sošolcu: »No, danes pa ti zbrši tablo.« Sošolec jo je pogledal in rekel: »V redu učiteljca če daste en euro.« Nato se je učiteljica nasmejala in ga tudi malo grdo pogledala, pa ji je spet rekel: »Veste, dōns mlađina nič več zastōnj ne delā.«

REBUSI

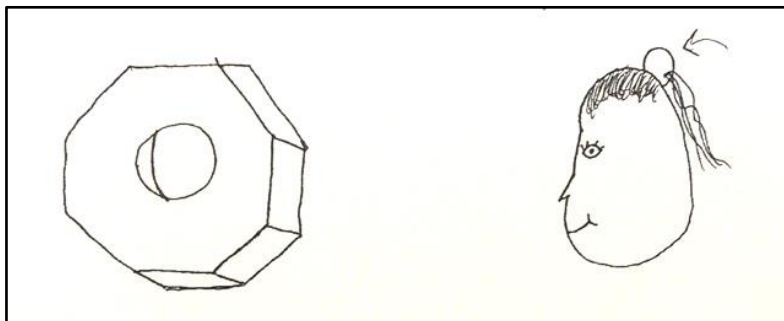
2.T = B

V _____

V = U

~~P~~ _____ ~~A~~

_____ C _____

C = J

MIKI RADOJKOVIĆ, 9. B

POČITNICE

Zadnjega šolskega dne se vsi veselimo
in domov hitimo.

Zadnji šolski zvonec nam še zazvoni,
ko cela šola že stoji.

Naslednje jutro nas sonce prebudi,
nato telefon še zazvoni
Prijatelj se ves dobre volje oglasi
in mi lep dan zaželi.

Proti večeru vsi hitimo
in pred televizijo visimo.
Dan za dnem se veselimo
in skupaj večere preživimo.

KALINA RADULOVIĆ, LANA ŠKULJ,
TAŠA KREJIĆ, 6. B

ANA P.D.

ANA PIHLAR DEŽMAN, 2. B

PUH

Glasilo Osnovne šole Matije Čopa Kranj
Šolsko leto 2018/2019

Zbrala in lektorirala
učiteljica Anja Benedik

Oblikovanje
učiteljica Barbara Zorman

Slikovno gradivo
risbice so prispevali učenci in učenke naše šole

Junij 2019